

ligit, inepta est ratiocinatio; quando autem eorum A
quæ extrinsecus non despicienda ullo modo, sed
oratio quidem justa, interrogans autem non probe
interrogavit. Et est sane solvendum quandoque qui-
dem ad orationem, quandoque autem ad interrogan-
tem, et interrogationem, quandoque vero ad neutrum
horum; similiter et interrogandum et syllogizandum
est et ad positionem, et ad respondentem, et ad tem-
pus, quando fuerit pluri temporis egeus solutio,
quam præsentis temporis (quo disputantur) ad solu-
tionem.

CAPUT VIII.

Epilogus octo præcedentium et duorum præsentium librorum.

Ex quot igitur, et ex quibus sunt iis qui dispu-
tant captiosæ ratiocinationes, et quomodo ostende-
mus, falsum et inopinabilia dicere faciemus, amplius
autem ex quibus accidit syllogismus, et quomodo
interrogandum; et quis ordo interrogationum, insu-
per autem ad quid sunt utiles huiusmodi omnes ora-
tiones, et de responsione simpliciter omni, et quo-
modo solvendum est orationes et syllogismos, dicta
sint de omnibus a nobis hæc. Reliquum autem est
de eo quod a principio orat propositum ad memo-
riam revocantes, quidpiam de ea re sub brevitate
dicere, et finem imponere dictis. Præmisimus igitur,
inveniendi facultatem quamdam ratiocinativam de
proposito ex iis quæ sunt quam probabilissima; id
enim opus est dialectices secundum se, et tentativæ.
Quia autem præinstruitur quis ab ea propter sophis-
tices vicinitatem, ut non solum experimentum pos-
sit sumere dialectico more, sed etiam quasi scienti-
fico, propter id non solum dictum negotii officium
posuimus orationem posse sumere, sed etiam ut,
orationem sustinentes, tu emur positionem per quam
probabilissima simili modo. Causam autem diximus
hujus, quia et propter id Socrates interrogabat, sed
non respondebat: confitebatur enim se non scire.
Manifestum autem est in prioribus ex quot et ad
quot id erit, et unde idonei erimus horum. Adhuc
autem quomodo interroganda vel ordinanda quæstio
omnis, et de responsionibus quæ sunt ad syllogis-
mos. Patefactum est autem et de aliis quæcunque hu-
jusce disciplinæ sunt orationes. Præter hæc autem
et de captiosis ratiocinationibus pertractavimus quem-
admodum diximus jam prius. Quod igitur nacta sunt
finem sufficienter ea quæ proposuimus, manifestum.

CAPUT IX.

Peroratio.

Operæ pretium autem est nos non latere quidam
accidit circa hoc negotium. Nam eorum quæ inve-
niuntur omnium, quæ quidem ab aliis sumpta sunt
prius, elaborata paulatim incrementum sumunt ab
illis qui postmodum accipiunt; quæ autem ab initio
comperiuntur, parvum in primis sumere solent in-
crementum, attamen utilius multo eo (quod postea
ab aliis fit) accremento. Maximum enim fortasse
principium omnium, ut dicitur, quare et difficilli-
mum. Quanto enim potestate validissimum, tanto
mole minimum, difficillimum est videri. Eo autem
comperito, facile est adjicere, coaptareque reliquum.
Quod et circa rhetoricas orationes accidit, pene au-
tem et circa alias artes omnes: nam qui principia
invenere, omnino ad exiguum quid perduxerunt;
qui autem nunc celebriores habentur, vindicantes a
multis, velut ex successione particulatim colligentes,
sic auxerunt. Tisias quidem post priores, Thrasy-
machus vero post Tisiam, Theodorus autem post
huic, et multi multas coadunavere partes. Qua-
propter nihil mirum si in amplum quidem creverit
ars. Hujus autem negotii non hoc quidem erat explo-
ratum, illud autem non erat, verum nihil ipsius
prorsus erat, nam eorum qui circa litigiosas ora-
tiones erant mercenarii, similis quidem doctrina,
Gorgiæ negotio. Orationes enim hi quidem rhetori-
cas, illi autem interrogativas docebant ediscere, in
quas sæpius incidere solebant alternatim utrorum-
que ad invicem orationes. Quapropter velox quidem,
ut pote quæ sine arte, erat doctrina discipulis ab
illis: non enim artem, sed quæ ab arte sunt dantes,
arbitrati sunt loqui erudite. Periinde ac si quis dis-
ciplinam dicat se tradere ut non doleant pedes,
deinde sutoriam quidem non doceat, neque unde
possint comparari talia, det autem quam plurima
genera omnimodorum calceorum. Hic profecto pro-
fuit ad usum, artem autem non tradidit. Et de rhe-
toricis quidem erant multa et antiqua dicta, de syl-
logismis autem omnino nihil habuimus prius aliud
quidquam, quod diceremus, quam mora perquiren-
tes, multo tempore insudaverimus. Si autem videtur
ex considerationibus nostris (ut ex iis quæ sunt ex
principio) hæc habere, disciplina sufficienter supra
alia negotia quæ ex traditione inducta sunt, reli-
quum erit omnium vestrum, vel eorum qui audierint
hoc opus, omnia quidem artis, venia dignari, in-
venta autem, multa prosequi gratia.

AN. MANL. SEV. BOETHII

IN TOPICA CICERONIS COMMENTARIORUM

LIBRI SEX.

LIBER PRIMUS.

Exhortatione tua, Patrici rhetorum peritissime,
quæ honestati præsentis propositi et futuræ ætatis

utilitati conjuncta est, nihil antiquius existimavi.
Cui muneri libentius acquievi, non quod ad instruendum

dem te, commentarios in M. Tullii Topica laborare me credidi (ridiculus quippe forem si Minervam, ut aiunt, litteras docere vellem), sed ut ex disciplinarum liberalium sumptum penu, nostræ apud te semper pignus amicitiae permaneret. Quod enim manus ex animo diligentibus jocundius inveniri potest, quam quod ipsius animi partes format et instruit? Nam cætera fere caduca, imbecilla, labantia, et si ad fortunæ vicem spectes, pene semper aliena sunt. At vero opulentiam litterarum, nec præsens imminuit ætas, earumque auctoritatem ipsa etiam cuncta conficiens, auget potius et confirmat vetustas. Accipe igitur opus, non efficientiæ securitate, sed amicitiae præsumptione susceptum, apud quam nescio quonam pacto garrire non dedecet, simul quia prælato a nobis munere cum tuorum aliquid operum postulavero, injuriosus fueris, si negabis. Sed cum in M. Tullii Topica Marcus Victorinus rhetor plurimæ in disserendi arte notitiæ commenta conscripserit, non me oportuisset melioribus forsitan attemptata contingere, nisi esset aliquid quo se noster quoque labor exercere atque parere potuisset. Quatuor enim voluminibus Victorinus in Topica conscriptis, eorum primo declarandis tantum libri principiis occupatur. Addit etiam et si qua in eodem volumine prædicenda fuissent perpendit, ut ab exordio voluminis Topicorum, quod est, *Majores nos res scribere ingressos, C. Trebati*, usque ad eum locum qui est, *Sed jam tempus est ad id quod instituimus accedere*, primi voluminis Victorini expositio terminetur. Secundo volumine de judicandi, atque inveniendi dialecticæ partibus, et de loco atque argumenti diffinitione pertractat, ut ab eo loco Topicorum, qui est, *Cum omnia ratio diligens disserendi duas habeat partes: unam inveniendi, alteram judicandi*, usque ad eum locum, qui est, *Itaque licet diffinire locum esse argumenti sedem*. Argumentum autem rationem, quæ rei dubiæ faciat fidem, secundi libri explanatio subsistat. Tertius vero atque quartus discretionem locorum inter se eorumque exempla multiformiter persequuntur. Ita ut tertius quidem Tulliana sibi de jure proponat exempla. Quartus vero eosdem locos per alias rursus similitudines monstret ex Virgilio et Terentio poetis, oratoribus Cicerone et Catone, ut quod præceptis ostenditur, exemplis multipliciter collucescat, neque ab eo loco qui est in Topicis, sed ex his locis in quibus argumenta inclusa sunt, expositio progressa cum transcendit locum qui est, *Valeat æquitas, quæ paribus in causis paria jura desiderat*. Quanta vero pars reliqua si Topicorum ipsius voluminis magnitudo demonstrat, quam Victorinus, neque attingit, neque attingere potuisset, ita est rebus minimis immoratus, nisi opus multa librorum pluralitate distenderet. Nos vero et hanc ipsam particulam, quam Victorinus attingit diligenter (ut possumus) aggrediamur, et longius expositione progressi, cum Topicorum debemus sine consistere. Quare hinc de totâ operis propositione conveniens sumamus exordium. Sed antequam de topicæ facultatis ratione

pertractem, proœmium, quo ad Trebatium M. Tullius utitur, paucis absolvam. Ait enim:

Majores nos res scribere ingressos, C. Trebati, et iis libris quos brevi tempore satis multos edidimus, digniores, e cursu ipso revocavit voluntas tua. Cum enim mecum in Tusculano esses, et in bibliotheca separatim uterque nostrum ad suum studium libellos, quos vellet, evolveret, incidisti in Aristotelis Topica quædam, quæ sunt ab illo pluribus libris explicata. Qua inscriptione commotus, continuo a me eorum librorum sententiam requisisti. Quam tibi cum exposuissem disciplinam inveniendorum argumentorum, ut sine ullo errore ad eam rationem via perveniremus ab Aristotele inventa, illis libris contineri, verecunde tu quidem ut omnia, sed tamen ut facile cernebam te ardere studio, mecum ut tibi illa traderem egisti. Cum autem ego te non tam vitandi laboris mei causa, quam quod tua id interesse arbitrarer, velut eos per te ipse legeres, vel ut totam rationem a doctissimo quodam rhetore acciperes, hortatus essem. Utrumque ut ex te audiebam es expertus, sed a libris te obscuritas rejecit. Rhetor autem ille magnus hæc, ut opinor, Aristotelica se ignorare respondit. Quod quidem minime sum admiratus eum philosophum rhetori non esse cognitum, qui ab ipsis philosophis præter admodum paucos ignoretur. Quibus eo minus ignoscendum est, quod non modo rebus his, quæ ab illo dictæ et inventæ sunt, allici debuerant, sed dicendi quoque incredibili quadam cum copia, tum etiam suavitate. Non potui igitur tibi sæpius hoc roganti, et tamen verenti ne mihi gravis esses (facile enim id cernebam), debere diutius, ne ipsi juris interpreti fieri videretur injuria. Etenim cum tu mihi meisque multa sæpe cavisses, veritus sum, ne si ego gravarer, aut ingratum id aut superbum videretur. Sed dum fuimus una, tu optimus es testis quam fuerim occupatus. Ut autem a te discessi in Græciam proficiscens, cum opera mea nec respublica, nec amici uterentur, nec honeste inter arma versari possem, ne si tuto id quidem mihi liceret, ut veni Veliam tanquam et tuos vidi, admonitus hujus æris alieni, nolui deesse ne tacitæ quidem flagitationi tuæ. Itaque hæc, cum mecum libros non haberem, memoria repetita in ipsa navigatione conscripsi, tibi que ex itinere misi, ut mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque, et si admonitore non egis, ad memoriam nostrarum rerum excitarem. Sed jam tempus est ad id quod instituimus accedere.

Omne proœmium, quod ad componendum intendit auditorem, ut in rhetoricis discitur, aut benevolentiam captat, aut attentionem præparat, aut efficit docilitatem: his tribus partibus sibi Cicero Trebatium format. Nam quod se a magnarum rerum inchoatione revocatum ad amici contulit voluntatem, favorem Trebatii velut iudicis, benevolentiae partibus meretur. Majores autem res sunt, a quarum scriptione ad amici studium versus est, moralis philosophiæ tractatus. Major est enim morum ratio quam peritia disserendi. Id autem tempus fuisse conjicimus, quo propter turbulenta reipublicæ tempora in otium se contulit, atque ad philosophiæ disciplinas. Sed

quia nobis audientium mentes veritatis quoque opinio præsumpta conciliat, in eo etiam præparandæ benevolentiae partibus utitur. Quod in commemorandis veraciter iis quæ Trebatius noverat, facit illis fidem quæ posterius evenire et Trebatio potuerunt esse ignota. Hæc autem sunt, quod in Tusculano ad suum studium uterque libros evolverit. Quodque Trebatius casu in Aristotelis Topica incidit, et quod titulum operis admiratus, a M. Tullio inscriptionis sententiam perquisierit. Illud etiam quod ei Cicero se exposuisse commemorat, inveniendorum argumentorum illis libris scientiam contineri, ut sine ullo errore ad argumentorum inventionem via quadam et recto filo atque artificio veniretur, quæ res breviter enuntiata, velut intentionem operis monstrat, et docilem perficit auditorem. In hoc namque videtur esse comprehensum quæ sit intentio Topicorum, quoniam Cicero ait disciplinam esse inveniendorum argumentorum, non ut inveniantur (id enim natura suppeditat). Sed ut sine ullo labore, ac sine ulla confusione non casu ad ea mens, sed quadam via et ratione perveniat, post hanc benevolentiae captationem, Trebatii laudem subjungit, cum ejus verecundiam in his commemorat expetendis, quæ si postulanti amico Cicero præstitisset et gloriæ præmium ferret et gratiæ, sed quod petenti Trebatio, ut ei Topica traderet minime concessit. Id non proprii laboris fuga, sed Trebatii potius causa factum esse contendit, ut in eo quoque Trebatii veluti tunc repulsi subiratus forsitan auimus, nunc non sit alienus. Intererat vero Trebatio ut vel per se ipse illa legens exercitatio fieret, vel ei perfectius si qua dubitaret rhetor doctior expediret. Utrumque vero a Trebatio se narrat audisse. Nam et expertum eum, ut per se ipso legeret, sed obscuritate rejectum, et illum rhetorem a quo Topicorum explanationem petiisset, illa sese Aristotelica ignorare confessum. Quæ res, propter operis difficultatem, necesse est auditorem reddat attentum. Ea quippe non negligentes inspicimus, quæ non facilis esse intelligentiæ suspicamus, in quo etiam Cicero minime se miratum esse commemorat, quod is philosophus a rhetore nesciretur, qui multis etiam philosophis videretur incognitus. Quorum etiam jure culpatur ignaviam, quod ad Aristotelicæ philosophiæ disciplinam non inventorum utilitas, non orationis nitor illexerit. In quo etiam majoris perspicaciæ crescit attentio, quia facile ad studium mentes, aliorum segnitie culpa converterit, quocumque vero attentio fuerit, non poterit abesse docilitas. In his etiam laus quædam Trebatii latenter inducitur. Magnum est enim philosophis in suo quasi munere cessantibus hunc ne proprio quidem studio præpeditum, alienæ scientiæ secreta rimari. Jam vero sequentia multo etiam clarius benevolentiam petunt, velut hoc quod elegantissime dictum est, veritum se esse ne, si modeste postulantis verecundiæ pernegasset, ipsi quodammodo juris interpreti fieri videretur injuria, et quod præcedens Trebatii meritum percepti beneficii memor

A exsequitur, id vero est quod vel ipse vel his quos ipse defenderit, plura cavisset. Fuit igitur, ut ait, verendum, ne, si restituere gratiam noluisse, aut ingratum id aut superbum esse videretur. Ingratum quidem, si magna Trebatii merita quibus ipse usus fuerat, parvo æstimare videretur, cum nullam ei gratiam restituendam putaret, superbum vero, si sperneret. Ad idem cætera revertuntur, id est ad benevolentiam. Quod ejusdem testimonio nititur dum fuerit in urbe, se ne debitam redderet gratiam occupationum necessitate constrictum. Quod ut venerit Veliam, amicorum Trebatii conventionem commonitus, ne taciti quidem ejus flagitationi deesse voluisset, et quod licet librorum copia nulla suppeteret, de memoriæ tamen repetitiæ promptuariis in ipsa navigatione conscripserit, eique ex itinere miserit, ut beneficii cumulo parendi etiam celeritatis adderetur. Quæ cum omnia benignum captare Trebatii videantur assensum, quædam tamen brevitatis Topicorum memoria repetita, attentionis necesse est animadversione fungatur, ipsa namque memoriæ repetitio breve monstrat esse quod colligit. Quodque diligentiae sibi fuerint mandata Trebatii, et quod ad excitandam sui memoriam quasi pignus amico aliquod atque monumentum voluisset exstare. Cui adjicit illud, et si admonitione non eges, ne offendant animum amici sedulitate si quem commonendum credit, oblivionia videatur arguere. Hæc omnia, ut dixi, benevolentiae partibus plena sunt. Sed de procenio satis dictum est. Nunc ad sequentia transeamus, nec si quis hæc apud Victorinum latius tractata repererit, nos neglecti integritatis stringat invidia. Nam nec in singulis (ut ille facit) verbis herere volumus, et ad ampliora hujus operis festinamus.

Cum omnis ratio diligens disserendi duas habeat partes, unam inveniendi, alteram judicandi, utriusque princeps, ut mihi quidem videtur, Aristoteles fuit. Stoici autem in altera elaboraverunt. Judicandi enim viam diligenter persecuti sunt, eam scientiam, quam dialecticam appellant. Inveniendi vero artem quæ Topicæ dicitur, quæ ad usum potior erat, et ordine naturæ certe prior, totam reliquerunt. Nos autem, quoniam in utraque summa utilitas est, et utramque, si erit otium, persequi cogitamus, ab ea quæ prior est ordiemur.

D Cum philosophia maximis in rebus operam suam studiumque consumat, cumque et in naturalibus inspectionem, speculationemque adhibeat, et in moralibus actionem, et sic formare gestiat mores ut vera vita ratio persuaserit, evenire necesse est, ut secundum id quod ratio tenendum, omittendumve, faciendum quid, aut non faciendum esse decreverit, vel iudicium constituatur, ascensus vel exercendæ vitæ dirigatur intentio. Erit igitur necessarium, vel in naturali speculatione, vel in moralium actionum cogitatione, ut certa ratio, vel quod in rebus speculandum est, inveniatur, vel quod in actum vivendi duci oporteat, ante perpendat. Hæc autem ratio nisi via quadam processerit, sæpe in multis necesse est labatur errores. Quod ne passim fieret, atque ut certis

regulis tractatus insisteret, visum est antiquæ philosophiæ ducibus, ut ipsarum ratiocinationum, quibus aliquid inquirendum esset, naturam penitus ante discenterent, ut his purgatis atque compositis, vel in speculatione veritatis, vel in exercendis virtutibus uteremur. Hæc est igitur disciplina, quasi disserendi quædam magistra, quam logicen Peripatetici veteres appellaverunt, hanc Cicero definiens, disserendi diligentem rationem vocavit. Hæc vario modo a plerisque tractata est, varioque etiam vocabulo nuncupata. Ut enim dictum est, a Peripateticis hæc ratio diligens disserendi logice vocatur, continens in se inventiendi iudicandique peritiam. Stoici vero hanc eandem rationem disserendi paulo angustius tractavere, nihil enim de inventionem laborantes, in sola tantum iudicatione consistunt, deque ea præcepta multipliciter dantes, dialecticam nuncupaverunt. Plato etiam dialecticam vocat facultatem quæ id quod unum est possit in plura partiri, veluti solet genus per proprias differentias usque ad ultimas species separari, atque ea quæ multa sunt, in unum generum ratione colligere. Hanc igitur Plato dialecticam dicit; Aristoteles vero logicam vocat, quam (ut dictum est) Cicero definiit diligentem disserendi rationem. Et hujus uno quidem modo trina partitio est: omnis namque vis logicæ disciplinæ aut definit aliquid, aut partitur, aut colligit. Colligendi autem facultas triplici diversitate tractatur: aut enim veris ac necessariis argumentationibus disputatio decurrit, et disciplina vel demonstratio nuncupatur; aut tantum probabilibus, et dialectica dicitur; aut apertissime falsis, et sophisticis, id est, cavillatoria perhibetur. Logica igitur, quæ est peritia disserendi, vel de definitione, vel de partitione, vel de collectione, id est, vel de veris ac necessariis, vel de probabilibus, id est, verisimilibus, vel de sophisticis, id est, cavillatoriiis argumentationibus tractat, has enim collectionis partes esse prædiximus. Atque hæc est una logicæ partitio, in qua dialecticam Aristoteles vocat facultatem per probabilia colligendi. Rursus ejusdem logicæ altera divisio est, per quam diducitur tota diligens ratio disserendi in duas partes, unam inventiendi, et alteram iudicandi. Id autem videtur etiam ipsa logicæ definitio monstrare, nam quia logica ratio disserendi est, non potest ab inventionem esse separata. Cum enim nemo præter inventionem disserere possit, disserendi ratio inventionis est ratio. Rursus quoniam logice diligens est ratio disserendi, ab ea iudicium non potest abesse, ipsa enim diligentia rationis in disserendo posita iudicium est. Neque enim potest quisquam diligenter disserere, nisi quale sit iudicaverit id quod in disputationem sumitur. Quod si ad disserendi ordinem diligentia rationis adhibetur, non est dubium quin hoc iudicium ad inventionem varietatem sit accommodatum. His igitur ita expeditis, videndum est, hæc divisiones, quam se cognatione contingant. Inventio quippe cæteris omnibus, veluti materiæ loco, supponitur, hoc modo. Nisi enim inventio fuerit, non potest esse vel definitio, vel partitio, quoniam unum-

A quodque generum vel differentiarum inventionem, vel specierum collectionem, aut dividimus, aut etiam definimus. Jam vero si absit inventio, nequit esse collectio. Non erit igitur necessaria, nec verisimilis, nec sophistica argumentatio: hæc enim tria inventioni superveniunt, ut vel necessarium, vel probabile, vel cavillatorium sit argumentum. Necessitas enim, et probabilitas, et cavillatio formæ quædam sunt, quæ dum inventionibus assistunt, necessaria vel probabilia vel cavillatoria faciunt argumenta. Eadem quoque ratio partitiones definitionesque complectitur. Indiscreta namque inventionis potestas, cum diffinitiva, tum divisibilis appellari potest, cum definiendis partiendisve rebus adhibetur. Quæ hoc modo ex inventionis materia et differentiarum supra positæ forma composita rursus iudicationi materiæ sunt: nam prior illa partitio, logice tribus partibus segregata, ita partes explicat, ut habeat inventionem materiam singularum, ipsa vero iudicationi materiam præstat. Etenim cum definit aliquis, vel rei propositæ divisionem facit, invenit quidem divisioni definitionique differentias accommodatas, sed an recte vel diffiniat, vel dividat, iudicatione perpendit. Ita priores logicæ partes secundæ divisionis membra conjungunt, ut materiam quidem sui habeant inventionem, iudicationi vero fiant ipsæ materia. Quod in reliqua etiam colligendi parte contingit, nam et ea quæ de probabilibus tractat, habet et inventiendi suppositam materiam, quæ verisimilia reperit argumenta, et de hujusmodi argumento iudicatio perpendit. Est enim iudicium hoc ipsum internoscendi, quod non necessaria inventio est, sed verisimilitudinem tenet. Illa quoque pars quæ de necessariis argumentationibus aptatur, habet subjectam materiam necessariæ inventionis, ejusque est iudicium, ut cum necessaria sunt quæ invenit, necessaria quoque esse perpendat. Nec non cavillandi pars utraque in se continet, quandoquidem et inveniri falsa possunt, et falsa esse iudicatione discerni. Quo fit ut prior logicæ divisio secundam etiam continere videatur: nam definitio, partitio atque collectio inventionem continent et iudicium, quia neque existere præter inventionem, neque agnosci præter iudicium possunt. Sed cum omnis inventio iudicationi subjecta sit, cumque prioris divisionis partes sine utroque esse non possint, evenit ut prima partitio inventionem iudiciumque conjungat. Secunda vero hæc divisio, qua Cicero etiam partitur logicam, segregat hujusmodi facultates, et inventiendi materiam a iudicationis parte secernit. Iudicium vero, in colligendi ratione proprias partes habet, nam omnis argumentatio, omnisque syllogismus propositionibus struitur, omnemque compositum duo in se quædam retinet, quæ speculanda esse videantur. Et quidem continet unum quæ illa sint, ex quibus id quod compositum est intelligatur esse connexum, aliud vero quam sit suarum partium conjunctione compositum: ut in pariete siquidem lapides ipsos quibus paries structus est inspicias, quasi materiam species;

si vero ordinem compositionemque juncturae consideres, tanquam de formae ratione perpendas. Ita in argumentationibus quas propositionibus compaginari atque conjungi supra retulimus, gemina erit speculationis et judicandi via. Una quae propositionum ipsarum naturam discernit ac judicat utrum verae ac necessariae sint, an verisimiles, an sophisticis applicentur, et haec quasi materiae speculatio est. Altera vero judicii pars est quae inter se propositionum juncturas compositionesque perpendit; haec quasi formam judicat argumentorum. Quae cum ita sint, hoc modo fit in continuum ducta. partitio, ut ratio diligens disserendi, unam habeat inveniendi partem, alteram vero judicandi. Tum de ipsa inventione, tum de inventionis collocatione, quae forma est argumentationis. Atque ea quidem pars quae de inventione docet, quaedam inventionibus instrumenta suppeditat, et vocatur prior: cur autem hoc nomine nuncupata sit, posterius dicam. Illa vero pars quae in indicando posita est, quasdam discernendi regulas subministrat, et vocatur analytica; et si de propositionum junctura consideret, analytica prior; sin vero de ipsis inventionibus tractet, ea quidem pars ubi de discernendis necessariis argumentis dicitur, analytica posterior nuncupatur; ea vero quae de falsis atque cavillatoris, id est de sophisticis, elenchii. De verisimilium vero argumentationum judicio nihil videtur esse tractatum, ideo quoniam plana est atque expedita ratio judicandi de medietate, cum quis extrema cognoverit. Si enim quis dijudicare necessaria sciat, idemque falsorum argumentorum possit habere judicium, verisimilia, quae in medio collocata sunt, discernere non laborat. Expeditum igitur est, ut arbitror, quid sit quod ait Cicero, rationem diligentem disserendi duas habere partes, inveniendi unam, alteram judicandi. Illud etiam diligentius expositum est, quae sit ratio quam Stoici dialecticem vocant. Ea est enim quae judicandi peritiam tenet, et quam eodem nomine Plato partiendi per differentias, atque ad genus revocandi facultatem vocat. Quamque eodem nomine Aristoteles, non totam disserendi artem, ut Stoici, sed eam tantum nuncupet quae de proposita quaestione verisimilibus colligat argumentis, atque ideo perfectius Aristoteles de logica tractavit, quoniam de duobus, ultra quae nihil est, tertium disseruit, de inveniendi scilicet et judicando, cum Stoici, inventionem neglecta, judicationis tantum instrumenta tradiderint. Atque ideo jure eos increpat Tullius, quoniam id maxime reliquere quod et natura prius et usu potius erat: natura quidem, quia fieri non potest ut de inventionem judicetur, nisi ipsa inventio prius exstiterit. Ad usum vero, quia longe utilius est nuda, et praeter artem prolata naturali inventionem susceptum saepe negotium tueri, quam inveniende alio nuntum ipsum inermemque et tacitum versare judicium. Dat vero Tullius de utroque sententiam, et ait summam pariter utilitatem in utroque consistere, et se de utraque, si otium fuerit, velle disserere. Ab ea autem quae prior est, id est inventio-

ne, quam topicen appellari diximus, ordiendum putat.

Ut igitur earum rerum quae absconditae sunt demonstrato et notato loco facilis inventio est, sic cum pervestigare argumentum aliquod volumus, locos nosse debemus. Sic enim appellatae sunt ab Aristotele haec quasi sedes, e quibus argumenta promuntur. Itaque licet definire locum esse argumenti sedem, argumentum autem rationem, quae rei dubiae faciat fidem.

Post divisionem logicae disciplinae, quam diligentem disserendi rationem esse definiit, de topicen, quae inveniendi ars esse praedicta est, expedire contendit. Ac primum quid sint loci, termino definitionis includit, ejusque artis quae topicen dicitur exempli quadam claritate designat intentionem. Est enim topicen intentio, argumentorum facilis inventio. Non igitur invenire docet topicen quod est naturalis ingenii, sed facilius invenire: omnis quippe ars imitatur naturam, atque ab hac materia suscepta, rationes ipsa viamque conformat, ut cum facilius id quod ars quaeque promittit, tum elegantius fiat, velut parietem struere naturalis ingenii est, sed arte fit melius. Argumentum autem ratio est quae rei dubiae faciat fidem. Multa enim sunt quae faciunt fidem, sed quia rationes non sunt, ne argumenta quidem esse possunt, ut visus facit fidem his quae videntur, sed quia ratio non est visus, ne argumentum quidem esse potest. Differentiam vero unam sumpsit, eam quae faciat fidem, omne enim argumentum facit fidem. Si igitur junxerimus genus ac differentiam, et id esse argumentum dicamus, quod rationem quae faciat fidem, num tota argumenti natura monstrata sit? Minime. Quid si ejus rei, de qua nemo dubitat, aliqua ratione facere quis fidem velit, num ideo illa, quod fidem faciat, vocabitur argumentum? Nullo modo: argumentum namque est quod rem arguit, id est probat, nihil vero probari, nisi dubium, potest. Nisi ergo sit res ambigua, et ad eam ratio fidem faciens afferatur, argumentum esse non poterit. Addita igitur alia differentia quae est rei dubiae, facta est integra definitio argumenti, ex genere et duabus differentiis constans, genere quidem, ratione: una vero differentia, quod faciat fidem; altera vero, quod rei dubiae est, ut sit tota definitio, id esse argumentum quod sit ratio, rei dubiae faciens fidem. Quae cum ita sint, necesse est ut ubi dubitatur aliquid, ibi sit quaestio. Quod si argumentum praeter rem dubiam esse non poterit, nullo modo esse praeter quaestionem potest. Quaestio vero est dubitabilis propositio. Propositio vero est ratio verum falsumve designans. Omnis igitur propositio sive constanter atque pronuntiative proferatur, ut si quis dicat: Omnis homo animal est; sive ad interrogationem dirigatur, ut si quis interroget: Putasne omnis homo animal est? retinet proprium nomen, et propositio nuncupatur. At si eadem, velut dubitabilis proferatur, fit quaestio, ut si quis quaerat an omnis homo animal sit. Quot autem modis quaestio dividatur, nunc explicandi locus non videtur accommodus, sed in iis libris dicemus quos de topicis differentiis formare molimur. Ad

quæstionem igitur, id est ad dubitabilem propositionem, omnis intentio dirigitur argumenti, non vero ut totam comprobet quæstionem, sed ut partem ejus ratione confirmet; neque enim tota quæstio defenditur, sed una ejus quælibet pars argumentatione firmatur: nemo enim defendit cælum rotundum esse et non esse; si enim ita quis defenderet, totam quæstionem videretur probare. Sed cum ita consideratur, utrum rotundum sit cælum, an non sit, in una tantum consistit quæstionis parte defensio, sive quæ affirmat, sive quæ negat. Omnis enim quæstio contradictionibus constat. Nam si qua res ab altero affirmetur, negetur ab altero, totum hoc contradictio nuncupatur, ut si quis dicat: Cælum rotundum est, alter neget dicens: Cælum rotundum non est. Cælum rotundum esse, et non esse, contradictio prohibetur. Dubitabilis vero propositio, quam quæstionem esse prædiximus, et affirmationem in se continet et negationem, hoc enim ipso quo dubitabilis est, contradictionem videtur includere. Cum enim dubitat quis utrumne cælum rotundum sit, sive adjungat, an non sit, sive reticeat, ipsa dubitatio partem secum alteram trahit. Si enim unam partem propositio tueatur, dubitabilis non est, atque idcirco nec quæstio. Cum igitur omnis quæstio duas habeat partes, affirmationis unam, alteram negationis, necesse est ut sit semper ex alterutra parte defensio, ut unus quidem affirmationis partem, negationis alter defendat, et hic quidem ad asruendam affirmationem, ille vero ad destruendam, quæ potuerit argumenta perquirat. Nihil vero interest utrum quis affirmationem ponat, an destruat negationem, aut negationem defendat, an oppugnet affirmationem. Age enim, sit quæstio, utrum cælum rotundum sit. Si quis eam sibi quæstionis partem assumpserit, quam esse defendit, ad eam constituendam cuncta necesse est sibi comparet argumenta, atque in hoc affirmationem quidem ponit, sed destruit negationem. Si quis vero neget id, ac dicat non esse cælum rotundum, suscipit sibi partem alteram quæstionis quæ fuerat reliqua, id est negationem, in eaque consistit, et ad hanc approbandam, perquisitis nititur argumentis; itaque qui negationem ponit, labefactat affirmationem. Quæ cum ita sint, demonstratum arbitror, non totam quæstionem, sed ejus aliquam partem ad defensionem venire. Sed quod quisque defendet, ad hoc quoque argumenta perquirat. Ad partem igitur quæstionis asruendam destruendamve argumenta sumuntur, atque hæc quidem si quis minus intelligit, ne a nobis obscure dicta esse causetur. Si enim quæ in dialectica, vel a nobis dicta Latina oratione, vel a Græcis scripta sunt, ignorabit, mirum est si quam partem eorum quæ dicimus advertere valeat, ne dum stupeamus quod non omnia comprehendat. Sed quoniam dubitabilem propositionem quæstionem esse prædiximus, evenit ut quas partes habeat propositio, easdem etiam quæstio retinere videatur. Omnis autem simplex propositio duas habet partes in terminis constitutas. Simplex vero propositio est hujusmodi,

A omnis homo animal est. Terminos vero voco simplices orationis partes, quæ continent propositionem, ut animal et homo. Hi vero sunt prædicatus atque subjectus. Prædicatus est in propositione major terminus collocatus; subjectus vero minor. Major vero terminus de subjecto dicitur; minor autem de majore nullo modo prædicatur, ut animal quoniam majus est quam homo, de homine prædicatur: dicitur enim, omnis homo animal est. Homo vero de animali non dicitur, nemo enim vere dicit, omne animal homo est. Hac igitur ratione internoscere possumus qui terminus in propositione major, qui vero sit minor. Omnis autem quæstio, ut dictum est, quoniam dubitabiles partes habet, et ad easdem comprobandas argumenta sumuntur, necesse est ut quidquid in quæstionibus comprobatur, id argumentorum ratione firmetur. Argumentum vero nisi sit oratione prolatum, et propositionum contexione dispositum, fidem facere dubitationi non poterit. Ergo illa per propositiones prolatio ac dispositio argumenti, argumentatio nuncupatur, quæ dicitur enthymema vel syllogismus, cujus definitionem in Topicis differentiis apertius explanabimus. Omnis vero syllogismus vel enthymema propositionibus constat; omne igitur argumentum syllogismo vel enthymemate profertur. Enthymema vero est imperfectus syllogismus, cujus aliquæ partes, vel propter brevitatem, vel propter notitiam, prætermissæ sunt. Itaque hæc quoque argumentatio a syllogismi genere non recedit. Quoniam igitur syllogismus omnis propositionibus constat, propositiones vero terminis, terminique inter se differunt, eo quod unus major est, alter minor, fieri non potest ut ex propositionibus conclusio nascatur, nisi per terminos progressæ propositiones extremos terminos alicujus tertii medietate conjunxerint: id facillimo demonstratur exemplo. Sit enim quæstio utrum homo substantia sit an minime. Sumo mihi quæstionis partem alteram comprobendam, ea est, hominem esse substantiam; in hac igitur duo sunt termini, substantia atque homo, eorum major substantia, minor homo, quod ex eo quoque poterit ostendi, quoniam posterius substantia in prolatione profertur, vel ut in hoc ipso quod dicimus homo substantia est, prius hominem, posterius substantiam nominamus. Ut igitur substantiam atque hominem jungam, necesse est medium terminum reperiri, qui utrosque copulet terminos, hic sit animal, fiatque una propositio, omnis homo animal est; in hac igitur propositione animal prædicatur, homo subjicitur. Rursus adjungo, omne autem animal substantia est; in hac rursus animal supponitur, substantia prædicatur. Itaque concludo, omnis igitur homo substantia est; ac per hoc homo quidem semper subjectus est. Animal vero ad hominem quidem prædicatum est, ad substantiam vero subjectum. Substantia vero ipsa semper prædicata persistit, unde fit ut minor quidem sit homo, major vero homine substantia, medius autem terminus animal. Quoniam igitur extremi termini medii interpositione copulantur, eoque modo quæstionis inter se membra

convenient, adhibitaque probatione solvitur dubitatio, nihil est aliud argumentum quam medietatis inventio, hæc enim vel conjungere, si affirmatio defendatur, vel disjungere, si negatio vindicetur, poterit extremos. Quæ eum ita sint, duarum propositionum et tertie conclusionis, major quidem propositio dicitur ea quæ majorem terminum continet, id est in qua major quidem prædicatur; medius vero supponitur, ut omne animal substantia est; minor vero propositio est quæ medium quidem terminum prædicat, subjicit autem minorem, ut omnis homo animal est. Sed quoniam a majoribus necesse est minora descendere, ejus conclusionis, quæ ex duabus propositionibus nascitur, illa quasi effectrix et propria propositio videtur esse, quæ prima est; hæc autem est, omnis homo substantia est. Quod qui priores posterioresque nostros Analyticos, quos ab Aristotele transtulimus, legit, minime dubitat. Sed et si quis quæ illi scripta sunt nesciens, ad hæc legenda proruperit, etiam si rationem rerum quas non intelligit minime comprehendit, ita tamen ut dictum est esse considat, æque in Aristotelis Analyticis uberius inventurum esse, si legerit, arbitretur. Natura igitur rerum fert ut ubi quid majus ac minus est, ibi maximum quoque aliquid inesse necesse sit. Quo fit ut sint quædam maximæ propositiones, quoniam minores majoresque esse monstravimus, quarum natura ex simplicium propositionum partitione sumenda est. Omnis enim simplex propositio vel affirmativa est, vel negativa. Earumque aliæ sunt universales, ut omnis homo justus est, nullus homo justus est; aliæ particulares, ut quidam homo justus est; aliæ indefinitæ, ut homo justus est, homo justus non est; aliæ singulares aliquid atque individuum continentés, ut Cato justus est, Cato justus non est. Harumque omnium aliæ sunt dubitabiles, aliæ indubitatae. Supremas igitur ac maximas propositiones vocamus, quæ et universales sunt, et ita notæ atque manifestæ, ut probatione non egeant, eaque potius quæ in dubitatione sunt prohent. Nam quæ indubitata sunt, ambigorum demonstrationi solent esse principia, qualis est, omnem numerum vel parem esse vel imparem, et æqualia relinqui, si æqualibus æqualia detrahantur; cæteræque de quarum nota veritate non queritur. Maximæ igitur, id est universales ac notissimæ propositiones, ex quibus syllogismorum conclusio descendit, in Topicis ab Aristotele consecratis locis appellatos esse perspeximus; quod enim maximæ sunt, id est universales propositiones, reliquis in se velut loci corpora complectuntur, quod vero notissimæ atque manifestæ sunt, fidem questionibus præstant, eoque modo ambiguarum rerum continent probationes. Has autem aliquoties quidem in ipsis syllogismis atque argumentationibus ipse conspiciamus, aliæ vero in ipsis quidem argumentationibus minime continentur, vim tamen argumentationibus subministrant: ut si velimus ostendere regnum melius esse quam consulum, dicamus: Regnum cum sit bonum, diuturnius

A est quam consulatus; omne vero quod est diuturnius bonum, melius est eo quod parvi est temporis: regnum igitur melius est consulatu. Hic igitur maxima propositio atque universalis et per se cognita, neque indigena probatione, argumentationi inserta est. Ea vero est, omnia quæ diuturniora sunt bona, meliora esse his quæ sunt temporis brevitate restricta. At si velimus ostendere non esse invidum qui sapiens sit, dicamus: Invidus est qui morret aliena felicitate; non autem sapiens est quem felicitas aliena contristat: non est igitur invidus sapiens. Hic maxima propositio argumentationi non videtur inclusa, sed extrinsecus posita, syllogismo tamen vires ministrat. Hæc vero est, quorum diversæ sunt definitiones, diversas esse substantias necesse est. Quisquis igitur vel Aristotelis Græca vel nostra ab Aristotele translata prospexerit, has illic propositiones locos inveniet nuncupari, quæ sunt maximæ atque universales et vel per se necessariæ, vel per se probabiles ac notæ. Sed quoniam has propositiones plures ac pene innumerabiles esse necesse est, restat adhuc quo amplius ratio speculationis ascendat. Possumus enim, diligenti tractatu considerationis adhibito, omnium maximarum atque universalium propositionum differentias perpendere, atque innumerabilem maximarum propositionum ac per se notarum multitudinem in paucas atque universales colligere differentias, ut et alias dicamus in definitione consistere, alias in genere, atque alias alio modo quod paulo post apertius demonstrabo. Omnes igitur maximæ propositiones, quæcunque sub definitionis verbi gratia rationem cadunt, uno definitionis nomine continebuntur. Et sicut illæ reliquarum propositionum loci esse dicebantur, quod eas intra suum ambitum continerent, ita ipsarum maximarum atque universalium propositionum, quas minorum propositionum locos esse prædiximus, illæ differentia, et si non vere, tamen quadam veluti imagine loci esse videbuntur, in quas fuerint convenienti ratione reductæ. Sed istæ locorum, id est propositionum maximarum, differentia, quas etiam ipsos locos nominamus, possunt subjectarum propositionum etiam genera nuncupari. Nam differentia continentes etiam genera communiter possunt videri, ut irrationale cum a rationali velut divisibili differentia dissideat; tamen equi vel canis, differentia specifica est, et ad eos locum generis tenet. Namque animal irrationale equi genus est. Ita etiam in maximis propositionibus. Nam quod aliæ sunt ex toto, aliæ ex partibus, hæc inter se comparatæ differentia divisibiles sunt, ad ipsas vero maximas propositiones differentiarum continentia velut generis loco sunt. Nam propositionis ex toto venientis genus est idipsum quod vocatur ex toto. Item propositiones a partibus ductæ, quamvis notæ sint atque manifestæ, genus est, quod a partibus, et cæteræ differentia earum propositionum quæ cum sint maximæ, tamen eisdem videntur includi, velut quædam genera sint. Quæ vero sint hæc differentia paulo posterius disseram. De his igitur nunc locis tractare Tullius insti-

tuit qui maximas propositiones quas superius diximus, id est per se notas atque universales, continent atque includunt. Hæ vero sunt maximarum differentiarum propositionum. De universalium igitur enuntiationum per seque notarum differentiis disserit, ut fit integer locus argumenti sedes. Nam si argumentum omne per propositiones ad conclusionem usque perducitur, omnes vero reliquæ propositiones in prima maximaque propositione continentur, ipsaque prima ac maxima propositio, tum pars est argumentationis, id est syllogismi, tum extrapositionis argumentationi vires ministrat, ut utroque modo quoniam perficit argumentum, pars argumentationis quædam esse videatur, non est dubium quin hæ differentiarum, quæ propositiones maximas continent, eadem omnes etiam contineant argumentationes, ut maximarum propositionum differentiarum jure loci argumentorum et quasi quædam ultimæ sedes esse videantur. Nam ex his quatuor significationibus appellationum duarum, argumentationis scilicet atque argumenti, unam quamlibet esse necesse est. Aut enim elocutio et contextio ipsa propositionum cum maximis propositionibus, vel extra syllogismum positis, vel in eodem inclusis, argumentatio vocatur. Argumentum verò mens et sententia syllogismi, aut elocutio ratiocinationis cum maximis propositionibus et sententia syllogismi argumentum esse dicitur, ut idem sit argumentum quod argumentatio. Aut argumentatio quidem vocabitur tota contextio syllogismi cum sententia, sed argumentum maxima propositio, aut integer ratiocinationis ordo præter maximas propositiones argumentatio, sententia vero argumentationis argumentum. Reliqua vero maxima propositio, locus. Sed cum hæc ita sint, sive quis ipsarum propositionum contextionem, et usque ad conclusionem continuum ductum cum maxima propositione, vel extra posita, vel propositionibus ratiocinationis inclusa, argumentationem vocare velit, argumentum vero sententiam mentemque ratiocinationis, nihilominus locos intelligimus maximarum propositionum differentias; sive quis ratiocinationis totius vim atque sententiam totam cum maxima propositione, vel intra, vel extra posita, argumentum vocet, non est dubium quin totius ratiocinationis locus ille sit qui est maximæ propositionis differentia, continet enim maximam propositionem, in qua propositiones cæteræ continentur; sive argumentationem quidem totam ratiocinationis contextionem vocari placeat, argumentum vero maximam propositionem, recte rursus locus putabitur maxime propositionis differentia, quæ argumentum claudit et continet. Quod si argumentum quidem sensus ipse totius ratiocinationis intelligatur, argumentatio vero integra ratiocinationis prolatio, extra vero et ab utrisque diversum valens, velut locus quidam maxima propositio consideretur, sic quoque maximarum differentiarum propositionum loci esse videbuntur. Nam cum differentia ipsa maximam propositionem contineat, ejusque sit locus, maxima vero propositio argumentationi

A vel argumento vires ministret, non est dubium quin ea toti argumento locus esse videatur, quod totum intra maximæ propositionis ambitum claudit. Demonstratum igitur est quæ sint argumentorum sedes, id est, ubi argumenta clauduntur (hæ sunt autem maximarum propositionum differentiarum), quæ vocantur loci, quid etiam argumentum, quoniam est rei dubiæ faciens fidem, quæ sit vero res dubia, id est pars altera quæstionis, quid sit quæstio, id est dubitabilis propositio, quid sit simplex propositio, id est enuntiatio, quæ prædicato ac subjecto termino contineatur, verum falsumve designans, quæ omnia meminisse oportet. Maximarum enim propositionum differentiarum quas locos esse prædiximus, ab his dicuntur terminis qui prius in propositione sunt, posterius in quæstione considerantur, prædicato scilicet atque subjecto. Ex his etiam quæ superius dicta sunt quid distent Topica Ciceronis atque Aristotelis apparuit. Aristoteles namque de maximis propositionibus disserit, has enim locos argumentorum esse posuit, ut nos quoque supra retulimus. Tullius vero locos non maximas propositiones, sed earum continentes differentias vocat, ac de his docere contendit.

Sed ex his locis in quibus argumenta inclusa sunt, alii in eo ipso de quo agitur hærent, alii sumuntur extrinsecus, in ipso, tum ex toto, tum ex partibus ejus, tum ex nota, tum ex his rebus quæ quodammodo affecte sunt ad id de quo quæritur. Extrinsecus autem ea dicuntur quæ absunt longeque disjuncta sunt.

Post definitionem loci atque argumenti facit plenissimam divisionem locorum. Ac primum quoniam omnis divisio cuncta debet amplecti, neque superfluum quidquam interponere, nec omittere quid sit necessarium, id M. Tullius proposita divisione patefacit dicens: Ex his locis in quibus argumenta inclusa sunt, alios in eo ipso de quo agitur hæere, alios extrinsecus assumi. Nihil enim huic divisioni posse videtur addi vel minui, quandoquidem breviter cuncta complectitur. Argumentorum enim loci quicumque sumuntur, aut in ipso de quo agitur hærent, aut minime. Id autem minime extrinsecus positos esse designat, quod si inter id quod dicimus in ipso de quo agitur hæere argumentorum locos, et non hæere nihil est medium. Inter affirmationem enim atque negationem nulla est medietas. Cumque in ipso de quo agitur non inhæere locum argumenti, id sit extrinsecus assumi, dubium non est quin nihil intersit medium inter ea argumenta quorum in hoc ipso hærent loci de quo agitur, et ea quorum extrinsecus assumuntur, extrinsecus autem ea dicuntur quæ absunt longeque disjuncta sunt. Sed quid ipsum sit de quo agitur facilius explanatio est, si eorum quæ prius dicta sunt meminerimus. Nam cum de quæstione loqueremur, eandem diximus esse quæstionem quæ esset dubitabilis propositio. Sed quoniam propositio subjecto prædicatoque constaret, quæstionem quoque diximus subjecto prædicatoque conjungi. Prædicatum igitur vel subjectum est hoc ipsum de quo agitur. Nam cum de alterutra quæ-

stionis parte dubitetur, in hac ambiguitate quæritur utrum prædicatus terminus inesse subjecto videatur, an minime. Nam cum omnis quæstio in affirmationem negationemque dividatur, si prædicatus subjecto inest, fit ex eo vera affirmatio; si non inest, fit vera negatio. Sed in quæstionibus disceptandis, alter affirmationem, alter negationem tuetur, id est, alter prædicatum inesse subjecto, alter non inesse defendit. Quod vero ex alterutra parte defenditur, hoc est ipsum de quo agitur. Ipsum igitur est prædicatus terminus vel subjectus, de quibus agitur. Atque ut id exemplo clarius fiat, sit quæstio, an Verres furtum fecerit. Hic Verres subjectum est, furtum facere prædicatum; quod si furtum Verri conjungitur, idque argumentationibus comprobatur, quæstionis affirmatio demonstrata est. Si furtum a Verre sejungitur, quæstionis rursus negatio comprobatur. Ipsum itaque de quo agitur nihil est, nisi uterlibet eorum terminus qui in quæstione proponitur, sive prædicatus, sive etiam subjectus. Qui quidem termini per se argumenta esse non possunt, neque vero per se argumenta præstare. Si enim ipsi simplices ut sunt argumenta esse possent, vel argumentorum præstare materiam, nullam in quæstione relinquerent dubitationem; sed quoniam de ipsis adhuc in quæstione dubitatur an eorum possit esse rata conjunctio, ipsi quidem neque per se argumenta esse, neque per se argumenta præstare poterunt, ea vero quæ in ipsis insunt, vel extrinsecus posita sunt, argumentorum copiam subministrant. Nam quod Victorinus quærit, et explicat latius, ne commemoratione quidem mihi dignum videtur. Quærit enim quæstio ipsa de quo agitur an habeat locum, quod minime oportuit, ut dictum est. Locus de quo nunc agimus non cujuslibet rei locus est, sed argumenti, argumentum vero rei dubiæ faciens fidem, res vero dubia pars quæstionis. Quod si argumentum quæstio vel pars quæstionis esse non poteat, locus vero de quo agimus argumenti est locus, non est dubium quin locus quæstionis esse non possit. Amplius, omnis quæstio dubitabilis est, argumentum vero omne quæstionis purgat ambiguum. Non est igitur idem argumentum quod quæstio, sed loci, argumentorum sunt loci, non sunt igitur quæstionis. Hoc igitur præmisso intelligamus ipsum de quo agitur quemlibet terminum in quæstione propositum, sive prædicatum, sive subjectum, qui cum per se res sint, ipsi quidem argumentum esse non possunt, habere autem in se quædam possunt, in quibus argumenta sint collocata, et quæ sedes argumentorum esse intelligantur. Quæ quidem cum terminis his de quibus agitur inhærere videantur, nondum tamen sunt argumenta, sed quasi jam argumenta complectentes loci, et velut naturali sede condentes. Idem de his locis qui extrinsecus assumuntur dicendum est, ipsi namque positi sunt exterius et quodammodo a propositionum terminis ablegati, et res quædam sunt, sed intra se argumentorum copiam claudunt; atque, ut brevi sententia colligam,

A ipsum de quo agitur nihil est aliud nisi quilibet in quæstione terminus collocatus. Hi argumenta esse non possunt, neque ab his trahi aliquod argumentum. Quo fit ut termini ipsi qui in quæstione sunt positi, nec argumenta, nec loci sint, sed tantum res. Rursus ea quæ in his hærent de quibus agitur, ipsa quidem res esse manifestum est, sed claudunt in se argumentorum copiam, ut cum ex his sumi aliquod oporteat argumentum, locorum vice fungantur. Itaque si quis per se ea speculetur, res sunt; si quis ab his aliquod argumentum quærat educere, loci sunt. Et hæc communiter quidem de principalibus ac maximis locis dicta sint. Hi vero sunt qui in ipsis de quibus agitur hærent, vel qui assumuntur extrinsecus. Ut igitur faciat plenam locorum divisionem, quos simpliciter ac maximos posuit locos, eosdem velut in quasdam species resecat, dicens: In ipso tum ex toto, tum ex partibus ejus, tum ex nota, tum ex his rebus quæ quodammodo affectæ sunt ad id de quo quærimus. Et locorum qui in ipso sunt de quo agitur constituti quatuor partium facta divisio est. Hi quippe qui in ipso de quo agitur hærent, vel ex toto eo de quo agitur termino, vel ex partium ejus enumeratione, vel ex nota, vel ex affectis intelliguntur existere. Id ita esse brevi ratione firmabitur. Necessè est enim quemlibet eorum terminorum qui in quæstione sunt collocati, et definitiones habere proprias, et partes, et nomina, et ad res aliàs quadam relatione conjungi ac referri. Ergo locus qui dicitur ex toto, is est, quoties argumentum ex alicujus definitione termini qui est in quæstione tractatur, sive subjecti, sive prædicati. Ex partium enumeratione, quoties ab ejus termini partibus, qui in quæstione positus est, ducitur argumentum. A nota, quoties ab ejusdem termini vocabulo nascitur argumentum. Ab affectis vero, quoties ab his quæ ad propositum terminum relatione aliqua reducuntur argumentatio profisciscitur. Quorum similitudines omnium posterius explicabo, quando ea quæ super his rebus declarandis Cicero posuit exempla tracta-vero. Nunc illud est considerandum, ait enim Tullius ex his locis, in quibus argumenta inclusa sunt, alios in eo ipso de quo agitur hærent, alios extrinsecus assumi, quod ita dictum videtur, tanquam diversi sint loci qui in his de quibus agitur hærent, et ipsum illud de quo agitur. Nihil enim in se ipso hærent potest, ac per hoc quod in aliquo hæret ab eo in quo hæret diversum est. Quod si loci sunt aliqui qui in his hæreant de quibus agitur, non est dubium quin hi loci ab his de quibus agitur sint diversi. Rursus cum dicit in ipso, tum ex toto, tum ex partibus ejus, tanquam non de diversis loquatur, ita ait, in ipso locos esse tum ex toto, tum ex partibus, tum ex nota, quasi vero aliud sit ipsum quam totum, aut aliud ipsum quam omnes undique ejus partes. Unaquæque enim res idem est quod totum. Idem namque est Roma quod tota civitas. Rursus idem est unaquæque res quod ejus singulæ partes in unum reductæ; velut idem est homo quod caput, thorax, venter, ac pe-

des, cæteraque in unum partes conjunctæ atque A copulatæ. Quomodo igitur tanquam de diversis primum locutus est, cum locus hære in his terminis de quibus agitur dixit, post autem velut de eisdem loquitur, cum in ipso locos, tum ex toto, tum ex partibus esse proponat? Nihil enim differt dicere in ipso, tum ex toto, tum ex partibus quam si ita dixisset, in ipso, tum ex ipso. Nam si idem est ipsum quod totum ac partes, idem est dicere in ipso hære locum, ex toto, aut ex partibus, quod in ipso hære locum, qui est ex ipso, quod ne intelligi quidem potest, quemadmodum in ipso hære possit, quod ipsum est, cum nihil sibi hæreat, ut superius expediti. Sed, quemadmodum paulo ante exposui, unaqueque res cum et diffinitionem habeat et partes, si pernoscamus quæ sit diffinitionis vis et quæ partium, B cunctus ambiguitatis nodus absolvitur. Est enim diffinitio coactæ in se atque complicatæ rei explicatio, velut cum dicimus hominem esse animal rationale, mortale. Nam id quod breviter nomen, atque anguste designabat, id explicavit ac protulit, et per substantiales quodammodo partes definitio patefecit. Alium igitur necesse est esse intellectum rei, quæ complicata est, in eo quod sibimet coacta atque in unum redacta est, alium ejusdem rei explicatæ atque dissertæ, in eo quod expedita atque diffusa est: nam et si idem rei diffinitio quod nomen significat, illud tamen ipsum quod nomen anguste confuseque designat, apertius diffinitio disserit ac patefacit. Recte igitur aliud quiddam est ipsum, aliud ejus diffinitio, etiam si unum idemque est utrisque subjectum. C Ut enim dictum est, ipsum singulum est, diffinitio ipsius singuli per partes distributio atque enumeratio. Partes autem nunc substantiales dico, non quæ magnitudinem jungunt, sed quæ proprietatem rationemque substantiæ. Sed quod in definitione dictum est secundum eas partes quæ substantiam jungunt, id in partibus intelligendum est quæ magnitudinem copulant, velut domus quæ fundamento, parietibus tectoque conjungitur. Nam cum ea nihil sit aliud nisi quod partibus copulatur, ipsa tamen una quædam est, atque conjuncta, partitio vero ejus per quædam membra distributio est, atque ideo licet unum sit, quod ipsum est totum, et quot sunt partes undique confluentes, non tamen eundem necesse est habere intellectum, cum ipsum integrum consideratur, et cum D in partes ipsas quibus junctum est distribuitur. Ex nota vero locus apertissime ab eo termino diversus est, qui in quæstione constitutus est. Quis enim dicat id esse cujuslibet rei vocabulum quod ipsa res est, quam designat? Ea vero quæ ad id de quo agitur affecta sunt, et si extra posita videntur, terminum tamen in quæstione propositum velut e regione respiciunt, quæ in multas secari necesse est partes. Omnis enim res, id quod est, unum est, multa vero sibimet retinet adjuncta, quæ hoc ab his quæ omnino extrinsecus sunt differre intelliguntur, quod ea quæ affecta sunt, in relatione sunt posita, ut post et ipsarum propositio, et exemplorum ratio

monstrabit. Ea vero quæ sunt extrinsecus, in nulla relatione sunt constituta, atque ideo hæc extrinsecus solum. Illa vero affecta sunt nuncupata, habet enim aliquam quodammodo cognitionem ad id ad quod reducitur, id quod refertur ad aliquid. Sed omnes fere hos locos quos nunc simplices atque indivisos ponit, posteriore tractatu dividit, ut nunc quoque eos locos qui in ipso sunt, distribuit, cum alios ex toto fieri proponit, alios ex partibus, alios ex nota, alios ex affectis, affectaque ipsa suis partibus secat. Extrinsecus vero locum in testimonio positum esse confirmat, testimonii vero vim in auctoritate constituit, auctoritatem vero diducit in proprias partes, sed hoc posteriore tractatu liquebit. Nunc vero eos simplices atque indivisos locos proponit, et veluti simplicibus subdit exempla. Restat autem nunc unum quod videtur esse quærendum, an hi loci qui in locos alios dividuntur, eorum quos intra se continent locorum loci esse possint, ut eorum qui sunt ex toto, ex partibus, ex nota, ex affectis, is unus quidam quasi locus sit, qui est in ipso. Nihil quidem prorsus officeret locorum locos putare, fieri enim potest ut locus amplior intra semet angustiores contineat locos, velut in provincia civitates, sed nunc hæc similitudo non convenit. Locus enim est ex quo ducitur id in quo argumentum est positum. Quod si loci locus esse posset, et is qui est in ipso de quo agitur, eos qui sunt ex toto, vel ex partibus, vel ex nota, vel ex affectis, velut quidam locus includeret, non essent, ex toto, ex partibus, ex nota, vel ex affectis loci, sed argumenta quoniam in eo hærent loco, qui in eo ipso de quo agitur termino esse prædictus est; non igitur locus esse poterit loci, sed velut genera in species. Ita nunc sit divisio locorum, nec hoc superius dictis videatur esse contrarium, cum et maximas propositiones, et earum differentias continentes communi nomine appellavimus locos. Nam maximas propositiones, licet eo ipso quo maximæ sint includant cæteras et vocentur loci, tamen quia sunt notissimæ possunt rebus dubiis esse argumenta. Jure igitur earum differentiæ loci nominantur, quod in locorum speciebus, aliter sese habet, quæ prorsus argumenta esse non possunt: nam in ipso locus velut in species quasdam dividitur in eos qui sunt ex toto, ex partibus, ex nota, ex affectis. Unusquisque enim horum locorum primi loci integrum videtur ferre vocabulum, nam ut hominem animal ducimus, itemque equum atque bovem animalia nuncupamus, sic is locus qui ex toto est in ipso esse dicitur, itemque qui ex partibus ac nota, atque ex affectis in ipso sunt. Sed ex his locis argumenta quidem duci possibile est, ipsa vero argumenta ut sint, fieri nequit.

Sed ad id totum de quo disseritur, cum definitio adhibetur, quæ involutum evoluit id de quo quaeritur. Ejus argumenti talis est formula: Jus civile est æquitas constituta his qui ejusdem civitatis sunt ad res suas obtinendas. Ejus autem æquitatis utilis cognitio est. Utilis ertio est juris civilis scientia.

¶ Post locorum bifariam divisionem, in ipso scilicet

de quo agitur, et extrinsecus positum, partitus est eum locum qui est in ipso in quatuor membra, id est a toto, a partium enumeratione, a nota, ab affectu. Nunc igitur antequam dividat eam locum quem ab affectis esse proposuit, superiorum trium quos in primo interim tractatu minime divisurus est, sed individuos relicturus, exempla supponit. Hi vero sunt a toto, a partibus, a nota; ac de eo quidem loco qui est a toto ita disseruit ac disputavit. Tum, inquit, dicimus a toto locum argumenti quando totum illud quod in questione positum est definitione complectimur, quæ definitio rei debet de qua agitur facit fidem. Sed definitio omnis, ut superius quoque dictum est, id quod nomine involute designatur, evolvit et explicat, atque ideo non terminus qui in definitione ponitur, sed quæ in ipso sunt, possunt argumentis præstare materiam. Sunt autem in unoquoque propriæ definitiones. Definitio enim est oratio substantiam uniuscujusque significans; quod si ab unaquaque re propria substantia non recedit, ne definitio quidem recedit, est ergo definitio in ipso termino de quo agitur, quæ definitio totum terminum necesse est comprehendat, neque enim partem substantiæ, sed totius termini substantiam monstrat. Sed quoniam ex ea definitione fides sit rei dubiæ, trahitur ex definitione argumentum, quæ definitio in ipso termino est de quo agitur, et ejus termini totum est. Itaque argumentum quod a definitione ducitur, ab eo ducitur loco qui in ipso termino est, qui in questione est collocatus. Sed quoniam multi loci sunt in ipso, hic locus a toto est. Definitio enim totum terminum comprehendit, atque id quod involute nomine significabatur, evolvit atque aperit, ejus argumenti talis est formula. Jus civile est æquitas constituta his qui ejusdem civitatis sunt ad res suas obtinendas, ejus autem æquitatis utilis est cognitio, utilis est ergo juris civilis scientia. Est enim quæstio, an juris civilis scientia sit utilis, hic igitur jus civile supponitur, utilis scientia prædicatur. Quæritur ergo an id quod prædicatur, vere possit adherere subjecto. Ipsum igitur jus civile non potero ad argumentum vocare, de eo enim quæstio constituta est; respicio igitur quid ei sit insitum, video quoniam omnis definitio ab eo non sejungitur, cujus est definitio, ne a jure civili quidem propriam definitionem posse abjungi. Definitio igitur jus civile, ac dico, Jus civile est æquitas constituta his qui ejusdem civitatis sunt, ad res suas obtinendas; post hoc considero num hæc definitio reliquo termino, utili scientiæ, possit esse conjuncta, id est an æquitas constituta his qui ejusdem civitatis sunt, ad res suas obtinendas, utilis scientia sit, video esse utilem scientiam dictæ superius æquitatis. Concludo itaque, Juris igitur civilis scientia utilis est; hoc igitur argumentum est ex eo loco qui est in ipso, hoc est in jure civili, qui terminus in questione est constitutus, hic vocatur a definitione, quæ definitio questionum totum est, argumentum est a toto. Omnis autem locus a toto in ipso est. Nec nos ulla dubitatio perturbet, quod

A Jus civile et rursus scientia utilis quædam sunt orationes quas inter terminos collocamus. Non enim omnis terminus simplici orationis parte profertur, sed aliquoties orationes integræ in terminis constituuntur. In hac igitur argumentatione maxima ac per se nota propositio est ea per quam intelligimus omnia quæ definitioni alicujus conjunguntur, ipsa quoque illis quorum definitio est, ex necessitate copulari. Sequitur enim cum definitio juris civilis utili scientiæ possit adjungi, juri quoque civili utilem scientiam posse copulari; est igitur hoc argumentum tractum ab eo loco qui est in ipso. Omnis enim definitio in eo termino est quem definit, eodem autem loco qui in ipso est, et a toto. Omnis enim definitio totum monstrat atque aperit. Maxima propositio hæc. Quibus aliquorum definitio jungitur, eisdem necessario ea quæ diffiniuntur aptantur.

Tum partium enumeratio, quæ tractatur hoc modo: Si neque censu, neque vindicta, neque testamento, liber factus est, non est liber: nec ulla est earum rerum; non est igitur liber.

Sit quæstio utrum aliquis quem servum esse constititerit, sit liber. Quoniam faciendi liberi tres sunt partes. Una quidem ut censu liber fiat, censebantur enim antiquitus soli cives Romani. Si quis ergo consentiente vel jubente domino, nomen detulisset in censum, civis Romanus fiebat et servitutis vinculo solvebatur, atque hoc erat censu fieri liberum, per consensum domini nomen in censum deferre, et effici civem Romanum. Erat etiam pars altera adipiscendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur: vindicta vero est virgula quædam quam licitor manumittendi servi capiti imponens, eundem servum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba solemnia, atque ideo illa virgula vindicta vocabatur. Illa etiam pars faciendi liberi est, si quis suprema voluntate in testamento serie servum suum liberum scripserit. Quæ quoniam partes sunt liberi faciendi, si quis aliquem, quem servum fuisse constititerit, monstrare velit non esse liberum factum, dicet, si neque censu, neque vindicta, neque testamento, liber factus est, non est liber. At nulla earum parte liber factus est. Non est igitur liber. Si enim omnes partes a qualibet illa re abjunxeris, totum necessario separasti. Nam cum totum in suis partibus constet, si quid nulla cujuslibet parte conjungatur, a toto etiam segregatur. Partes autem duobus dicimus modis, vel species, vel membra. Species est quæ nomen totius integrum capit, velut homo atque equus animalis, utraque enim per se integro nomine animalia nuncupantur. Est enim homo animal, et rursus equus animal. Item membra sunt quæ cum totum efficiant, conjuncta totius capiunt nomen, singula vero nullo modo, ut cum fundamentum, parietes et tecta domus membra sint, simul omnia domus dicuntur, fundamenta vero sola domus vocabulo minime nuncupantur, neque parietes, neque tecta. In his igitur quæ species sunt, quoniam nomen totius integrum capiunt, nisi sigillatim omnes partes ab eo de quo dubitatur abjunxeris, non

possis totum abesse monstrare. Dictum est enim unamquamque partem totius vocabulum integrum capere. Ut quoniam faciendi liberi tres sunt species, census, vindicta, testamentum, si quaslibet duas removeris, una tamen permanserit, liberum necessario confitebare. Sive enim censu tantum, sive vindicta, sive testamento sit liber factus, liberum esse constat. Ergo in his nisi omnes species semoveris, non potes destruere quod in quaestione propositum est. At si affirmare velis atque astruere, sufficit tantum unam quamlibet speciem demonstrare, ut si velis ostendere liberum, sat est, ut monstres, aut vindicta, aut censu, testamentove liberum factum; quod si destruere velis, non sufficit ostendere, aut censu, aut vindicta, aut testamento liberum non esse factum, sed nullo eorum modo ad libertatem venisse. Itaque his partibus quæ species sunt, si destruere velis, cunctis utendum est; si astruere, una sufficiet. At vero hæc partes quæ sunt membra, contrario modo sunt: si destruere velis, sat erit unam sejungas; si astruere, cuncta adesse necessario comprobabis. Nam si velis ostendere non esse domum, sufficit ut aut fundamenta non esse dicas, aut parietes, aut tecta: nam si quid horum defuerit, domus non potest appellari. At si velis ostendere domum esse, nisi cuncta in unum conjunxeris, id quod proponis astruere non valebis. Omnes vero hi loci a partium enumeratione ducuntur, quia in his partibus quæ species sunt, cunctæ partes enumerantur, ut destruas; in his vero quæ membra sunt cunctæ partes enumerantur, ut astruas. Quæstio est igitur in proposito Ciceronis exemplo argumenti a partium enumeratione deducti: An is quem servum fuisse constitit, liber sit: is quem servum fuisse, subjectus est terminus, liber vero prædicatus; neutrum igitur eorum terminum ad argumentum ducere poterimus. De quibus enim dubitatur, ipsi fidem dubitationi facere non possunt. Video igitur quid in altero eorum sit. Quoniam vero partes omnes in eo sunt cujus partes sunt, quoniamque libertas data, habet proprias partes, sumo eas atque dinumero, et requiro an ulla earum partium videatur inesse subjecto, sed nulla inest. Concludam igitur non esse liberum. Unde manifestius demonstratur, non solum ab eo termino qui subjectus est, argumenta sumi posse, verum etiam ab eo qui est prædicatus. Nam prius exemplum quo demonstrabat juris civilis scientiam esse utilem, jus civile quod subjectum erat diffinit, ductumque inde argumentum rei dubiæ fecit fidem. Hic vero libertatis partes enumerantur, qui est terminus prædicatus. Est igitur, ut dictum est, quæstio an quem servum esse consulerit, liber sit. Terminus is quidem quem servum esse consulerit, subjectus est, prædicatus vero liber, in ipso, id est in prædicato, partes sunt, quæ enumerantur, a qua enumeratione dum trahitur argumentum, sit argumentum in ipso, ex partium enumeratione. Maxima propositio, cujus partium nihil rei propositæ copulatum est, ei ne totum quidem esse potest conjunctum. Hic videtur esse dubitandum non locus a toto atque a partibus idem sit, cum

omnes partes totum faciunt, si conjungantur. Sed respondebitur, cum sit argumentum ab enumeratione partium, totum dividitur, non conjungitur, dividendo enim argumentatio procedit. Nam quisquis partem cujuslibet sumpserit, eo ipso, quo partem sumpserit, rem videtur esse partitus. Qui vero rem dividit, dissipat potius quam conficit totum, sed restare adhuc ambiguitas potest, nam diffinitio quoque involuta nominis significationem explicat, per quamdam substantialium partium enumerationem. Enumeratio vero partium quædam ipsarum a se partium dissipatio est. Sed aliud est ejusdem rei partes enumerare, aliud diffinitionis: Nam rei partes ea re cujus partes sunt semper minores sunt, ut caput, vel thorax, vel cætera membra toto homine; partes vero diffinitionis tota re quæ diffinitur, si substantiales sunt, probantur esse majores, ut animal homine majus est. Itemque rationale, mortale, eundem hominem, velut majora continent, et sunt singulæ partes diffinitionis ejusdem quæ est animal, rationale, mortale. Partitio igitur sumit partes rei quam paritur minores semper. Quæ vero sumit diffinitio, universalis sunt per se totaque et continentia diffiniri, quamvis posita in diffinitione partes fiant, ut in his quæ superius exempla proposui facile intelligi potest. Unde manifestum est locum a toto, qui diffinitionis est, et locum a partium enumeratione, esse diversos.

Tum notatio, tum ex vi verbi argumentum aliquod elicitur hoc modo: cum lex Æliasanctia assiduo vindicem assiduum esse jubeat, locupletem juret locupletis, is est assiduus, ut ait Ælius, appellatus ab are dando.

Tertius eorum qui in ipso sunt locus a notatione est constitutus. Notatio vero est quædam nominis interpretatio. Nomen vero semper in ipso est. Ut enim diffinitio id quod in nomine involutum est declarat, expedit atque diffundit, ita etiam nomen id quod a diffinitione dicitur evolute, involute confuseque designat. Quod si definitio in ipso est, nomen quoque in ipso esse de quo agitur, non potest dubitari. Ex notatione autem locus vocatus est, quia nomen omnem rem notat atque significat. Vindex est igitur qui alterius causam suscipit vindicandam, veluti quos nunc procuratores vocamus. Lex igitur Æliasanctia assiduo, vindicem assiduum esse jubet. Quæritur utrum cum lex Æliasanctia vindicem velit esse assiduo assiduum, locupletem velit locupletis. Hic igitur subjectus quidem terminus est, lex Æliasanctia vindicem volens assiduo assiduum, prædicatus vero locupletem locupletis, ipsos igitur terminos non potero ad fidem quæstionis adducere. De ipsis enim de quibus ambigitur, nulla effici fides potest. Quæro igitur quid in ipsorum altero sit, ac video unum eorum terminum esse, legem Æliasanctiam, quæ assiduum assiduo vindicem esse decernat, id est subjectum, hujus orationis interpretor partem, quæ est assiduus. Quid enim est assiduus aliud nisi assem datus? assem vero dare nisi locuples non potest, assiduus igitur locuples est. Cum igitur lex Æliasanctia assiduo vindicem assiduum esse constituat, locupletem

jubet locupleti, assiduus quippe est locuples, a dando ære nominatus. Argumentum igitur hoc tractum est ex eo loco qui est in ipso, id est a nominis interpretatione, nomen enim in ipso illo est cujus nomen est, cujus interpretatio notatio nuncupatur. Sed ab hujus interpretatione factum est argumentum. Igitur hoc argumentum ex eo loco est, qui est in ipso, id est a nomine, et eorum qui in ipso sunt, a notatione, id est a nominis interpretatione. Maxima propositio est, interpretationem nomina idem valere quod nomen. Sed paulo confusius a Cicerone dicta argumentatio maximum præstat errorem. Ita enim dici oportuit, assiduus est qui assem dat, qui vero assem dat, locuples est, assiduus igitur locuples est. Lex autem Æliasanctia assiduum assiduo esse vindicem jubet, locupletem igitur locupleti vindicem esse præscripsit. Quod si ita dictum esset, apertior argumentatio fuisset. Nunc vero ita dixit: Cum lex Æliasanctia assiduo vindicem assiduum esse jubeat, locupletem jubet

A locupleti et cætera. Subjunct, ut ostenderetur locuples esse assiduus; hoc autem tantundem valet, quod ait, legem Æliasanctiam assiduo assiduum vindicem cum juberet esse, locupletem locupleti esse præcepisse, tanquam si diceret, qui assiduus est, locuples est. Nisi enim is qui assiduus est locuples sit, non consequitur ut cum lex Æliasanctia assiduum assiduo vindicem esse jusserit, locupletem jusserit locupleti, et argumenti conclusionem priorem posuit, subjecit vero probationem. Conclusio namque est, cum lex Æliasanctia assiduum assiduo vindicem velit esse, locupletem jubet locupleti, atque hanc præmisit; probatio vero est rationis assiduum esse locupletem ab ære dando nominatum, et hanc intulit conclusionem. Restat is locus eorum qui in ipso sunt, qui ducitur ab affectis. Cujus expositionem, quoniam varia est multiplexque divisio, differamus, ac primi voluminis terminum, hucusque sistamus.

LIBER SECUNDUS.

In tam difficillimi operis cursu non sum nescius, mi Patrici, quin labor hic noster quem te adhortante suscepimus, dum judicio multitudinis imperitæ aut elevatur, aut premitur, facile variis reprehensionibus mordeatur. Nam et illi quibus hoc totum disserendi displicet genus, velut supervacaneum studium, familiari pravis mentibus cavillatione despiciunt, et qui maximum hujus scientiæ fructum putant, sua cæteros segnitie mentientes, tanto nos operam pares esse non existimant, quorum quidem priores si non invidia laboris alieni æstimationem premunt, sed reprehensioni judicioque consentiunt, nullo modo ferendos esse puto. Multo quoque in me libentius detorseram prævæ opinionis invidiam, ac nostris eos diffidere viribus facillime patiar, potius quam tantæ disciplinæ calcare rationem. Sed prohi divinam atque humanam fidem, quæ est hæc hominum pravitas, quæ tantæ est imprudentia cæcitas, ut pene sua sese ipsi confessione condemnent! Nullus est enim qui sese videri nolit peritissimum disserendi, quietiam objectare ipsi aliquid, et resolvere objecta conantur, et si facile id factu esset, cuncti ad scientiam logicæ disciplinæ velut ad communia quædam sapientiæ lucra concurrerent. Jam vero quid absurdius fingi potest, quam quod probabilibus, ut ipsi existimant, argumentis inutile studium dialecticæ nituntur astruere? Quid enim convenit disserendi artem disserendo pervertere, ut cujus opinionem affectes, ejusdem despicias veritatem? Sed ut cantor ille discipulum sibi ac Musis canere jubebat, ita et ego quoque mihi ac tibi, non Musæ, sed tanquam Musarum præsidii cecinerim, atque id quod multo labore studioque collegi, non rhetorica tantum facultate, verum etiam dialectica subtilitate deponam. Quæ vero sequuntur hujusmodi sunt:

Ducuntur etiam argumenta ex his rebus quæ quodammodo affectæ sunt ad id de quo quaritur. Sed hoc

genus in plures partes distributum est. Nam alia conjugata appellamus, alia ex genere, alia ex forma, alia ex similitudine, alia ex differentia, alia ex contrario, alia ex conjunctis, alia ex antecedentibus, alia ex consequentibus, alia ex repugnantibus, alia ex causis, alia ex effectis, alia ex comparatione majorum, aut parium, aut minorum.

C Postquam locos eos ex quibus argumenta ducuntur gemina partitione distribuit, alios in ipso de quo agitur hæere dicendo, alios extrinsecus assumi, cumque locum qui in ipso de quo agitur hæret in quatuor species secuit, id est a toto, a partibus, a nota, ab affectis, superioribus quidem tribus exempla subjecit, quæ nos primo volumine quantum diligenter fieri potuit explicavimus. Restat is locus quem posuit quartum, id est ab affectis, hujus cum multæ sint species, integri atque indivisi proponere non potuit exemplum. Nam quorum facienda partitio est, melius per singula membra dispositis aperiuntur exemplis. Hunc igitur locum dividit hoc modo: Locus qui ex affectis est, partim ex conjugatis, partim ex genere, partim ex forma descendit, ex similitudine etiam, vel ex differentia, vel ex contrario, necnon etiam ex conjunctis, ex antecedentibus, et consequentibus, et repugnantibus, ex causis etiam atque ex effectis causarum, et comparatione majorum, aut parium, vel minorum, quæ omnia Tullius paulo post convenientibus rerum similitudinibus illustrat. Nunc illud nobis dicendum est quæ sit affectorum natura, et quid habeant proprietatis. Sunt enim affecta quæ quodammodo aliquid referri possunt, ad id ad quod referuntur. Omnia vero quæ se aliqua relatione respiciunt, aut amica inter se, aut dissidentia conferuntur. Si amica, vel substantialiter, ut genus, forma, antecedentia, consequentia, causa, effectus; vel in qualitate, ut conjugatum, simile, conjunctum; vel in quantitate, ut paria. Quæ vero sibi dissidentia con-

feruntur, partim a se differentia sunt tantum, partim **A** adversa; sed adversa, partim in qualitate, ut contraria, vel repugnantia, partim in quantitate, ut majus ac minus. Quæ cum ita sint, manifestum est, et amica sibi cognationis relatione conjungi, et dissidentia hoc ipso quo sibi adversa sint, ad se invicem comparari. Nam quæ amica sunt, amicis amica sunt, et dissidentia a dissidentibus dissident. Ita igitur et genus formæ genus est, et forma generis forma, et antecedentia consequentium, et consequentia antecedentium, et causa effectuum causa, et effectus causarum effectus, et conjugata conjugatis conjugata sunt, et simile simili simile, et conjunctum conjuncto conjunctum, et paria paribus paria, et differentia differentibus differentia, et majora minoribus majora, et minora majoribus minora sunt, et contraria contrariis contraria, et repugnantia repugnantibus repugnantia sunt. Affecta igitur sunt quæ cum a se invicem diversa sint, ad se invicem tamen referuntur. Sed quo ordine Tullius superius descripsit locos, nos diffinitiones omnibus apponemus. Eorum igitur quæ ad se invicem affecta dicuntur, in *M. Tullii* disputatione prima sunt conjugata : conjugata voco quæcumque ab uno nomine varia prolatione flectuntur, ut a justitia justus, justum, juste. Hæc inter se cum ipsa justitia, unde eorum vocabulum fluxit, conjugata dicuntur. Genus vero [est] quod de multis specie differentibus in eo quod quid est prædicatur, velut animal dicitur de homine atque equo, quæ specie differunt, et in eo quod quid sit prædicatur. Interrogantibus enim nobis quid sit homo vel equus, respondetur animal. **C** Quod genus licet necesse sit ab eo esse diversum cuius genus est, cognatum tamen est ei, quia ad id substantiæ relatione conjungitur. Species etiam est, de qua genus superius prædicatur, quam Cicero formam vocavit, velut homo animalis. Similitudo est unitas qualitatis. Nam duo quæ sibi similia sunt, eandem necesse est habere qualitatem, et quoniam ipsum sibi simile esse non potest, aliud necesse est simile consideretur. Sed aliud esse non poterit, nisi fuerit in aliqua parte diversum. Ergo similia, a se in alia quidem re diversa sunt, in alia vero congruunt. In ea vero re quæ secundum qualitatem congruunt, in ea esse similia intelliguntur, quæ ad se similitudinis illius copulatione referuntur. Differentia est qua unumquodque differt ab alio, ut homo ab equo rationabilitatis differentia discrepat. Hæc igitur prædicatione quidem propriæ naturæ ad ea refertur quorum est differentia, ut rationabilitas ad hominem; dissimilitudinis vero ratione ad ea a quibus discrepat id cuius est differentia, ut rationabilitas ad bovem. Contraria vero sunt quæ in eodem posita genere longissime a se discrepant, ut album atque nigrum, quæ licet in uno qualitatis genere ponantur, a se tamen quam longissime recedunt, ea quoque ad se referri nullus ignorat. Aliud est enim quod sunt, aliud quod contraria sunt. Quod enim nigrum est, quale est. Quod vero contrarium est, ab albo plurimum discrepans est. Conjuncta vero sunt

PATROL. LXIV.

quæ unicolque rei finitimam naturam tenent, velut timori pallor adjunctus est. Hæc talia sunt ut sæpius quidem adjunctis sibi cohærescant, neque tamen ex necessitate his quibus vicina sunt, adesse cogantur. Nam sæpe timori pallor assistit, non tamen semper, veluti cum dissimulatione premitur metus, atque ideo verisimilia ex adjunctis argumenta nascuntur. Nam quæcumque conjuncta sunt ex his quibus adhærent, indicio esse solent. Sed de his in posteriore disputatione diligentius disseram. Antecedentia vero sunt quibus positus aliud necesse est consequatur, ut quia bellum est, esse inimicitias necesse est. Hæc ordinis necessitatem tenent. Consequentia enim ab antecedentibus separari nequeunt; consequens vero est quidquid id quod antecedit insequitur, ut inimicitias bellum consequuntur. Nam si bellum est, inimicitias esse necesse est, habetque locus hic illud notabile et spectandum, quod sæpe quæ naturaliter priora sunt, tamen ipsa sunt consequentia. Sæpe quæ naturaliter antecedunt, et in propositione priora sunt; namque inimicitias prius existere quam bella solent. Sed non possumus proponere inimicitias, ut bellum sequatur. Non enim possumus vere dicere, si inimicitias sunt, bellum est, sed præponimus bellum, et inimicitias quæ natura priores sunt, subsequuntur, ita, si bellum est, inimicitias sunt. Nunc igitur inimicitias quæ naturaliter bellum præcedunt, hæc eadem bella in propositione comitantur; at si dicam : Si superbus est, odiosus est, superbia et naturaliter et in propositione odium præcedit; prius enim superbia consuevit existere, post vero atque ex eadem superbia veniens odium sequi. Nec interest utrum naturaliter quælibet antecedit res aliquando, an vero consequetur, dum id in propositione adnotemus, eam esse rem antecedentem, quæ sive naturaliter prior sit, sive posterior, alteram tamen rem secum necessario trahat. Repugnantia vero intelliguntur quoties id quod alicui contrariorum naturaliter junctum est, reliquo contrario comparatur, ut quoniam amicitias atque inimicitias contraria sunt. Inimicitias vero consequitur nocendi voluntas, amicitias et nocendi voluntas, repugnantia sunt, hæc quoque ad se contrarietatis similitudine referuntur. Causa est qua præcedente aliquid efficitur, ut causa diei est solis ortus. Effectum est quod præcedens causa perficit, ut dies quem solis ortus emittit. Majorum vero comparatio est quoties ei quod minus est, id quod majus est comparatur, ut si nemo innocens pelli in exsilium debet, multo magis ne Tullius quidem, qui non innocens solum, verum etiam patriæ fuit liberator; plus est enim patriæ esse liberatorem quam innocentem. Parium vero quoties inter se paria comparantur, ut si hic civis innocens pelli in exsilium non debet, quia innocens est, nec ille quidem qui est innocens carere patria juste potest. Minorum vero quoties minora majoribus conferuntur, ut si Ciceronem liberatorem patriæ præmio nemo dignum putavit, nemo eum putet præmio dignum qui cum tantum innocens fuerit, nulla in rempublicam con-

tulit merita. Hæc itaque omnia cognata sibi esse, et ad se referri invicem, et se velut e regione conspiciere nullus ignorat. Nam ut de conjugatis primum loquamur, et justitia ad id quod justum est, vel id quod juste fieri potest, spectat; et cum qui justus est perficit. Cætera quoque habent ad se non modo vocabuli cognationem, verum etiam ejusdem naturæ congruentiam, ita tamen ut a se diversa sint. Neque idem est justitia, quod justus. Omne enim quicquid ab aliquo inflectitur, ab eo a quo inflectitur est diversum, eidemque cognatum, a quo etiam probatur inflexum. Genus etiam cognatum esse rei cujus genus est, id est speciei, quam Cicero formam vocavit, dubium non est. Genus enim speciei genus est, et species generis species: itaque ad se invicem referuntur, licet idem genus ac species non sint. Illud sane videndum est, quoniam quas nos species nuncupamus, eas Cicero formas vocat. Cui quidem, dum quod dicit intelligam, concedam libenter quibus voluerit uti nominibus, mihi vero non idem concedi potest. Nam qui explanationis lucem professus est, in his verbis debet quæ sunt in usu posita versari. Id autem quod supponitur generi ut species, quam forma potius nuncupetur, usus obtinuit. Jam vero simile nisi simili simile esse non potest, et quod differt nisi a dissimili differre non potest. Contraria etiam contrariis intelliguntur esse contraria, conjuncta etiam conjunctis adhærescunt. Et quæ sunt antecedentia, aliquid quod potest consequi antecedunt. Id etiam quod est consequens illud quod antecessit insequitur. Omne etiam repugnans repugnanti sibi met intelligitur inimicum. Causa etiam effectus sui causa est. Quod enim quævis causa efficit, ejus rei quam efficit causa est; effectus quoque causæ alieujus effectus est. Comparatio vero majorum minora respicit, minorum vero majora, parium paria, atque in omnibus ea natura esseprehenditur, ut cum per se res quædam sint diversæ ab his ad quæ referuntur, affecta tamen esse dum comparantur, appareant; diversa vero esse ab his ad quæ referantur, illa res approbat, quoniam nihil ad se ipsum referri potest. Quæ cum ita sint, jure affecta sunt nuncupata. Quæ omnia ejus loci qui ex affectis ducitur, species vel formæ sunt, ipso etiam testante Cicerone, qui ait: Sed hoc genus in plures partes distributum est. Cum enim genus dixit, quas scindit a genere species esse signavit. Præterea omnia hæc et nomen generis suscipiunt et diffinitionem. Affecta enim sunt ad aliquid, quæ ad id ad quod affecta sunt, referri queunt; conjugata vero et genus, et forma, et cætera, ad ea semper ad quæ sunt affecta, referuntur. Sed, ut in superioribus locis dictum est, qui in ipso de quo agitur hærebant, id est ex toto, ex partibus, ex nota, ut ex toto eo intelligatur termino qui fuisset in quæstione propositus, itemque ex ejus partibus atque ex ejus nota. Eodem modo etiam in iis quæ affecta sunt dicemus ad eum terminum affecta considerari, qui subjecti vel prædicati loco positus continet quæstionem. Superest nunc

illud dicere, eum quæ affecta sunt in ipso, de quo agitur esse dicantur. Etenim in ipso de quo agitur termino, quatuor locos esse significavit Cicero, id est ex toto, ex partibus, [ex nota, ex affectis. Quorum tria quidem superiora manifestum est in eo hæere de quo agitur termino. Diffinitio enim cujuslibet rei quod totum est, in illo ipso est quod diffinit. Partes etiam in ipso illo sunt, quod collectione conjungunt. Nota etiam in illo est quod appellatione significat; affecta vero extrinsecus posita videntur, quippe quæ referuntur ad id ad quod affecta sunt, ad id de quo agitur quæ non referuntur, nisi extrinsecus posita intelligerentur. Cur igitur ea etiam quæ affecta sunt, ad id de quo agitur, inter nos numeravit locos, qui ipsi de quo quæritur termino cohærent, dicendum est. Quoniam id quod adhærescere dicitur, non idem est ei cui adhærescere prædicatur. Quæ cum diversa sint, cognatione tamen quadam intelliguntur esse conjuncta, veluti non idem est diffinitio quod ipse res quæ diffinitione describitur. Si enim diffinitio clarius efficit id quod diffinit, nihil vero ipsum e sese [F. esse] clarius quam est efficere potest, manifestum est id quod diffinitur a diffinitione esse diversum. Sed idcirco hæere diffinitionem in eo quod diffinitur dicimus, quia est ei cognata atque conjuncta, quippe quæ dum ejus proprietatem significet, ab ejus substantia non recedit. Partes etiam ac notæ diversa sunt ab eo quod vel copulant, vel designant. Sed quia illæ propositum terminum jungunt, illæ significant, habentes aliquam cum proposito termino cognationem, in ipso de quo agitur hæere perhibentur. Ita etiam in affectis, licet extrinsecus sint, neque enim idem sunt quod ea sunt ad quæ intelliguntur affecta, necessario tamen, quia aliquam cognationem cum his habere considerantur, in ipsis hæere dicuntur ad quæ ad affecta sunt. Qui vero eorum naturalis ordo sit, vel quæ differentia, vel quæ sit alia locorum partitio, licet in topicis differentiis opportunius expediendum sit, tamen cum exempla Ciceronis quæ in his explicandis attulit exposuero, subjungam.

Conjugata dicuntur, quæ sunt ex verbis generis ejusdem. Ejusdem autem generis verba sunt quæ orta ab uno varie commutantur, ut sapiens, sapienter, sapientia; hæc verborum conjugatio συζυγία dicitur, ex qua hujusmodi est argumentum: Si compascuus ager est, jus est compascere.

Diffinitio conjugatorum a Cicerone prolata talis est. Conjugata dicuntur quæ sunt ex verbis generis ejusdem, id est quæ ab uno verbo variis inflectuntur modis. Ex eodem quippe genere verba sunt, justitia, justus, juste, justum, et quæcunque alia in diversas possunt vocabulorum species inflecti. Quæcunque enim ab uno quolibet orta varie commutantur, hæc a Græcis quidem συζυγία dicuntur, apud Latinos vero conjugata: nam quod Græci συζυγία dicunt, nos conjugationem appellamus. Hæc autem sunt, ut sapiens, sapienter, sapientia, et quæcunque in varias

partes orationis, variasque inflexiones, ab uno quodam ducta cernuntur. Ex conjugatis igitur argumenti nascentis hoc exemplum est: sit enim dubitabile an in aliquo agro mihi atque vicino simul pascere liceat pecus, id est an jus sit compascere: subjectum igitur est ager, compascere vero prædicatum. Faciemus itaque argumentum hoc modo: Hic de quo quæritur ager compascuus est, in compascuo autem licet compascere, in hoc igitur agro licet compascere. Hic igitur compascendi juris argumentum ex compascuo sumptum est, ex conjugato videlicet. Compascere enim et compascuum conjugata sunt. Sumptum vero est argumentum, jus esse compascere, quoniam sit ager compascuus, sed conjugatum est compascuum et quod compascere. A conjugatis igitur sumptum est argumentum, quod conjugatum in ipso est de quo agitur, id est in compascendo; omnia enim ex eodem fluunt, et sui sunt continentia atque se respicientia. Factum est igitur argumentum ex eo quod est in ipso, ab affectis, id est a conjugatis. Maxima vero propositio est, conjugatorum in eo quod conjugata sunt, unam atque eandem esse naturam, vel sic, cui convenit aliquid, huic etiam conjugatum ejus posse sociari.

A genere sic ducitur: Quoniam argentum omne mulieri legatum est, non potest ea pecunia quæ numerata domi relicta est, non esse legata; forma enim a genere quoad suum nomen retinet, nunquam se jungitur, numerata autem pecunia nomen argenti retinet; legata igitur videtur.

Genus est quod de qualibet specie in eo quod quid est prædicatur. In eo quod quid est prædicari dicitur, quod de qualibet specie interrogantibus quid sit, responderi convenit, et ejus de qua respondetur speciei substantiam monstrat. Semper vero genus propria specie majus est, eamque intra ambitum suæ prædicationis includit. Quo fit ut, quamvis in alia quoque dispartiri genus possit, speciem tamen suam nullo modo derelinquat, velut animal quidem prædicatur de homine, et hominis substantiam monstrat; interrogantibus enim nobis quid est homo, animal respondetur. Idem tamen deduci in alia potest, velut in equum atque bovem, quæ animalia nuncupantur. Sed ita deducitur in diversa, ut unamquamque earum specierum quas continet, non relinquat. Ubicunque enim fuerit homo, necesse est ut sit animal, homo enim animal est. Idemque de bove ac de cæteris. Ergo liquido demonstratum est nomen generis a specie nullo modo separari. Quod si aliquando generis vocabulum universaliter enuntietur, necesse est omnes species designari, ut si quis dicat omne animal, et hominem designabit et bovem, et cæteras omnes species sub animalis nomine collocatas. Quæ cum ita sint, quidam testamento mulieri argentum omne legaverat. Quæritur an ei etiam numerata pecunia sit legata: numerata igitur pecunia in hac quæstione subjectum est, legata vero prædicatum. Considero igitur in alterutro eorum quidaam insit, ut ex eo quod in ipso est aliquod

A argumentum requiram. Video subjectum terminum, qui est numerata pecunia, habere argentum genus, quod affectum est, scilicet ad speciem suam ad quam refertur. Quæ enim ad se invicem referuntur, affecta sunt; ergo quoniam argentum omne legatum est, et genus speciem propriam non reliquit, necesse est ut numerata quoque pecunia sit legata. Nam cum omne nomen generis legatum sit, nihil de speciebus videtur exceptum, velut si quis dicat, omne animal vivere, non ut arbitror tantum hominem vel bovem, vel equum, vel sigillatim cætera, vel unum, vel plura vivere dicit, ut tamen aliqua cum sint animalia, vitæ munere carere contendat; sed omne prorsus quidquid fuerit animal, vivere proponit. Cum igitur omne genus, id est omne argentum legatum sit, nulla species excipitur. At numerata pecunia argentum est, fit igitur ut numerata quoque pecunia legati vocabulo possit includi. Est igitur quæstio quidem, ut dictum est; an numerata pecunia legata sit; argumentum ab eo quod in ipso est, id est a genere quod inest propriæ speciei, id est ab affectis, quod est ita ut ad id referatur; hoc autem est argentum, ab affectis, id est a genere. Prædicatur enim ut genus argentum de numerata pecuniâ. Interrogantibus enim nobis quid sit numerata pecunia, jure respondemus, argentum. Maxima propositio est, cui convenit omne genus, eidem unamquamque speciem convenire. Quam Marcus quoque Tullius diversis quidem verbis, sed eadem significatio proposuit dicens: Forma enim a genere quoad suum nomen retinet, nunquam se jungitur; numerata autem pecunia nomen argenti retinet; legata igitur videtur.

A forma generis, quam interdum, quo plinius accipitur, partem licet nominare, hoc modo: Si in Fabia pecunia legata est a viro, si ei viro materfamilias esset. Si ea in manum non convenerat, nihil debetur. Genus enim est uxor, ejus duæ formæ: una matrumfamilias, hæ sunt quæ in manum convenere; altera earum quæ tantummodo uxores habentur, qua in parte cum fuerit Fabia, legatum ei non videtur.

Species est, quæ propriis differentiis informatâ sub prædicatione generis collocatur. Differentiæ vero propriæ a cæteris eam speciebus separant atque se jungunt, velut homo cum sit animalis species, differentiis informatur rationalitatis atque mortalitatis, et se jungitur ab his animalibus quæ æterna sunt, velut sol a Platonice creditur, et ab iis animalibus quæ sunt rationis expertia. Cum igitur omnes species inter se propriis differentiis distent, necesse est quod de altera specie dicitur, id in aliam non possit transferri, velut quod de homine dicitur specialiter, idem de equo atque bove non possit intelligi. Ducitur autem a specie quoties genus ipsum veluti in quamdam contrahitur portionem. Velut si quis dicat illud animal sibi adduci debere, quod sit rationale et mortale, non utique de equo, vel bove, aut de cæteris, nisi tantum de homine dictum esse intelligitur. Ut igitur generaliter dictum genus omnes spe-

cies claudit, cum quis dicit omne animal, sic quodlibet animal designatum speciem facit; quæ cum ita sint, a forma generis, id est a specie generis tale fit argumentum, quam formam generis Cicero partem sæpe nominat, quo id quod dicitur planius fiat. Notius enim nomen partis est quam formæ; quo autem distet forma a partibus, et nos strictim superius diximus, et paulo post a Cicerone ipso latius explicabitur. Nunc de proposito videamus exemplo. Uxor species sunt duæ, una matrumfamilias, altera usu; sed communi generis nomine uxores vocantur. Fit vero id sæpe, ut species iisdem nominibus nuncupentur, quibus et genera; mater vero familias esse non poterat, nisi quæ convenisset in manum; hæc autem certa erat species nuptiarum. Tribus enim modis uxor habebatur, usu, farreatione, coemptione; sed confarreatio solis pontificibus conveniebat. Quæ autem in manum per coemptionem convenerant, hæc matresfamilias vocabantur. Quæ vero usu vel farreatione, minime. Coemptio vero certis solemnitatibus peragebatur, et sese in coemendo invicem interrogabant, vir ita, an mulier sibi materfamilias esse vellet. Illa respondebat velle. Item mulier interrogabat an vir sibi paterfamilias esse vellet, ille respondebat velle. Itaque mulier, viri conveniebat in manum, et vocabantur hæc nuptiæ per coemptionem, et erat mulier materfamilias viro, loco filiæ. Quam solemnitatem in suis Institutis Ulpianus exponit. Quidam igitur extremo iudicio omne Fabiæ uxori legavit argentum, si quidem Fabia ei non tantum uxor, verum etiam certa species uxoris, id est materfamilias esset, quæritur an uxori Fabiæ legatum sit argentum. Uxor Fabia, subjectum est; legatum argentum, prædicatum. Quæro igitur quodnam ex his argumentum sumere possim, quæ in quæstione sunt posita, ac video uxori duas inesse formas, quarum una tantum uxor est, altera materfamilias, quæ in manum conventionem perficitur. Quod si Fabia in manum non convenit, nec materfamilias fuit, id est, non fuit ea species uxoris, cui argentum omne legatum est. Quocirca quoniam id quod de alia specie dicitur, in aliam dici non convenit, cumque Fabia præter eam speciem sit, quæ in manum convenerit, id est quæ materfamilias sit, et vir matrifamilias legaverit argentum, non videtur Fabiæ esse legatum. Quæstio igitur, ut dictum est, an uxori Fabiæ omne argentum legatum sit: subjectum, uxor Fabia; prædicatum vero, legatum argentum. Argumentum ab eo quod est in ipso de quo quæritur, id est ab eo quod est in uxore de qua quæritur. Est autem in uxore de qua quæritur species uxoris, ea scilicet quæ in manum non convenit quæ ad eam affecta est. Omnis enim species ad suum genus refertur, id est forma; factum est igitur argumentum ab eo quod est in ipso, ab affectis, a forma generis. Maxima propositio est, quod de una specie dicitur, id in alteram non convenire.

A similitudine, hoc modo: Si ædes exesæ corruerunt vitiumve fecerunt, quarum ususfructus legatus est,

A hæres restituere non debet, nec reficere, non magis quam servum restituere, si is cuius ususfructus legatus est deperisset.

Similia dicuntur, quæ ejusdem sunt qualitatis, ex quibus hoc modo sumitur argumentum: Quidam testamento ædium ususfructum legavit, id est concessit ædes, ut his alius dum viveret uteretur; hæc coeperunt vel vitium facere, id est ruinam minari, vel etiam corruerunt. Petit igitur ab hærede is cui ædium ususfructus legatus est, ut earum sibi ædium quæ a testatore legata sunt damna compenset, et ædes quæ vitium fecerunt vel corruerunt restituat. Quæritur an earum ædium quarum ususfructus legatus sit, vitium vel ruinam hæres restituere cogatur. Hic igitur subjecta quidem oratio est, veluti quidam terminus, ædium quarum ususfructus legatus sit, ruinam vel vitium. Prædicata vero oratio, loco termini constituta, ab hærede restitutio. Sumo igitur a simili argumentum, hoc modo: Quoniam si quis servi ususfructum legaverit, isque servus aliquo modo deperierit, non cogitur restituere hæres servum, ne nunc quidem cogatur hæres restituere ædes, quæ in ususfructum legatæ, ruinam vitiumve fecerunt. Similes est enim servi ususfructus legatio ædium ususfructus legationi. Simile est etiam servum in ususfructum legatum si deperierit, ab hærede non restitui, et ædium in ususfructum legatarum vitium ruinamve ab hærede non refici. Est igitur quæstio quidem an ædium in ususfructum legatarum vitium vel ruinam hæres restituere cogatur. Terminus vero subjectus quidem, ædium in ususfructum legatarum vitium vel ruinam, prædicatus autem ab hærede restitutio. Argumentum vero ab eo quod in ipso est, id est ab eo quod inest, vel ruinæ, vel vitio ædium in ususfructum legatarum. Id autem est affectum, id est similitudo. Omnis enim similitudo ei inesse perpenditur quod est simile, similitudo vero est servi ususfructus legati pereuntis, quem restituere hæres non cogitur. Maxima vero propositio, similibus rebus eadem convenire.

A differentia. Non si uxori vir legavit argentum omne quod suum esset, idcirco quæ in nominibus fuerunt, legata sunt. Multum enim differt in arca ne positum sit argentum, an in tabulis debeatur.

In rebus plurimum differentibus quod de altera earum dicitur non videtur in alteram convenire. Id cum ita sit, quidam argentum suum omne legavit uxori. Illa pecuniam quoque quæ in nominibus debebatur, suam esse dicebat, quod omnis pecunia nomine vocaretur argenti. Quæritur an id quoque argentum quod in nominibus debebatur, legatum sit. Hic igitur subjectus est terminus, argentum quod in nominibus debebatur, legatum vero prædicatur. A differentia igitur faciemus argumentationem hoc modo: Idem de plurimum differentibus rebus intelligi non potest. Plurimum vero differt argentum in arca ne sit positum, an in nominibus debeatur. Nam quæ posita in arca pecunia est juris est nostri, in nominibus vero debita non est nostra; nam quod

mutuum datur, ex meo fit accipientis, atque ideo non cogitur eandem ipsam pecuniam debitor restituere creditori, sed aliam tantam. In arca vero posita pecunia, et in nominibus debita, non sunt argenti vel pecuniæ species, sed differentiæ; nam argenti species, signatum ac non signatum esse dictæ sunt. Qualitas vero pecuniæ in possessione positæ vel non positæ, sed non modis omnibus alienæ, in his differentiis constat, ut alia sit in arca posita, reliqua in nominibus debeatur; atque hoc idcirco dictum est ne quis non a differentiis, sed a specie argumentationem ductam putaret. Qualitas enim substantialis non speciebus, sed differentiis annumeratur. Cum igitur suum omne quod fuerit argentum vir uxori legaverit, cumque manifestum sit id ad eam pertinere quod fuerit suum legantis, id est quod in arca fuerit conditum, non potest idem intelligi de eo quod in nominibus debebatur, quoniam, sicut dictum est, id quod in nominibus debetur ab eo quod in arca positum est plurimum differet. Facta est igitur argumentatio ab eo quod inerat, de quo quærebatur. Quærebatur vero de argento in nominibus debito. In hoc vero inerat propria differentia, qua ab alio differebat argento, eo scilicet quod in arca positum fuerit. Id vero est affectum, id est differentia. Maxima vero propositio, de rebus plurimum differentibus, idem intelligi non posse.

Ex contrario autem sic: Non debet ea mulier cui vir bonorum suorum ususfructus legavit, cellis vinariis et oleariis plenis relictis, putare id ad se pertinere. Usus enim non abusus legatus est: ea sunt inter se contraria.

Quod de aliqua re dicitur, id in ejus contrarium non potest convenire. Idem enim de duobus contrariis intelligi nullo modo potest. Quidam igitur supremæ voluntatis arbitrio uxori bonorum suorum usumfructum legavit, mulier cellas vinarias oleasque plenas ad usumfructum proprium devocabat. Quæritur an penus quoque ususfructus legatus sit; penus igitur ususfructus est subjectum, legatus prædicatum. A contrario igitur sumitur argumentum hoc modo: Utimur his quæ nobis utentibus permanent, his vero abutimur quæ nobis utentibus pereunt; ergo, cum permanere ac perire contraria sint, usus quoque et abusus contraria necesse est judicentur. Quod si cætera quidem utendo permanent, cellæ autem vinariæ atque oleariæ utendo consumuntur, aliarum quidem rerum ususfructus esse potest; penus vero non potest usus esse, sed potius abusus. Ergo cum vir uxori usumfructum bonorum suorum legaverit, non potuit legare contrarium, quod est abusus; est vero abusus vini atque olei, vinum igitur atque oleum ad usumfructum mulieris non potest pertinere. Argumentum ab eo quod in ipso est de quo agitur, id est ab ususfructus legatione, atque ab affecto, id est contrario; contraria vero in contrariis non ita sunt, tanquam definitio in eo quod definitur, sed tanquam relatio. Omnis enim relatio in relativis, omniaque contraria non id quod

A sunt, id est qualitates, sed hoc ipsum quod contraria sunt, in contrariis esse dicuntur, quia non secundum qualitatem propriam, sed secundum distantiam plurimam sibi invicem conferuntur. Maxima propositio est, quod alicui convenit, id ejus contrario non convenire.

Ab adjunctis. Si ea mulier testamentum fecit, quæ se capite nunquam diminuit, non videtur ex edicto prætoris secundum eas tabulas possessio dari; adjungitur enim ut secundum servorum, secundum exsulum, secundum puerulorum tabulas possessio videatur ex edicto dari.

Adjuncta sunt, quæ proximum ac finitimum locum tenent, ut si unum eorum quolibet exstiterit modo, alteram quoque vel exstitisse, vel exstare, vel existurum esse videatur; hæc enim sibi quasi vicina sunt. Quæ vero in existendo sibi sunt proxima, hæc vel antecedere rem volunt, ut amor sæpe concubitum, vel simul esse, ut pallor et timor, vel evenire posterius, ut post iracundiam cædes. Eaque est adjunctorum natura, ut separari quidem possint, tamen sese invicem monstrent. Nam neque qui amavit, necessario potitus est, et sæpe qui potitus est, non amavit. Nec qui pallet, necessario timet, et sæpe non timens pallet. Nec ex necessitate iratus occidet, et occidit sæpe aliquis non iratus. Sed tamen si de singulis inquiratur, eum concubuisse qui amavit, et pallere qui timet, et occidisse qui fuerit iratus, verisimile est, non quod ita necesse sit, sed quia ex vicinis vicina colligimus. Nam quod ad exemplum attinet hujus argumenti, hæc similitudo est. Capitis diminutio est prioris status permutatio. Id multis fieri modis solet, vel maxima, vel media, vel minima. Maxima est, cum et libertas et civitas amittitur, ut deportatio. Media vero, in qua civitas amittitur, retinetur libertas, ut in Latinis colonias transmigrationis. Minima, cum nec civitas nec libertas amittitur, sed status prioris qualitatis imminuitur, velut adoptatio, aut quibuslibet aliis modis prior status, retenta civitate, potuerit immutari. Mulieres vero antiquo jure tutela perpetua continebat. Recedebant vero a tutoris potestate quæ in manum viri convenissent, itaque fiebat eis prioris status permutatio, et erat capite diminuta, quæ viri convenisset in manum. Quædam igitur quæ se nunquam capite diminuisset, id est quæ in manum viri minime convenisset, sine tutoris auctoritate testamentum fecit. Quæritur an secundum ejus tabulas ex edicto prætoris debeat dari possessio. Hic subjectus quidem terminus, mulieris nunquam capite diminutæ tabulæ, prædicatus vero possessionis concessio. Sumitur ergo ab adjunctis argumentum, hoc modo. Nam si secundum mulieris tabulas nunquam capite diminutæ possessio detur, nihil causæ est cur non secundum puerulorum quoque et servorum tabulas ex edicto prætoris possessio permittatur. Quid enim officere potest, ne secundum mulieris nunquam capite diminutæ tabulas possessio deferatur? Id scilicet quod ea quæ testamentum confecerat, sui non fuit

juris, quod idem et de pueris et de servis dici potest. Illorum enim ætas, illorum conditio, in alterius sita est potestate. Adjungitur ergo: Si secundum mulieris, quæ in suo jure non esset, tabulas, possessio detur, secundum puerulorum quoque et servorum tabulas possessionem dari, qui sui juris minime sint, quoniam quidem illi sub tutoris, illi sunt sub domini potestate. Proximam namque est rei de qua quæritur, quod ejus est consequens, et postea existens, ut secundum servorum puerorumque tabulas honorum possessio detur, si illud quod est in quæstione conceditur. Quæritur enim an secundum mulieris tabulas nunquam capite diminutæ possessio detur. Quam rem consequitur ut, si id fiat, secundum servorum quoque puerorumque tabulas deferatur, quod quia fieri non oportet, ne rei quidem præcedentis existere debeat exemplum. Nec tamen necessaria est consecutio, sed viciniam. Nam fieri potest ut id recipiatur solum secundum mulieris tabulas possessionem dari, non vero id ut secundum tabulas servorum vel puerorum possessio concedatur. Sed proximum est ut qui nunc hoc recepit, posterius illud admittat. Est igitur argumentum ab adjunctis, id est ab eo quod in ipso hæret de quo quæritur. Est autem quæstio de mulieris nunquam diminutæ tabulis, ab affectis scilicet ab adjunctis. Maxima propositio, ex adjunctis adjuncta perpendi.

Ab antecedentibus autem, et consequentibus, et repugnantibus, hoc modo: Ab antecedentibus, si viri culpa factum est divortium, et si mulier nuntium remisit, tamen pro liberis manere nihil oportet.

Antecedentia sunt, quibus positus, aliud necessario consequatur, licet illud quod antecedit, minus sit atque posterius. Minus quidem, ut si homo est, animal est; homo enim minus est animali, et tamen posito homine, consequitur ut animal sit. Posterius vero, ut si peperit, cum viro concubuit; posterius enim est peperisse quam cum viro concubuisse. Aliquoties vero et quod æquale, et quod simul, et quod prius est ponitur ut antecedens. Æquale quidem, ut si homo est, risibilis est. Simul vero, ut si terra objecta est, luna deficit. Et hæc sibi convertuntur, ut consequentia fiant antecedentia, ut si risibilis est, homo est, et si luna defecerit, terræ adsit objectio. Antecedens vero prius est, ut si arrogans est, odiosus est. Prius enim est arrogans, posterius odiosus. Illud tamen in omnibus manet, positus antecedentibus necessario consequentia trahi. Exempli vero talis est explauatio: Civitatis Romanæ jure, liberi retinentur in patrum arbitrio, usque dum tertia emancipatione solvantur; ergo si quando divortium intercessisset culpa mulieris, parte quadam dotis pro liberorum numero multabatur. De qua re Paulus, Institutionum libri secundi titulo de Dotibus, ita disseruit: Si divortium est matrimonii, et hoc sine culpa mulieris factum est, dos integra repetitur; quod si culpa mulieris factum est divortium, in singulos liberos sexta parte dotis a marito retinetur,

usque ad mediam partem duntaxat dotis. Quare quoniam quod ex dote conquiratur liberorum est, qui liberi in patris potestate sunt, id apud virum necesse est permanere. Facto igitur divortio, contenditur an dotis pars pro liberis apud virum debeat permanere. Hic subjectum quidem est, factum divortium a muliere nuptiatum; prædicatum vero, apud virum sextæ partis dotis post divortium permansio. Quæstio an post divortium factum, muliere nuntium remittente, sextam dotis partem apud virum manere oporteat. Quæro igitur, si ab antecedentibus argumentum faciendum est, quid antecedit, quid consequatur. At si viri culpa factum est divortium, video, mulierem dotis parte non posse multari, etiam si prima repudii nuntium misit. Quod enim antecessit, ut viri culpa fieret divortium, id non permittit ut dotis pars mulieri pereat, quamvis prima repudii nuntium mittat. Non enim quia prius libellum repudii nuntiavit dotis parte multanda est, sed absolvenda potius damno, quod non sua factum est, sed viri culpa divortium. Igitur antecedens est viri culpa factum divortium, consequens vera dotis partem non retineri. Nam si hoc est, illud est. Argumentationem vero faciam hoc modo: Si viri culpa factum est divortium, etiamsi mulier repudii nuntium misit, nullo modo tamen dotis parte multabitur. Sed viri culpa divortium factum est. Non igitur jure mulier dotis parte multabitur. Quod si non multabitur dotis parte, nihil in viri domo liberorum causa, dotis nomine relinquatur, sed non multabitur dotis parte; nihil igitur apud virum dotis relinquatur pro liberis: Utriusque vero conclusio syllogismi hæc est: Si igitur viri culpa factum est divortium, pro liberis manere nihil oportet. Argumentum, ab eo quod in ipso est de quo agitur: versatur quippe intentio de dotis parte, ejusque apud virum, post divortium quod prima nuntiaverit, retentione; hoc vero antecessit, viri culpa, quod quia præcedens est, affectum est, omne enim quod præcedit, ad id quod sequitur necesse est ut referatur. Maxima propositio est: Ubi est antecedens, ibi erit et consequens; at in hac quæstione est antecedens, id est viri culpa factum divortium; ibi igitur consequens erit, sextas non retineri. Cur autem ita superius argumentum conclusionibus intexuerim, cum de his, M. Tullio latius exsequente, tractavero, evidentius apparebit.

A consequentibus: Si mulier cum suisset nupta cum ea cui connubii jus non esset, nuntium remisit, quoniam qui nati sunt patrem non sequuntur, pro liberis manere nihil oportet

Consequentia sunt, quæ cum fuerint antecedentia posita, consequuntur, veluti si dicamus: Si homo est, animal est, animal est consequens. Sed in proposito exemplo non satis apparet a consequentibus argumentum, sed ab antecedentibus potius, quod paulo post liquebit. Filii non jure suscepti in patrum non erant potestate, sed matres potius sequebantur. Non autem omnibus erat connubium cum Romanis,

nec erant nuptiæ jure contractæ, quæ aut non inter civem romanum civemque romanam inibantur, aut cui princeps populusve civitatem vel connubium non permisisset, eo scilicet modo ut in potestatem parentum liberi redigerentur. Illud quoque videntum, quod ex impari matrimonio suscepti, non patrem, sed matrem sequuntur. Ergo quædam Romana vel cum Latino, vel cum peregrino, vel cum servo, cum quo connubii jus non erat, nuptias fecit, dotem contulit, factoque inter eos divortio, contenditur an nuptiæ mulieris cum eo cum quo connubii jus non erat, apud virum dotis pars post divortium debeat permanere. Hic subjectum quidem est, nuptia mulier cum quo connubium non erat, prædicatum vero dotis partis apud virum post divortium retentionis jure permansio. Sumitur ergo a consequentibus argumentum hoc modo. Nam quia nuptias fecit cum eo cum quo connubii jus nullum est, id consequitur ut liberi patrem non sequantur. Si autem liberi patrem non sequuntur, ne in patris quidem sunt potestate; at si in patris potestate non sunt, matrique applicantur, apud virum dotis pars non poterit permanere. Hic igitur antecedens est, cum quo connubii jus non erat, nuptiæ; consequens vero, nihil pro liberis dotis nomine manere oportere. Concludatur argumentatio: Quoniam, non permissio connubio, liberi qui procreantur patrem non sequuntur, ne dotis quidem pars apud patrem pro liberis manere debet, quandoquidem non patrem filii, sed matrem sequuntur. Probatum est igitur pro liberis manere nihil oportere, ex hoc quod cum eo mulier nuptias fecit cum quo connubii jus non erat: hoc vero erat antecedens. Non ergo a consequenti, sed ab antecedenti potius factum deprehenditur argumentum. Quod si per quod nihil dotis nomine manere oporteret, probaretur eam nuptias cum eo fecisse quicumque connubii jus non esset, recte a consequentibus argumentum factum esse diceretur. Figeret vero a consequentibus argumentum, si ita poneretur: Si quid ex dote pro liberis manere oporteret, probatur, quia patrem liberi sequuntur, cum eo nuptia esse mulier, cum quo connubii jus erat. Assumo quod est consequens: Sed mulier cum eo nuptia non est cum quo connubii jus erat. Concludo antecedens: Nihil igitur dotis pro liberis manere oportebit, quia patrem liberi non sequuntur. Argumentum, ab eo quod in ipso est de quo queritur. Queritur enim de his nuptiis, quarum nullum fuerit jure connubium. Ex affectis: omne enim consequens ad id quod præcedit refertur. Maxima propositio est: Ubi consequens non est, ibi ne antecedens quidem esse potest. Ac de his erit alius uberius disserendi locus.

A repugnantibus: Si paterfamilias uxori ancillarum usumfructum legavit a filio, neque a secundo hærede legavit, mortuo filio, mulier usumfructum non amittet. Quod enim semel testamento alicui datum est, id ab eo invito cui datum est auferri non potest; repugnat enim recte accipere et invitum reddere.

Secundus hæres dicitur qui hæredi instituto substituitur, veluti si quis filium instituat hæredem,

scribatque, si is filius intra pubertatem decesserit, nepotem vel quemlibet alium hæredem esse oportere; nepos igitur vel quilibet alius, secundus hæres dicitur. Repugnantia sunt quæ (ut dictum est) contraria sequuntur, si ipsis contrariis comparentur. Quidam igitur hæredem testamento scripsit filium, eique secundum substituit hæredem, uxoriq; suæ ancillarum usumfructum legavit a filio, dixitque ut uxori filius ejus usumfructum ancillarum permitteret, neque illud adjecit, ut etiam secundus hæres eundem usumfructum mulieri concederet. Successit filius, ac mulieri ancillarum contulit usumfructum. Illo mortuo intra pubertatem, agit secundus hæres, et usumfructum ancillarum mulieri extorquere conatur, dicens usumfructum ei a filio legatum, a se vero minime. Queritur utrum ea mulier legatum quod testamento acceperat invita possit amittere. Hic igitur subjectum est legatum quod testamenti jure recte accepit. Prædicatum vero, invitam posse amittere. Sumo igitur argumentum a repugnantibus. Repugnans vero est, si id quod contrario consequens est aliter contrario comparetur, velut in hoc ipso quod tractamus exemplo, recte accipere, et non recte accipere, contraria sunt, sed non recte accipere comitatur invitum reddere. Jure enim invitum reddit, quod non recte accepit. Repugnat igitur invitum reddere ei quod est recte accipere. Faciemus igitur argumentum sic: Qui testamento accepit, recte accepit; quod autem recte accipitur, invito eo qui semel recte accepit, auferri non potest; at mulier testamento usumfructum ancillarum accepit; id igitur ei invitum non poterit auferri. Argumentum, ab eo quod in ipso est de quo agitur, id est de eo quod recte acceptum est. In ipso vero est velut affectum contrarietatis modo, ut superius dictum est. Est autem argumentum a repugnantibus. Maxima propositio, repugnantia convenire non posse.

Ab efficientibus causis, hoc modo: Omnibus est jus parietem directum ad parietem communem adjungere, vel solidum, vel fornicatum. At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, non debet præstare quod fornix vitii fecerit. Non enim ejus vitio qui demolitus est damnum factum est, sed ejus operis vitio quod ita ædificatum est, ut suspendi non possit.

Causarum quidem multa sunt genera quæ Cicero paulo posterius dividit. Sed nunc de efficientium causarum disserit argumento. Efficiens vero causa est qua præcedente aliquod effectum est, non tempore, sed proprietate naturæ, velut in hoc quod nunc declaramus exemplo. Damni infecti promissio est quoties quis promittit, si quod damnum ejus opera contigerit, sua restitutione esse pensandum. Jus autem est parieti communi parietem alium vel fornicatum, id est arcum habentem, vel directum continuumque, conjungere. Quidam igitur ad parietem communem alium extrinsecus parietem junxit, deditque satis damni infecti. Communis autem paries fornicatus fuit, id est, arcum habens vel signinam fabricam sustinens; adjungente igitur eo qui satis dederat, et ut adjungeret demoliente partem parie-

tis, quo junctura cohæresceret, vitium communis paries fecit; quæritur an damni infecti promissio cogat eum qui promiserit damnum restituere. Subjectus terminus damni infecti, promissio; prædicatus vero vitii, restitutio. Sumimus igitur argumentum a causis hoc modo. Si enim is qui damni promisit infecti restitutionem ejus vitii causa fuit, restituere debet vitium quod ejus accidit culpa; quod si ea natura parietis fuit ut suspendi sustinerique non posset (fornicati enim parietis non ea natura est ut suspendi queat), parietis potius forma quam demolientis culpa vitium fecisse videbitur, atque ita non cogitur restaurare vitium qui se damni infecti promissione obstrinxerit. Fiet igitur argumentatio hoc modo: Si penes parietis formam constitit ut eo adjungente parietem qui damni infecti promiserat, vitium fieret, id vitium, qui promisit, præstare non cogitur. Fuit autem causa paries ut vitium fieret, qui ea fuit natura ut suspendi sustinerique non posset. Non igitur quod fornix vitium fecerit, præstare debet qui damni promisit infecti. Argumentum ab eo quod in ipso est de quo agitur, id est in vitii restitutione, ex effecto, id est ex causa. Causa enim vitii forma est parietis, non culpa conjungentis parietem. Itaque factum est ut fornix vitium faceret, quæ causa vitii, eum absit ab eo qui parietem junxit, abest etiam ejusdem vitii restitutio. Maxima propositio, unamquamque rem ex causis spectari oportere.

Ab effectis rebus, hoc modo: Cum mulier viro in manum convenit, omnia quæ mulieris fuerunt viri fiunt dotis nomine.

Effecta sunt quæ aliquibus efficiuntur causis, non tempore præcedentibus, sed natura, velut si quærat, uxore defuncta quæ in manum viri convenit, an ejus bona ad virum pertineant. In qua quæstione, bona uxoris defunctæ quæ, in manum viri convenerit, subjectum est, ad virum autem pertinere, prædicatum. Quæro igitur argumentum ab effecto, dispicioque quid perfecerit ipsa in manum conventio, atque ex eo argumentum traho; id autem est, omnia viri dotis nomine fieri, quæcunque mulieris fuere. Ipsa igitur in manus viri conventio, omnia quæ mulieris fuere, viri fecit dotis nomine, non præcedens tempore, sed statim propria vi naturæ. Nam ut in manum quæcunque convenerit, mox ejus bona dotis nomine virum sequuntur. Facio igitur argumentum sic: Si mulier quæ defuncta est in manum convenit, in manum vero convenientis mulieris bona viri fiunt dotis nomine, hæc quoque bona de quibus agitur, viri sunt. Argumentum ex eo quod in ipso est, de quo agitur, continetur. Agitur enim de bonis ejus quæ in manum convenerit, scilicet ab effectis, id est a causæ effectis. Effectum namque est, in manum conventionem omnia quæ mulieris sunt viri fieri dotis nomine, quantum hic quoque non ab effectis, sed a causa factum argumentum esse monstratur. Ostensum est enim fieri viri dotis nomine, quidquid mulieris fuerit, ex eo quod mulier in manum convenerit. Sed hæc causa est ut quæ mulieris erant viri fiant dotis

A nomine. Sed dicat quis, ex eo quod ea quæ mulieris fuerant, viri fiunt dotis nomine, id est approbare quod defunctæ bona ad virum debeant pertinere. Sed quæ mulieris sunt, ea viri fieri dotis nomine, et bona ad virum pertinere, vel idem est, vel neutrum alteri causa est; vel si quis dicat eam esse causam, ut bona mulieris viro debeant cedere, quod per in manus conventionem viri facta sunt dotis nomine, a causa rursus, ac non ab effectis factum esse argumentum putabit, id est a dote; ab effectis vero non oportet aliud nisi causam probari. Esset vero ex effectis argumentum, ut ex eo causa probaretur hoc modo: Si quæstio esset an mulier in manum viri convenisset, et indubitatum haberetur, omnia quæ fuissent mulieris, viri facta dotis nomine, diceretur B ita: Si omnia quæ fuere mulieris, viri facta sunt dotis nomine, mulier in manum viri convenit; sed omnia quæ fuere mulieris, viri facta sunt dotis nomine, mulier igitur in manum viri convenit. Maxima propositio, causas ab effectis suis non separari.

Ex comparatione autem omnia valent, quæ sunt hujusmodi. Quod in re majore valet, valeat in minore, ut si in urbe fines non reguntur, nec aqua in urbe arceatur. Item contra. Quod in re minori valet, valeat in majore, licet idem exemplum convertere, item. Quod in re pari valet, valeat in hac, quæ par est, ut quoniam usus auctoritas fundi biennium est, sit etiam ædium. At in lege ædes non appellantur, et sunt cæterarum omnium quarum annuus est usus, valeat æquitas, quæ paribus in causis paria jura desiderat.

C A comparatione locus qui dicitur, tripartito scinditur; aut enim a comparatione majorum, aut a comparatione minorum, aut a comparatione parium nascitur. A comparatione igitur majorum est, quoties majora minoribus comparantur, hoc modo, ut quod in re majore valet, valeat in minore. Sit enim quæstio an in urbe aquam liceat arceri. In hac igitur subjectus est terminus, in urbe aqua, prædicatus vero, jus arcendi. Regi fines dicuntur quoties unusquisque ager propriis finibus terminatur. Arcet vero aquam qui eam per sua spatia meare non patitur. Faciamus igitur argumentum sic. Quoniam plus est regi fines, minus vero arceri aquam, si in civitate fines non reguntur, quod majus est, ne id quidem quod minus est, fiet, ut aqua in civitate arceatur. D Hic igitur sumptum est argumentum ab eo quod in ipso hæret de quo quæritur. Quæritur vero de arcendæ aquæ jure, ab affecto scilicet, id est a majore, quod refertur ad id quod minus est. Notandum vero quod Tullius maximam propositionem argumentationi inclusit hoc modo: Quod in re majori valet, valeat in minori, et deinceps ea nixus, argumentationem expedit, ut manifestius appareat id quod in primo volumine commemoratum est, has maximas propositiones aliquoties quidem argumentationibus includi, ut in præsentem monstratur exemplo, alias vero vires argumentationibus dare, ut in superioribus exemplis locorum. Quod si idem convertamus exemplum, dicemus: Quod in re minori valet,

valeat etiam in majori. At in urbe aqua arceatur, regantur igitur fines. Hic tamen quæstio permutatur hoc modo: Quæritur enim an in urbe fines oporteat regi. Sed a minore sumitur argumentum, id est ab arcenda aqua, ut sit hic quoque argumentum ab eo quod in ipso est, id est ab eo quod est in regendis finibus, ab affecto scilicet, id est a minori. Id enim quod minus est affectum est, illud namque respicit ad id quod comparatur. Hic quoque maxima propositio a Tullio posita est, eaque est: Quod enim in re minori valet, valet etiam in majori. A paribus vero fit similiter comparatio. Necesse est enim ut valeat æquitas, quæ paribus in rebus paria jura desiderat. Plurimarum igitur rerum usucapio annua est, ut si quis eis anno continuo fuerit usus, eas firma juris auctoritate possideat, velut rem mobilem. Fundi vero usucapio, biennii temporis spatio continetur, de ædibus in lege nihil ascriptum est. Quæritur ergo, usus ædium unone anno, an biennio capiatur. Faciemus a paribus argumentationem, et quoniam immobilium æqua possessio est, ædes vero immobiles sunt, ut biennio fundus usucapiatur, ita etiam oportet ædes usucapere biennio possidentem. Æquitas enim paribus in rebus paria jura desiderat. Quæ etiam maxima propositio a Tullio clarissime posita est, sed exemplum restrictius positum est, nec promptissime ad intelligendum. Ita namque ait, ut quoniam usus auctoritas fundi per biennium est, sit etiam ædium. Hic igitur ædium usus auctoritatem biennii fieri sentit, sed adjungit: At in lege ædes non appellantur, et sunt cæterarum omnium quarum annuus est usus. Hic rursus ædes in his videtur ponere quæ annuo usucapiuntur, et concludit nihil definiens, nisi valeat æquitas, quæ paribus in causis paria jura desiderat. Sed videtur ita dictum, quoniam immobiles sunt ædes ut fundus, biennio vero fundus usucapitur, ædes quoque biennio usucapiuntur, et sibi ipse rursus opponit, sed in lege duodecim tabularum, de ædibus nihil ascriptum est, et inter eas relicte sunt res, taciturnitate legis, quarum est usus annuus. Nam cum de fundo præscriberet lex biennii usucapionem, tacuit ædes, et iis potius hac taciturnitate eas junxit quarum annuus est usus. Sed solvit objectionem ita, sed æquitas paribus in rebus paria jura desiderat. Itaque quoniam æque fundus atque ædes immobiles sunt, æque biennio usucapiuntur. Factum est igitur hic quoque argumentum ab eo quod in ipso est de quo quæritur, id est ab affecto, id est pari. Nam cum agatur de ædium possessione, argumentum sumptum est ab usucapione fundorum. Expeditis igitur his locis qui in ipso de quo agitur inhærebant, nunc jam loci ejus quem dixit esse extrinsecus, ponit exemplum. Hic vero est qui sumitur ab auctoritate judicii locus valde probabilis; etiamsi non maximæ necessitatis. Quæ enim necessaria sunt, hæc ex propria considerantur natura. Quæ vero probabilia sunt, plurimorum judicium expectant. Ea namque sunt probabilia, quæ videntur vel omnibus, vel pluribus, vel maxime famosis atque præcipuis, vel secundum unamquamque artem

scientiamque eruditis, ut quod medico in medicina, geometræ in geometria, cæterisque in propria studiorum facultate veritatis. De quo extrinsecus loco sic loquitur:

† Quæ autem assumuntur extrinsecus, ea maxime ex auctoritate dicuntur. Itaque Græci tales argumentationes ἀπίχτους vocant, id est artis expertes.

Alia quippe argumenta sunt, quæ ipse elicit orator, atque ipse quodammodo ex designatis locis sibi comparat, et propria facultate conquirat. Alia quæ extrinsecus posita non ipse invenit, sed præsentibus utitur et paratis, veluti testimonia, tabulæ, fama, cæteraque de quibus M. Tullius latius tractaturus est. Non enim sibi ipse testimonia parat orator, sed paratis utitur, nec ipse judicium facit, sed jam posito ac spontaneo rumore veniente utitur ad causam. Atque ideo hos locos Græci ἀπίχτους vocant, id est inartificiales, atque, ut Tullius dixit, artis expertes. Quæ enim non proprio oratoris artificio comparantur, sed se extrinsecus venientia subministrant, hæc jure artis expertia sunt appellata. Hujus exemplum est:

¶ Ut si ita respondeas: Quoniam P. Scævola id solum esse ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi causa tectum projiceretur, ex quo in tectum ejus ædes qui protezisset aqua deflueret, id tibi jus videri.

Solum ambitus ædium est, quantum soli ædium ambitus claudit. Scævola igitur dixit id esse ambitus ædium solum, quod tecti diffusionem tegetur. Manifestum est enim tecta latius fundi, nec parietibus adæquari, ut stillicidium longius cadat. Quæ cum ita sint, quidam parietem communem tegere nitentur, quæritur an sit aliquod jus tegendi. Respondeas tu, inquit, Trebati, id jus esse tegendi parietis communis, ut in ejus qui tegit non aliud quodlibet tectum stillicidii aqua fundatur, alias non esse juris ut tegat quis parietem, stillicidio in vicini tecta defluente. Hæc enim stillicidii servitus nova, nisi consentiente vicino, nihil juris habet. Sed si huic responso opponatur, ne sic quidem ut tegat esse juris; quandoquidem ædium solum tantum est, quantum ejusque parietes claudunt, qui vero tegit, tectum longius mittit, tu, inquit, responsum tuum Scævola auctoritate firmabis, dicens Scævola respondisse hoc esse solum ambitus ædium, quantum tectum projiceretur, non quantum parietes ambirent. Jus est igitur projicere tectum, qui intra ambitum adhuc suarum ædium tegit, sed ita ut in suum tectum aqua defluat, nec vicino nova noceat servitute. In qua quæstione neque a subjecto neque a prædicato termino ductum est argumentum, quod in his locis considerari moris est, qui in ipsis hærent de quibus agitur terminis, ut in omnibus exemplis est diligentissime declaratum. Sed quia sumitur argumentum extrinsecus, dubitationi judicium cujuslibet opponitur, ut nunc Scævola, cujus auctoritate responsum est, atque ideo ex loco qui vocatur extrinsecus sumptum dicitur argumentum.

His igitur locis qui sunt expositi, ad omnes argumentum

tum reperendum tanquam elementis quibusdam significatio et demonstratio datur. Utrum igitur hactenus satis est, tibi quidem tam acuto et tam occupato? puto; sed quoniam avidum hominem ad has discendi epulas recepi, sic accipiam, ut reliquiarum sit potius aliquid, quam te hinc patiar non satiatum discedere.

Omne elementum principium est ejus rei cujus elementum esse perpenditur. Nam ejus quod ex elementis sit, ipsa elementa necesse est loco esse principii; ergo quoniam hi loci superius designati argumentorum quasi quædam principia sunt (ipsi enim sunt qui continent argumenta; omne autem quod continet, ejus quod continetur principium est), idcirco ait Cicero veluti quædam elementa argumentorum videri locos hos quos superius posuit. Cautissimeque adjecit, quasi quædam elementa; non enim integre elementa, sed quasi in similitudine elementorum sunt hi loci qui in argumentis efficiendis sumuntur. Idcirco quoniam argumentorum quædam videntur esse principia, alioqui elementum omne, minima pars ejus est cujus elementum est, et id

A quod ex elementis efficitur, partes invicem conjungit, ut litteræ orationem. At vero locus, non pars argumenti, sed totum est. Est enim significatio quædam, et demonstratio ad reperendum argumentum data, ut si locum respexeris, noveris ubi conditur, unde duci debeat argumentum. Sed reliqua ad Trebatium expeditissime dicta sunt, blanditurque ei etiam breviter posse sufficere acuminis prærogativa, præsertim cum sit juris occupatione districtus, et tempus legendi plura non habeat. Sed quoniam, ut inquit, avidissimum studii ad has doctrinarum epulas recepit, non vult degustatum, sed satiatum relinquere, ut non desit aliquid, sed de pleno etiam relinquatur, factaque est a convivando translatio jucundissima. Declaratis igitur locis omnibus, eorumque exemplis diligenter expositis, pauca quædam de locorum vi atque ordine disputabo, quibus plenissima disputatione expeditis, ad ea quæ restant explananda transgrediar. Sed id tertio jam volumine faciendum est, quoniam secundus liber habet proprium modum.

LIBER TERTIUS.

Antequam latiore M. Tullii divisionem de enumeratis superius locis aggrediar, pauca, ut sum pollicitus, de vi atque ordine locorum mihi videntur esse tractanda, ut eorum natura diligentius cognita, facilius se argumentorum copia subministret. Primum igitur quoniam loci omnes divisi sunt in eos qui in ipso hærent de quo quæritur, et in eos qui extrinsecus appropinquent, videndum est quinam sint hi loci qui in ipso hærent de quo quæritur, et quid ab ipsis rebus differunt in quibus hæerere dicuntur, atque illud quidem planissime expeditum est, ipsos dici terminos illos qui in questione versantur, horum esse alterum prædicatum, alterum vero subjectum, superior expeditio patefecit. Ab eo igitur termino de quo agitur, quid differt locus a toto? quandoquidem idem est ipsum esse quod totum, neque enim est aliud esse quemlibet terminum in questione propositum, quam totum esse terminum eundem qui in questione est constitutus; de partibus quoque idem dicimus. Nam si omnes partes efficiunt id cujus partes sunt, terminoque in questione propositum suas partes efficiunt, non est dubium quin partes quoque omnes convenientes idem esse quod ipsum est, in questione propositum rectissime intelligantur. Notatio vero, eodem modo illud ipsum est quod in questione proponitur. Rem enim unquamque omne vocabulum designat in questione ac denotat. Fit igitur ut totum, partes ac nota, idem quod est ipsum de quo quæritur esse videantur. In tanta igitur similitudine rerum danda est differentia. Neque enim, ut dictum est, si locus hæret in eo ipso de quo quæritur, atque ab ipso de quo quæritur capi non potest, argumentum fieri potest, ut locus idem esse possit quod ipsum est de quo quæritur. Sed hæc differentia ipsum est quod confuse ac singulariter

intelligitur, ut homo, in eo inest totum suum, quod est definitio ipsius; igitur totum, ab eo quod ipsum est, intelligentia separatur, quod illud quidem singulariter intelligitur, hoc vero sub generis ac differentiarum enumeratione monstratur. Dividit enim definitio atque dispartit, totumque patefacit quod in re ipsa singulariter intelligebatur; de partibus quoque eadem ratio est. Si enim ad membrorum multitudinem, vel specierum omnium enumerationem, singularis termini referas intellectum, statim ipse ac partium differentias comprehendas. Nota etiam ab eo cujus nota est facile distat, quia illud vox et significatio est, illud res significationi supposita, eorum vero quæ affecta sunt non sunt dubie differentie ab his quorum affecta esse monstrantur. Quis enim idem dicat esse conjugatum, quod est id cui conjugatum est? Quis idem dicat esse justum, quod justitia? Quis genus idem quod forma? quis contraria? quis similia? Quandoquidem neque contrarium, sibi ipsi contrarium esse potest; nec simile, sibi ipsi simile; neque genus, sibi ipsi genus; et de cæteris eadem ratio est. Nunc illud dicendum est, propter quod ista præmisimus; quandoquidem ab illis tribus locis qui primi propositi sunt, argumenta sumuntur, id est a toto, a partibus, a nota, sit ut ipse quidem terminus ad cujus fidem quæritur argumentum, intra quamlibet earum rerum contineatur, quæ cum ad argumentum ductæ fuerint, loci esse monstrantur. Velut cum sit argumentum a toto, ipse quidem terminus cui fides offertur, intra totum comprehenditur; totum vero ipsum quod est definitio, res est, siquidem orationem, rem vocari placet. At si ex ea sumitur argumentum, sit locus. Itaque ipsum quidem de quo agitur, intra totum clauditur, a quo toto cum sit argumentum, sit ipsum totum, locus: quod totum, quo-

piam claudit terminum qui in quaestione versatur, eadem termino videtur inherere. Quo fit, ut locus quoque qui a toto est, eidem inherereat termino, de quo in quaestione dubitatur. Partium quoque enumerationem eundem terminum claudit, quem partium collectione coniungit. Ipsaque partium enumerationem res quaedam est, si oratio rebus annumeranda est. Sed si ab ea ducitur argumentum, fit locus. Sed quoniam partium multitudo in eodem termino est, quem conventus partium iungit, necesse est eum quoque locum qui est a conjunctione partium ipsi illi termino de quo quaeritur inherere. Nota etiam rem designat, et significatione aliquo modo comprehendit, a qua si ducitur argumentum, fit locus, et quoniam nomen omnia ei videtur adesse, cuius intelligentiam signat, locus quoque qui est a notatione, in ipso haeret de quo versatur intentio. At in affectis quae in tredecim partes divisa sunt, non idem est. Nam quoniam respicientia quodammodo terminum sunt, et quasi extrinsecus constituta, non videntur eodem modo conjuncta esse cum termino quo conjuncti sunt hi loci, qui a toto, a partium enumeratione, a nota esse praedicti sunt; sed tamen id quod affectum est, ad aliquid dicitur. Id vero aliquid junctum est illi semper quod ad ejus ducitur relationem, ac sine eo esse nunquam potest, quia cum ipso nascitur, et quodammodo altero dicto intelligitur alterum. Nam si id de quo quaeritur, easque affecta perpendas, ea quae perhibentur affecta, extra id de quo ambigitur, posita esse consideres, nihil enim eorum quae sunt ad aliquid, ex se ipso esse potest, sed est semper ex altero; ut enim in praedicationis ostenditur, omnia quae ad aliquid dicuntur, opposita sunt, non tamen ita disjuncta sunt ut omnino sint distributa, sed quoniam relativa praedicatione junguntur, necesse est aliquo modo in ipso sint ad quod videntur affecta. Omne quippe affectum, ex ea ad quod affectum est suscipit formam, et sine eo esse non potest, et dicto altero, alterius se statim subjicit intellectus, ut cum dixero dimidium, duplum intelligitur, et cum patrem nominavero, filius ad intelligentiam venit. Et omnia quaecunque ad aliquid sunt, ex seae pendent, nec a se invicem deseruntur. Igitur omne affectum, et ad ipsum respicit ad quod refertur, et in ipso est. Ad ipsum quidem respicit, quoniam ad affectum suum velut ad aliquid relative morae praedicationis refertur; in ipso vero est, quod ea est affectorum natura ut alterum existat ab altero, sequae ipsa possideant, quandoquidem et id quod affectum vocatur, eius est termini ad quem consideratur affectum, et terminus in quaestione propositus affecto suo intelligitur esse connexus. Quae cum ita sint, cum argumentum sumitur a conjugatis, quoniam id quod conjugatum est, affectum est ad id quod ex altera parte est conjugatum, id quidem de quo quaeritur, in extrinsecus posito conjugato haeret. Is vero locus unde argumentum trahitur, ab altero ducitur conjugato, veluti si compascuus ager est, jus est compascere. Igitur compascere atque compascuum conjugata sunt;

sed quaeratur an jus esset compascere, tractum vero est argumentum a compascuo; itaque terminus quidem de quo fuit quaestio, in altero conjugato positus deprehenditur, id est in compascendo; locus vero unde argumentum tractum est, in altero est, id est in compascuo. Item quoties a genere ducitur argumentum, id de quo quaeritur in forma, haerere necesse est, ut cum ostenditur legata esse numerata pecunia, quoniam fuerit argentum omne legatum. Quaeritur enim de numerata pecunia, quae est species argenti, et argumentum tractum est ab argento, id est a genere. Itaque ipsum de quo quaeratur, in forma fuit, id est in specie. Argumentum vero tractum est ab affecto, id est a genere. Quod si a forma generis argumentum fiat, converso modo est, id quidem quod quaeritur in genere esse monstratur, ipsum vero unde sumptum est argumentum, in forma esse perpenditur. Nam cum quaeratur an legatum sit uxori argentum, ostenditur non esse legatum, quia non fuerit uxori tantum legatum, sed matrifamilias uxori. Uxor vero genus est matrifamilias uxoris. Quaeritur igitur de uxore, id est de genere. Argumentum factum est a matrefamilias, id est a forma. Quoties vero a similitudine trahitur argumentum, quoniam id quod simile est, non sibi, sed alteri simile esse perpenditur, res siquidem de quo quaeritur, in eorum quae sunt similia, posita est; at vero locus, in altero est, velut cum quaeritur an haeres restituere vitium ruinamve cogatur aedium in usufructum relictarum. In hoc igitur quaestio est, locus vero a similitudine, quia non oportet haeredem aedes restituere, sicut nec mancipium, si id aliqua ratione deperat. Cum igitur similis sit aedium usufructus atque mancipii, quod quaeritur, in aedium usufructu positum est, locus vero, in usufructu mancipii. In differentia quoque idem est: eorum namque quae differunt in altero positum est id quod quaeritur, in altero vero illud a quo id quod est ambiguum comprobatur, ut eum quaeritur an id quoque argentum quod in nominibus debeatur legatum sit. Hic igitur illud est quod dubitatur. In eo vero quod ab hoc differt, locus est a quo ostenditur minime legatum esse argentum quod in nominibus debeatur, quia multum differt in aene sit positum, an in nominibus scriptum. A contrario quoque idem est, ut in eo quod quaeritur an usufructus penus legatus sit. In usufructu igitur quaestio est, sed probatur minime esse legatus, quia non potest esse usus earum rerum quae utendo pereunt, sed potius abusus; in abusu igitur locus est, scilicet in altero contrariorum, cum fuerit in usu quaestio. Ab adjunctis etiam locus in eodem modo ab eo quod quaeritur segregatus est, ut in uno adjuncto quaestio, in altero vero sit locus. Nam cum quaeratur an secundum mulieris tabulas nunquam capite diminuta possessio detur, in hoc quaestio est an detur, at in eius adjuncto, locus. Ostenditur enim minime dari debere possessionem, quia sit proximum ut secundum puerorum quoque atque servorum tabulas bonorum possessio concedatur. Ab antecedentibus

vero ita est locus, ut quæstio sit in consequentibus. Nam cum quæritur an aliquid dotis nomine pro liberis manere oporteat, sumitur argumentum nullo modo manere oportere ex antecedentibus, quod viri culpa factum esse divortium; locus itaque in antecedenti, quæstio vero in consequenti. Consecutum est viri culpa factum esse divortium, nihil apud patrem pro liberis permanere, cum viri culpa præcesserit. A consequentibus vero si sit argumentum, res quæ dubia est in antecedentibus esse deprehenditur, velut cum quæritur an divortio facto, cum eo nupta esset numer quicum connubii jus non esset, dotis nomine aliquid pro liberis manere oporteat. Fit argumentum sic: Si quid ex dote pro liberis manere oporteret, quia patrem liberi sequerentur, cum eo nupta esset mulier, quicum connubii jus esset, hic antecedens est, si quid de dote pro liberis manere oporteret, et in eo quæstio an aliquid manere oporteat. Consequens vero, cum eo mulier nupta, quicum connubii jus esset, a quo sumitur argumentum, id est a consequenti. Nam cum manifestum sit, non cum eo nupta esse cum quo connubii jus erat, ostenditur quod minime patrem liberi sequantur, atque idcirco nihil pro liberis manere oportere. Hic igitur res quidem quæ dubitatur in antecedenti est, in eo scilicet an ex dote pro liberis manere aliquid oporteat, argumentum vero in eo loco qui est in consequentibus, id est in muliere quæ nupta est cum eo cum quo nulla erant jura connubii. A repugnantibus etiam quoties argumenta sumuntur, res quidem dubia in altero repugnantii, in adverso vero locus est argumenti, ut cum quæritur an possit invita mulier reddere legatum, quod recte testamento semel accepit. Locus a repugnantii, minime posse invitam reddere quod recte accepit. Quæstio igitur est in eo quod intelligitur invitam reddere, argumentum vero in altero repugnantii, id est in eo quod intelligitur recte accipere. Pugnat enim invitam reddere et recte accipere, sed quæstio in uno eorum est, locus in altero. Quoties vero a causis efficientibus ducitur argumentum, quæstionem in effectis esse necesse est, ut exemplo quo quæritur an qui satis dederit damni infecti, vitium parietis præstare cogatur. In hoc igitur, id est vitio parietis, quæstio est, sed de causa trahitur argumentum. Dicitur enim non oportere præstare, quoniam natura parietis causa fuerit vitii, non is qui de præstando vitio satis dedisset. Effectum ergo causæ, vitium parietis fuit. Itaque quæstio quidem in effecto, locus vero esse consideratur ex causa. At si ab effectis aliquid approbetur, locus in effecto, quæstio in causa est constituta, veluti cum quæritur an mulier quædam cujus bona viri facta sint, dotis nomine in viri manum convenerit. Quoniam ergo in manum ex conventionione perficitur, ut bona mulieris post ejus mortem vir adipiscatur, argumentum ducitur ab effectis. Efficitur enim per in manum conventionem, ut quæcunque sunt mulieris, viri fiant dotis nomine; ergo cum ea quæ mulieris fuere, vir nomine dotis adipiscatur, mulierem in manum viri necesse est convenire. Quæstio itaque est de muliere, an in ma-

num viri convenerit. Argumentum vero ab effectu causæ, id est in manum conventionis. Hoc vero est quod ea quæ fuere mulieris, vir nomine dotis acquirit, quo sit ut quod quæritur, in causa, locus vero sit in effectis. A comparatione vero majorum si fuerit argumentum, quæstio erit in minoribus, ut si quæritur an in urbe aqua debeat arceri, defendaturque minime debere, neque enim fines reguntur; ita in aqua arcenda, quod minus est, quæstio est, locus vero in finibus regendis, quod majus est. Contrariæ vero, si a minore argumentum ducatur, erit id quod dubitatur in re majori, ut si dubitetur an fines in civitate regantur, respondeamus minime, quoniam ne aqua quidem arceretur. Ita id quod dubitatur, in re majore consistit, illud vero unde argumentum sumitur, in minori. Et in comparatione parium similis ratio est: in uno enim eorum quæ sunt paria, quæstio consistit; in altero locus intelligitur argumenti, veluti cum quæritur an ædium usus biennii capiatur, id approbamus, quoniam fundorum quoque. Cum ergo paria sint fundus atque ædes, quæstio quidem de ædibus est, argumentum vero ducitur a fundo. Ac de vi quidem locorum, quoque a se non quæstiones et loci argumentorum separentur, hæc dicta sint. Nunc eorum ordinem brevissime commemorabo. Ex hoc itaque oritur omne iudicium, qui locus prior, qui sit posterior, existimandus, si eos terminos consideremus qui proposita quæstione versantur. Quæcumque enim his terminis propinquiora sunt, hæc rectissime priora numerantur. Posteriora vero quantum a propositis longissime quæque recesserint. Id autem tali ratione clarescet. Primum namque, locorum est divisa pluralitas in eos qui in ipso sunt de quo agitur, et in eos qui assumuntur extrinsecus, in quo præpositos esse intelligimus eos locos qui in ipso sunt, his locis qui trahuntur extrinsecus. Hic vero locus qui in ipso est, in primas quatuor distribuitur partes, quarum prima est definitio, qui locus a toto est nuncupatus. Idcirco autem primus a toto locus ponitur, quoniam nihil est alicuiquam proximum, quam propria definitio. Consequitur enumeratio partium, quia post definitionem proximum locum partes tenere debent, quæ totum id cujus partes dicuntur esse, conjungunt. His apponitur nota, quæ quasi converso modo definitio est. Nam sicut definitio explicat quod implicite nota designat, ita nota involvit et confuse indicat quod patefacit atque expedit definitio. Nota vero tertia ideo est, quia definitio substantiam tenet; partium enumeratio ea dinumerat quæ totum compositum jungunt, nota vero nihil efficit, sed tantum designat. Post hæc quæ in ipsis terminis principaliter hærent, illa quæ sunt affecta numerantur, quæ jam non ipsis insunt terminis, sed eisdem velut exterius posita consequuntur, atque idcirco solum in ipsis esse dicuntur, quoniam sine his esse non possunt quorum prima sunt conjugata. Nihil enim inter affecta sic proximum est, quam id quod et re et nomine participat, nisi quod parva nominis inflexione sejungitur. Nam id quod justum est, et justitia participat, et inflexo justitiæ nomine nu-

cupator, et in cæteris quidem conjugatis idem est. Post hæc annumeratum est genus. Genus vero est quod cujuslibet universaliter substantiam monstrat, et quod multorum specie diversorum, substantialis est similitudo. Quod a propositis terminis longius quam conjugata sejungitur, quia tametsi substantiam monstrat, tamen ne inflexo quidem vocabulo cum termini nomine copulatur, sed longe lateque diverso. Huic adjuncta est species, quam formam Tullius appellavit, quia nihil est tam proximum generi quam species. Species vero est substantialis individuorum similitudo, et quod sub genere ponitur. Post hanc, similitudo est constituta. Etenim post illud dem quod in substantiis intelligitur, illud idem recte ponitur quod in qualitate esse perpenditur. Paulatim vero res incipit a similitudine recedere, nec statim ad contrarium venit, sed prius a differentia locum statuit. Nam remota similitudine nihil aliud occurrit prius, nisi differentia. Post hanc, a contrario locum ducit, id est a maxima differentia. Rursus ad amica sibi affecta convertitur. Sed non eo modo amica quo sunt similia, adjuncta enim proponit, quæ non sunt integræ similitudinis, sed inter se iudicii, et veluti cujusdam rerum sibi cohærentium propinquitatis. Post adjuncta vero antecedentia Tullius posuit. Post id enim quod aliquo modo junctum est, aliquid necesse est aut antecedens aut consequens intelligatur. Prius itaque antecedens, post consequens collocatum est. Post hæc repugnantia dixit, ut quodammodo duplex ordo contrarietatum ac similitudinum nasceretur. Prius enim proposuit a simili, a differentia, a contrario, atque hic universus ordo est similibus et contrariorum. Rursus ab adjunctis, ab antecedentibus, a consequentibus, a repugnantibus. Hic rursus secundus ordo similibus et contrariorum esse deprehenditur. Sed primus valde evidentior quam secundus; plus est enim simile esse quam adjunctum, plus est differre quam antecedere vel consequi, plus etiam est contrarium quam repugnans. Et in suo quæque ordine plenam retinent formam, velut quia similitudo propinquitatem quamdam tenere debet: propinquius est enim id quod est simile ei cui simile esse consideratur, quam id quod adjunctum est ei cui naturali vicinitate jungitur. Rursus quoniam differentia similitudinis auctor est, dissimilius est id quod ab aliquo differt, quam id quod consequitur vel antecedit. Rursus quoniam contrarium longissime ab eo qui contrarium est oportet abscedere, longius abscedit contrarium quam repugnans. Post hæc quid aliud restare poterat quam effectorum causas quærere? aut post effectorum causas quid aliud quam ipsarum causarum perquirere effectus? Præterea a comparatione loci, postremum ordinem tenent, quia sive similitudinem, sive dissimilitudinem in sola obtinent quantitate. Ac de locorum ordine satis dictum est. Illud præterea considerandum puto, num hi quoque argumentorum loci qui in ipso hærent de quo quæritur, inter affecta jure numerentur. Quandoquidem quæ affecta sunt, idcirco

esse dicuntur affecta, quia sunt ad aliquid, et propositi termini relatione nectuntur. Nam et definitio aliquid est definitio, et totum partium totum est, et nota significati nota est. Sed inspicienda natura est singulorum, et videndum num similiter hæc ad aliquid referantur ut cætera. Nam definitio rem quam definiit quodammodo explicat atque conformat. Item partes rem cujus partes sunt propria conjunctione perficiunt. Nota vero, ejus intellectum communiter tenet, et cum hæc cætera quæ vocantur affecta non faciant, jure hæc non inter affecta ponuntur, sed in eo ipso quod veluti conficiunt atque conformant, inesse dicuntur. Sed quoniam de vi atque ordine locorum sufficienter dictum est, nunc ad sequentia transeamus. Præter omnia enim quæ superius dicta sunt, illud animadvertendum maxime est, quia non si quid in argumentis fuerit sumptum, illud eorum argumentorum locus dicendus est, nisi non solum in sit argumentis, verum etiam ab eo argumenta nascantur. Id quod dico, planiore liquebit exemplo. Si quod enim fuerit argumentum in quo sumatur genus vel species, non statim illud argumentum ex genere vel specie tractum esse dicitur, nisi ei argumento vires generis vel speciei qualitas subministret. Age enim, sit quæstio an idem sit animali esse quod vivere, et fiat argumentatio sic: non idem est animali esse quod vivere, quia ne inanimato quidem idem est esse quod mori, plurima quippe sunt inanimata, neque moriuntur. Nam quæ nunquam vixere, ne mori quidem posse manifestum est. Hoc igitur inanimatum genus est lapidum, ac fusilium metallorum, et sumptum est in argumentum, sed non ex genere factum est argumentum, licet in eodem genus videatur inclusum, sed potius a contrario. Nam contrarium est vitæ quidem mors, animalium inanimatum; sed mori non sequitur inanimatum, igitur ne animal quidem vivere. Non ergo ex genere locus iste ducendus est, sed potius ex contrario, quamvis genus hujusmodi contineat argumentum; tunc enim locus esset a genere, si ab animalis vel a vivendi genere argumenti ratio traheretur, velut si ita fieret argumentum: animal esse, substantiæ est esse; ipsum vero vivere substantia non est, sed in substantiam venit. Non est igitur idem vivere quod animali esse. A substantia igitur tractum est argumentum, a genere videlicet animalis. Hoc igitur argumentum, et genus continet, et ex genere ductum est; in priore vero, etsi genus continet, a contrario tamen ductum esse perpenditur. Illud enim semper speculandum est, non quid in argumento sit, sed ex quo ducitur argumentum, et in cæteris quidem eadem ratio tenenda est, neque est enim in singulis immorandum. Si quis enim diligentiam decursæ superius expositionis exercuit, facile in reliquis colliget, quod uno declaratur exemplo.

Quando ergo unusquisque eorum locorum quos exposui, sua quædam membra habet, ea quam subtilissime persequamur, et primum de ipsa definitione dicatur. Definitio est oratio quæ id quod definitur explicat quid sit.

Propositis igitur breviter argumentorum locis, eos-

dem subtilius atque enodatus statuit per suas partes et convenientia membrâ partiri. Ita enim locorum omnium diligentius natura considerabitur, si non confuse solum, verum etiam distributim, et in suarum partium proprietate noscantur. Dat vero hoc multam inveniendorum copiam argumentorum: ut enim de definitione dicamus, si cunctas aliquis definitionum partes agnoverit, ex omnibus sibi poterit argumenta conquirere, eritque in inveniendis copiosior argumentis eo qui quot sint definitionis species ignorat. Ex tot enim definitionum partibus argumenta producet, quantas quis definitionum partes esse cognoverit. Is vero habebit plurimam talium locorum facultatem, quæm definitionum diversitas non latebit. Ob hoc igitur M. Tullius, quos confuse atque indigeste posuit locos, nunc eosdem diligenter ratione partitur. Ac primum illud propensiore consideratione tractandum est, quod, ut dictum est, etiam loci ipsi res quædam sunt, sed tunc esse intelliguntur loci, cum ab his trahitur argumentum. Ergo nunc Cicero non principaliter locos, sed res ipsas dividit, quæ ad argumentum ductæ, speciem sumunt locorum. Definitio namque, et pars, et nota, res quædam sunt, sed cum ab his argumentum ducitur, loci fiunt. Cum igitur M. Tullius res ipsas ita ut sunt naturaliter partiatur, simul cum rebus dividit locos. Si enim res una est a qua duci poterit argumentum, unus est etiam locus; at si illa dividitur, quot partes ejus rei fuerint, tot erunt etiam loci generis ejusdem de quo argumenta nascuntur. Quæ cum ita sint, cumque prius omnium locus a toto sit, id est a definitione, prius quid sit definitio definitione declarat, ut patefacta rei natura, species ejus vel membrâ convenienti ordine partiatur. Definitio, inquit, est oratio quæ id quod definit explicat quid sit, sicut definitio est hominis, animal rationale, mortale. Dictum vero cautissime explicat. Nam quod nomen confuse denuntiat, id definitio per quædam substantialia membra diffundit. Quod enim confuse nomine hominis declaratur, id aperit atque explicat definitio, dicens hominem esse animal rationale et mortale. Nam nisi ita dixisset, potuerat esse communis definitio generi quoque, velut hoc modo: Definitio est quæ designat quid est id quod definit. Sed genus quoque designat quid est id de quo prædicatur, sed non explicat quid sit. Sola enim definitio explicat quid sit quod oratione perficitur; genus vero et cætera quæ singulis plerumque nominibus proferuntur, minime. Explicat autem definitio id quod definitur, non quoquo modo, id est non in eo quod quale vel quantum est, non in quolibet aliorum prædicamentorum, sed quid sit, id est ejus quod definit, substantiam monstrat. Ex vero definitio substantiam digerit, quæ ex genere differentiisque consistit; hæc namque uniuscujuslibet substantiam significant, sicut in his dictum est, ubi de genere, specie, differentia, proprio, accidentique tractatum est. Ergo omnis definitio explicat quid sit id quod definitur. Aristoteles vero eodem pene modo defini-

tionem determinat, dicens: Definitio est oratio quid est esse significans. Hanc M. Tullius partitur hoc modo:

Definitionum autem duo sunt genera prima, unum earum rerum quæ sunt, alterum earum quæ intelliguntur. Esse ea dico quæ cerni tangive possunt, ut fundum, ædem, parietem, stillicidium, mancipium, pecudem, suppellectilem, penus, et cætera. Quo ex genere quædam interdum nobis definienda sunt. Non esse rursus ea dico quæ tangi demonstrative non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt, ut si usucapionem, si tutelam, si gentem, si agnationem definias, quarum rerum nullum subest quasi corpus: est tamen quædam conformatio insignita, et impressa intelligentia, quam notionem voco, ea sæpe in argumentando definitione explicanda est.

Omnem definitionem manifestum est ad aliquid dici, alicujus est enim semper definitio. Quæ vero ad aliquid dicuntur, quamdam proprietatem ex his sumant necesse est, ad quæ referuntur. Quo fit ut ex his rebus quas determinat definitio, in ipsas definitiones quædam proprietates transferatur; sed quia quod ad aliquid refertur, id non potest esse idem ei ad quod dicitur, propriam quoque ipsum quod refertur ad aliud formam necesse est possidere. Eoque fit, ut in definitionibus, et sua insit forma, et ea quam ab his accipiunt, quæ definiunt, consideretur. Quod M. Tullius videns, primum dividit definitiones secundum ea quæ definiuntur, quarum genera duo esse proponit, unum earum rerum quæ sunt, alterum earum quæ intelliguntur. Has igitur definitionum differentias ex his videtur sumpsisse quæ in definitione monstrantur. Omnia enim quæ definiuntur aut corporalia sunt, aut incorporalia. Res enim omnes in hæc primitus dividuntur. Ea vero quæ corporalia sunt, esse dicit; ea quæ sunt incorporalia, non esse, non quod omnino ea quæ incorporalia sunt non sint, alioqui nec definitionem susciperent. Nam si definitio est qua explicatur id quod definitur quid sit, ejus rei, quæ omnino non est, nec quid sit, explicatio ulla esse potest. Sed quia humanum genus sensibus degit, id maxime esse arbitratur, quod sensuum comprehensioni subjicitur. Quis enim sibi non magis lapidem scire videatur, aut hominem, quam justitiam, vel hæreditatem, vel quidquid aliud non sensibus, sed intelligentia comprehendit? Unde fit ut propter evidentiam cognitionis ea magis esse videantur quæ subjecta sunt sensibus, ea minime quæ intelligentiæ ratione capiuntur. Sed id sciendum est, M. Tullium ad hominum protulisse opinionem, non ad veritatem. Nam ut inter optime philosophantes constitit, illa maxime sunt quæ longe a sensibus segregata sunt, illa minus, quæ opinionibus sensibus subministrant. Unde etiam idem Cicero in Timæo Platonis ait: Quid est quod semper sit, nec ullum habeat ortum, et quod gignatur, nec unquam sit? Quorum alterum, intelligentiæ ratione comprehenditur, alterum assert opinionem sensui rationis expers. Hic igitur id quod semper sit, rationi adjecit, id vero quod nunquam sit, sensibus conjunxit. Sed,

ut dictum est, corpora esse, et incorporea non esse, non ad veritatem, sed ad communem quorumlibet hominum opinionem locutus est. Ponit igitur exempla earum quidem rerum quæ sunt, formas quasdam corporalium rerum, ut fundum, aedem, parietem, stiliaculum, atque id genus, quæ corporalia esse hæc ratione ostendit, quoniam terni tangique possunt; earum vero rerum quæ non sunt, exempla posuit; usucapionem, tutelam, gentem, cæteraque quæ sunt incorporea; quæ ex hoc incorporea esse monstravit; quod ait, ea tangi demonstrative non posse, sed intelligentia atque animo comprehendi. Cur vero ea non esse dixerit, supponit rationem dicens, nullum quasi corpus earum rerum esse, nec molem aliquam quæ feriat sensum. Quod enim corpus esse potest usucapionis? Nam ipsa quæ usucipiuntur, corpora sunt, ipsa verò usucapio corpora non est. Ipsa enim per utendi consuetudinem possidendi permittitudo, quodnam corpus habere potest? Nihil, quod quis tutelam regit, corporale est, homo namque est. Ipsa vero cura tutelæ, atque ipsam jus alium tuendi, nihil omnino corporis habere potest. Homines quoque qui in eadem gentilitate sunt, corporales sunt. Ipsa vero gentilitas, id est communis nominis liberorum societas, ut Scipionum, Valeriorum et Brutorum, certis incorporea est; sed quædam earum rerum incorporalium animi conceptio est, atque intelligentia, quam nomen vocavit. Ipsa enim imaginatio usucapionis vel tutelæ atque intellectus incorporalis rei notio dicitur, quam Græci *νομιον* vocant. Divisit igitur definitionem in has duas partes, scilicet secundum subiecti differentias, ut alias quidem esse diceret definitiones earum rerum quæ sunt, id est corporalium, alias vero earum quæ non sunt, id est incorporalium. Hinc queri potest, quod etiam superius breviter commemoravi, quomodo definitio non inter affecta numeretur, cum omnis definitio ad aliquid esse videatur? Idcirco enim affecta esse dicta sunt similitudo, contrarium, et cætera, quoniam semper ad aliquid referuntur. Quod si etiam definitio refertur ad aliquid, nec est absolutæ ac propriæ considerationis, ea quoque inter affecta ponenda est. Sed occurrit, quoniam ea quæ affecta sunt tanquam umbra quædam corpus, ita extra positâ non possunt id relinquere ad quod probantur affecta, et aut omnino substantiam eorum ad quæ affecta sunt, non significent ut contrarium, simile et cætera. Aut si quando designant, una quædam pars intelligitur esse substantiæ, velut genus, species, differentia. Non enim genus tota substantia est species, quandoquidem non solum genus speciem format, sed differentia quoque; nec differentia totam substantiam continent formam, quandoquidem non sola differentia speciem perficit, sed etiam genus. Ipsa vero species quædam generis pars est, at verò definitio, etsi ad aliquid est, tamen totam substantiam monstrat, atque exæquat eam rei quam definit, et substantiam perficit, et neque extraposta sit, sicut similitudo et contraria, neque pars ejus substantiæ sit quam definitione determinat, sed

potius ipsa substantia. Ac de hac quidem re satis dictum est. Idem vero de partibus dici potest. Nam conjunctæ partes totam id efficiunt cujus partes sunt. Nota quoque totum significat id quod designat, atque omnia cœquantur, et definitio definitioni, et partes toti, et nota rei quam significatione declarat, si non sit æquivoca, vel si res quæ designatur non sit multivoca. Sane illud dubitari recte potest, cur cum dixisset duo genera esse definitionum, non ipsas definitiones partitus est, sed quæ definiuntur, id est corporale atque incorporale. Quod idcirco dictum videtur, quis definitio cum sit ad aliquid, ut dictum est, quamdam capit ex his, quorum substantiam determinat, qualitatem.

Atque etiam definitiones, aliæ sunt partitionum, aliæ divisionum. Partitionum, cum res ea quæ proposita est, quasi in membra discernitur. Ut si quis jus civile dicat id esse quod in legibus, senatusconsultis, rebus judicatis, jurisperitorum auctoritate, edictis magistratum, more, æquitate consistat. Divisionum autem definitio formas omnes complectitur quæ sub eodem genere sunt quod definitur, hoc modo: Abalienatio est ejus rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in jure cessio, inter quos ea jure civili fieri possunt.

Quoniam definitio ita ex subjecta re quam definit, proprietatem capit, ut tamen formam propriam non relinquat, idcirco post eas differentias definitionum, quæ ab his rebus tractæ sunt quæ definiuntur, nunc a propria forma definitionum differentias tradit. Propria vero forma uniuscujusque compositi in suis partibus constat, itaque ex partibus definitionum tales differentias docet, quod aliæ definitiones per divisionem, aliæ per partitionem sunt. Definitur enim res quælibet dum aut ejus species omnes enumerantur, aut partes. Partes vero a specie quo differant, paulo posterius dicam. Nunc exponenda arbitror Ciceronis exempla; dat enim partitionis exemplum hoc: Sit enim propositum definire quid sit jus civile, dicemus ita: Jus civile est quod in legibus, senatusconsultis, rebus judicatis, jurisperitorum auctoritate, edictis magistratum, more, æquitate consistit. Lex igitur est quam populus centuriatis comitiis eiverit. Senatusconsulta sunt quæ fuerint senatus auctoritate decreta. Res judicatae sunt quæ inter eos qui super aliqua re ambigunt, sententia judicum fuerint constitutæ, quarum exemplo cætera quoque judicantur. Jurisperitorum auctoritas est eorum qui ex duodecim tabulis, vel ex edictis magistratum, jura civile interpretati sunt, probatæ civium judiciis, creditæque sententiæ. Edicta magistratum sunt quæ prætores urbani vel peregrini, vel ædiles curules jura dixere. Mors est quod in civitatem solitum est fieri. Æquitas est quod naturalis ratio persuasit. Hæc igitur omnia unam formam juris efficiunt, tanquam partes, velut hominem, caput, brachia, thorax, venter, crura atque pedes. Partitio est enim ut ipse ait, quæ unamquamque rem propositam, quasi in membra discernit. Alteram vero partem definiti, quæ per divisionem sit specierum, tali monstrat exemplo. Definit enim quid sit abalienatio ejus rei

quæ mancipi est, dicens : Abalienatio est ejus rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut cessio in jure, inter quos ea jure civili fieri possunt. Nam jure civili fieri aliquid non inter alios, nisi inter cives Romanos fieri potest, quorum est etiam jus civile, quod duodecim tabulis continetur. Omnes vero res quæ abalienari possunt, id est quæ a nostro ad alterius transire dominium possunt, aut mancipi sunt, aut non mancipi. Mancipi res veteres appellabant, quæ ita abalienabantur, ut ea abalienatio per quamdam nexum fieret solemnitate. Nexum vero est quædam juris solemnitas, quæ fiebat eo modo quo in Institutionibus Caius exponit. Ejusdem autem Caii libro primo Institutionum de nexu faciendo, hæc verba sunt : Est autem mancipatio, ut supra quoque indicavimus, imaginaria quædam venditio, quod ipsam jus proprium Romanorum est civium, eaque res ita agitur, adhibitis non minus quam quinque testibus Romanis civibus puberibus, et præterea alio ejusdem conditionis qui libram æneam teneat, qui appellatur libripens. Is qui mancipium accipit, æs tenens, ita dicit : Hunc ego hominem ex jure Quiritium meum esse aio, isque mihi emptus est hoc ære æneaque libra. Deinde ære percussit libram, indeque æs dat ei a quo mancipium accipit, quasi pretii loco. Quæcumque igitur res, lege duodecim tabularum, aliter nisi per hanc solemnitate abalienari non poterat. Sui juris autem cæteræ res nec mancipi vocabantur, eadem vero etiam in jure cedebantur. Cessio vero tali fiebat modo ut secundo commentario idem Caius exposuit. In jure autem cessio fit hoc modo : apud magistratum populi Romani, vel apud prætorem, vel apud præsidem provincie, is cui res in jure ceditur rem tenens ita vindicat : Hunc ego hominem ex jure Quiritium meum esse aio. Deinde postquam hic vindicaverit, prætor interrogat eum qui cedit an contra vindicet ; quo negante, aut tacente, tunc ei qui vindicaverit, eam rem addicit, idque legis actio vocabatur. Res igitur quæ mancipi sunt, aut nexu, ut dictum est, abalienabantur, aut in jure cessione. Has autem solemnitates quasdam esse juris, ex superioribus Caii verbis ostenditur. At si res ea quæ mancipi est nulla solemnitate interposita tradatur, abalienari non poterit, nisi ab eo cui traditur, usucapiatur. Quæ cum ita sint, recte definita est secundum divisionem abalienatio rei mancipi, scilicet quæ aut nexu traditione, aut in jure cessione perficitur. Nam pura traditione, abalienatio rei mancipi non explicatur. Species vero has esse, non partes, hinc intelligitur, quia si quis nexu abalienet rem mancipi, id quod suum fuit, in alterius potestatem pleno jure transtulit. Quod si etiam in jure cedat, plenum abalienationis jus erit. Ubi autem plenum nomen ejus, quod dividunt, partes suscipiunt, illud genus, et has species esse paululum quoque dialectica cognitione imbutus intelligit. Quæ cum ita sint, divisit Cicero definitionem in duas partes, unam quæ partium enumeratio

tionem fieret, alteram quæ per partium divisionem. utraque vero definitio partes enumerat. Sed hoc interest, quia hæc quidem species, illa vero membra partitur. Hic suboritur quæstio valde difficilis. Nam si definitio est etiam partitio, mirum videri potest quemadmodum alter sit a definitione locus, alter a partium enumeratione. Quæ res maximam confusionem præstat. Nam cum superius in locorum enumeratione alter a definitione locus, alter sit a partium enumeratione propositus, cumque nunc enumerationem partium, vel divisionem, definitionis species esse confirmet, non est dubium quin cum idem sit partium enumeratio quod definitio (idem namque est species quod genus), idem sit locus a definitione, qui est a partium enumeratione. Cujus quæstionis valde difficilis, facillior absolutio est, si definitionum ipsarum formas ac distantias colligamus. Multis namque modis fieri definitio potest. Inter quos unus est verus atque integer definitionis modus, qui etiam substantialis dicitur ; reliqui per abusionem definitiones vocantur. De quibus omnibus paulo posterius integram faciam divisionem. Nunc in commune sic disseram : nam quia omnis definitio explicat quid sit id quod definitur. Explicatio autem fit duobus modis : uno quidem cum pro re minime cognita planius aliquid afferitur ; alio vero cum sit quædam partium enumeratio. Ac de priore quidem modo, posterius. Nunc vero de enumeratione partium ita dicendum est, quod omnis definitio, quæ per partium enumerationem fit, quasi quædam partitio recte intelligitur. Dictum est, id quod in nomine confuse significaretur, in definitione quæ fit enumeratione partium, aperiri atque explicari. Quod fieri non potest, nisi per quarundam partium nuncupationem ; nihil enim dum explicatur oratione, totum simul dici potest. Quæ cum ita sint, cumque omnis hujusmodi definitio quædam sit partium distributio, quatuor his modis fieri potest. Aut enim substantiales partes explicantur, aut proprietatis partes dicuntur, aut quasi totius membra enumerantur, aut tanquam species dividuntur. Substantiales partes explicantur, cum ex genere ac differentiis definitio constituitur. Genus enim quod singulariter prædicatur, speciei totum est. Id genus sumptum in definitione, pars quædam fit. Non enim solum speciem complet, nisi adjiciantur etiam differentie, in quibus eadem ratio quæ in genere est. Nam cum ipsæ singulariter dictæ totam speciem claudant, in definitione sumptæ, partes speciei sunt, quia non solum speciem quidem esse designant, sed etiam genus. Hujus exemplum est : Homo est animal rationale, mortale. Cum ergo tota definitio homini coarquetur, totiusque definitionis partes sint, tum animal, tum rationale, tum mortale, ipsius hominis partes esse videntur singula, quæ ejusdem definitionis partes sunt. Hæc igitur proprio nomine definitio nuncupatur. Item est illa definitio, quando in unam accidentia colliguntur, atque unum aliquid ex his

* Hæc verba, *nam quia*, redundare videntur.

efficitur, et est veluti quædam partium enumeratio, non in substantia, sed in quadam accidentium collectione posita; hujus exemplum est: Animal est quod moveri propria voluntate possit. Animal namque et motus est accidens, et voluntas, et possibilitas, sed hæc juncta perficiunt animal, non substantialiter constituentia, sed per quædam accidentia designantia quod animalis quasi quædam partes sunt, et hæc descriptio nuncupatur. At si non accidentia rei, sed quasi membra quædam dicamus, ex quibus componitur atque conjungitur, atque inde definitionem facere tentemus, hoc modo dicimus: Domus est quæ fundamento, parietibus tectoque consistit, hic membra quædam sumpta sunt ad definitionem, quibus res tota conjungitur, et hæc vocatur per enumerationem partium diffinitio. At si quis ita definiat, ut non in definitione ponat membra, sed species, a divisione specierum definitio nuncupatur: velut si quis hoc modo pronuntiet: Animal est substantia, quæ vel sensu tantum, vel sensu et ratione nitatur. Hæc igitur quatuor a se differre manifestum est. In ea namque definitione quæ per substantiales partes efficitur, singulæ partes majores esse videntur, et substantialiter universaliores ab ea re quam definiunt, ut animal majus est ab homine. Mortale etiam atque rationale, singula hominis transgrediuntur naturam, quæ in unum convenientia, eidenque sigillatim majora sunt coæquantur. Accidentia vero quæ in definitione ponuntur, omnino a substantiæ ratione disjuncta sunt. In ea vero definitione quæ ex partium enumeratione perficitur, talia sunt quæ enumerantur, ut singula totius definiti nomen capere non possint, atque idcirco eodem minora sunt, ut fundamenta non possint domus vocabulo nuncupari: fundamenta enim domo minora sunt, itemque cæteræ partes. At vero in ea definitione quæ per divisionem fit, singulæ quidem partes tota ea re quæ definitur minores sunt, totum tamen definitæ rei nomen suscipiunt. Ut rationale nomen capit animalis, eodem modo irrationale. Quibus ita discretis, quotiescunque ab ea definitione quæ per substantiales partes efficitur, vel ab ea quæ per accidentium enumerationem colligitur, argumentatio fit, a definitione, id est a toto tractum dicitur argumentum. Quoties vero ab ea diffinitione quæ vel per membrorum enumerationem, vel per specierum divisionem perficitur, argumentatio fit, ab enumeratione partium argumentum ductum esse perhibetur. Sed M. Tullius quia jam partitionem definitionis ingressus est, etiam hanc interposuit, quæ non ad definitionem, sed ad enumerationis partium locum pertinebat. Hujus vero rei argumentum est, quia cum post, de eisdem locis latius tractans, de enumeratione partium loqueretur, nullam aliam enumerationem partium posuit, nisi eam quam nunc definitionis speciem dixit. Nec tamen est arbitrandum omnem partitionem definitionis locum posse obtinere, ut si quis sic dicat, fundamenta, parietes et tectum domus est, id non est necesse. Potest namque esse porticus pu-

Ablicis usibus destinata, potest item aliud quodlibet, ut theatrum, quod propter ampliores sonitus exhibendos tegi solet. Sed id nunc intelligere nos oportet, posse per partitionem aliquid sæpe definiri, cum partium illa collectio unam rem tantum possit efficere, ut si nihil esset aliud quod fundamenta, parietes atque tectum posset habere, nisi domus, jura definitio facta esse videretur, domum esse quam fundamenta, parietes tectumque perficiunt.

Sunt etiam alia genera definitionum, sed ad hujus libri institutum illa non pertinent, tantum est dicendum qui sit definitionis modus.

Hunc locum Victorinus unius voluminis serie aggressus exponere et omnes definitionum differentias enumerare, multas interserit, quæ definitiones esse pene ab omnibus reclauantur. Inter definitiones enim ponit et nomina, quod specialiter Aristoteli in omni doctrinarum genere peritissimo non videtur; pernegatque in Topicis nomine fieri definitionem, veluti si quis dicat: Quid est conticescere, et respondeatur, Tacere, hæc nullo modo definitiones habendæ sunt. Quod etiam ex ipsius M. Tullii definitione approbari potest, per quam definitio quid esset ostendit; dixit enim esse definitionem orationem quæ id quod definitur explicat quid sit. Sed cum nomen non sit oratio, manifestum est nomina definitionem non posse constitui, cum præsertim ne omnia quidem quæ oratione promuntur, atque aliquid ostendunt, proprio definitionis nomine designentur, veluti descriptiones, omnisque alia oratio quæ non ex substantialibus partibus, sed ex quolibet alio modo conjunctis efficitur, quod ne ipse quidem Victorinus ignorat. Sed videtur id definitionis loco ipse sibi Victorinus ad disserendi sumpsisse propositum, quod quoquo modo rem subjectam posset ostendere. Idcirco enim nomen quoque in definitionum numerum recepit, quoniam sæpe notiore vocabulo fit clarius quod ignotiore antea prolatum latebat. Idcirco etiam nos superius diximus explicationem fieri duobus modis: uno quidem cum pro re minime cognita planius aliquid asseratur; alio vero cum fit per quamdam partium enumerationem: ut ea quidem explicatio in qua notius aliquid asseratur, nominis est; ea vero quæ fit per partium enumerationem orationis, quanquam etiam in ipsis orationibus semper planius aliquid asseratur quo notius fiat illud de quo disseritur. Ut igitur nihil expositio nostra prætermittat, et definitionis proprietates appareat, itaque omnia in notiam deducantur, ut nec vera definitio nesciatur, et quæ non sit proprie veroque definitio sub scientiam cadat, talis definitionum differentia facienda est. Definitionum enim aliarum proprie definitiones sunt, aliarum abusivo nuncupantur modo. Ac propriæ quidem definitiones sunt quæ ex genere differentiisque consistunt, velut hæc: Homo est animal rationale, mortale: hic enim animal genus est; rationale vero et mortale differentia. Earum vero definitionum quæ non proprie, sed abutendo definitiones vocantur, aliarum sunt quæ singulis nomi-

nibus denotantur, aliæ vero quas explicat ac depro-
mit oratio. Atque illarum quidem definitionum quæ
tantum nomine designantur, aliæ sunt quæ κατ' ἐν-
τάξιν, id est ad verbum fiunt, cum pro nomine red-
ditur nomen, velut si dicat aliquis : Quid est conti-
cere? et respondeatur, Tacere; Quid est haurit?
Percutit; aliæ vero, quæ exempli gratia ponuntur,
exempli gratia dicimus, Ut homo : hæc vocatur
Græcè τόπος, quæ idcirco, ut dictum est, inter defi-
nitiones ponitur, quoniam id quolibet modo aliquid
designat ejus quod designatur, et si non proprie,
tamen aliquo modo videtur esse definitio. Earum
vero definitionum quæ in oratione consistunt, neque
tamen sunt propriæ, multæ sunt diversitates. Quarum
est omnium nomen communis descriptio. Illarum
aliæ fiunt partitione, aliæ divisione, de quibus
superius, ut dictum est. Aliæ vero substantiales
quidem differentias sumunt, sed genus non adjiciunt,
atque hæc quidem a Victorino ἐννοηματικῆ dicitur,
quasi quamdam communem continens notionem,
veluti si quis dicat : Homo est quod rationali conce-
ptione viget mortalitateque subjectum est. Hic igitur
genus positum non est, sed differentia substantia-
les. Aliæ vero sunt quæ pluribus quidem qualita-
tibus designantur, accidentibus tamen, ita ut singulæ
qualitates, etiamsi non conjungantur, possint tamen
quod demonstratur efficere, ut homo est ubi pietas
est, ubi æquitas, et rursus ubi malitia et versutia
esse possunt : nam et si cætera nullus adjungat,
sufficit ad ostendendum hominem dicere, ubi pietas
inesse potest, vel ubi justitia, vel cætera : hæc
vocatur ποῶδες. Aliæ vero sunt quæ pluribus in
unum accidentibus conjunctis efficiuntur, ut si quis
Luxuriosum definire velit, dicens : Luxuriosus est
qui pluribus et non necessariis sumptibus in delicias
affluit, et in libidine fertur effusior; omnia enim
conjuncta luxuriosum videntur efficere, singula vero
minime : hæc vocatur ὑπογραφικῆ. Aliæ quoque fiunt
eo modo, ut ad signandam differentiam proponantur
in his rebus quæ in discreto sine conjunctæ sunt,
ut si dubitet quis, Nero imperatorne an tyrannus
fuerit, dicit eum tyrannum fuisse, quoniam crudelis
fuerit atque intemperans. Hæc enim adjuncta dif-
ferentia tyrannum ab imperatore sejungit. Aut
etiam si de eodem tyranno atque rege dubitetur quid
uterque sit, juncta differentia utrosque designat, ut
si temperantia quidem regi vel pietas, tyranno vero
et intemperantia et crudelitas convenire dicatur : hæc
vocatur κατὰ διαφάν. Alia quæ per translationem
dicitur, ut Adolescentia est flos ætatis. Illa quoque
definitio esse dicitur quæ fit ex privatione contrarii,
ut bonum est quod malum non est. Illa quoque Vi-
ctorinus definitionem ponit, quæ tantum propriis
nominibus aptari potest, quæ etiam ὑποὑπωσις ap-
pellatur, ut Æneas est Veneris et Anchisæ filius.
Præter has etiam illa est quæ fit per indigentiam
pleni, ut quadrans est cui dodrans deest ut sit as.
Ponit etiam Victorinus inter differentias definitionum

A illam quoque quæ per quamdam laudem neri potest,
ut Lex est mens, et animus, et consilium, et senten-
tia civitatis. Quod maxime ratione caret. Non enim
laudis modus illi faciet differentiam. Illa enim consi-
deranda sunt quæ in definitione ponuntur, non quo
animo constituta sunt. Quod si recipienda fuit lau-
dandi voluntas inter differentias definitionum, cur
non vituperandi quoque voluntas aliam differentiam
definitionis efficiat? Sed hoc apertissime inconve-
niens et veritati videtur esse contrarium. Fiant etiam
definitiones per proportionem, ut si quis dicat,
Homo est minor mundus. Sicut etiam mundus ratione
regitur, ita quoque quoniam homo multis partibus
junctus, habet tamen in omnibus rationem ducem,
minor mundus dici potest. Fiant etiam definitiones
B a relationibus, cum dicitur : Quid est pater? respon-
detur, Cui est filius. Causa quoque solet efficere
definitionem, ut cum dicimus : Quid est dies? re-
spondetur, Sol super terram : causam enim, id est
solem, pro re ipsa cujus causa est interposuimus,
atque ita diem definitionem monstravimus. Hæc sunt
definitionum differentia quæ in eo libro quem de
definitionibus Victorinus edidit, annumeravit, quas
M. Tullius prætermittit eo nomine, quod eas minime
necessarias existimaverit. Nos vero ne quid perfectio
deesset operi, etiam quæ sunt a Cicerone præter-
missa subjecimus.

Sic igitur veteres præcipiunt, cum sumpseris ea
quæ sunt ei rei quam definire velis cum aliis commu-
nia, usque eo persequi, dum proprium efficiatur quod
nullam in aliam rem transferri possit. Ut hoc : Hære-
ditas est pecunia; commune adhuc, multa enim ge-
nera sunt pecuniæ. Adde quod sequitur : Quæ morte
C atque ad quempiam pervenit; nondum est definitio,
multis enim modis sine hæreditate teneri mortuorum
pecuniæ possunt. Unum adde verbum : Jure; jam a
communitate res disjuncta videbitur, ut sit explicata
definitio sic : Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus
ad quempiam pervenit jure. Nondum est satis, adde :
Nec ea aut legata testamento, aut possessione retenta.
Confectum est. Itemque ut illud : Gentiles sunt qui inter
se eodem nomine sunt; non est satis : Qui ab ingenuis
oriundi sunt. Ne id quidem satis est : Quorum majo-
rum nemo servitute servivit. Abest etiam nunc : Qui
capite non sunt diminuti. Hoc fortasse satis est. Nihil
D enim video Scevolam pontificem ad hanc definitionem
addidisse. Atque hæc ratio valet in utroque genere
definitionum, sive id quod est, sive id quod intelligitur,
definiendum est.

Definitionis ratione proposita divisaque per sin-
gulas partes tum materiæ, tum etiam formæ : mate-
riæ quidem, cum definitionum esse dixi, vel earum
rerum quæ corporeæ essent, vel earum quæ incor-
poræ; formæ vero cum aut partitionibus aut divi-
sionibus definitiones fieri docuit; prætermittisque
cæteris quæcunque ad propositum opus minime per-
tinerent, nunc quod utilissimum est, maximeque to-
tam definitionem intelligentiam significare potest,
exsequitur. Id autem est : Qui sit in omnibus, quæ.

cunque quomodolibet fiunt, definitionis modus. Est autem una atque omnibus communis definiendi ratio, ut ex communitatibus inter semet junctis atque compositis in unam proprietatem rei definitio colligatur. Omnia enim quæ communia atque universalialia sunt, si quid eis fuerit adjectum, determinatione minuuntur, et ad particularitatem redeunt, atque eo ambitu quo concludebant cuncta, cohibentur, veluti cum generi adjicitur differentia, et fit species. Nam cum genus per se proprio ambitu multas species contineat, ei si propriam adjicias differentiam, minuitur, et in quamdam quodammodo particularitatem redit, veluti cum dicimus animal, hoc nomen multa concludit. At si ei rationale adjicias, faciasque animal rationale, minus erit a simplici. Minus namque est animal rationale a simpliciter animali. Ita additio differentia quod majus fuit in particularitatem quamdam rededit atque cohibuit. Quoties igitur aliqua res definienda est, sumitur id quod eam pluribus aliis commune est, huic adjiciuntur differentia, statimque necesse est minuatur id quod pluribus fuerat ante commune, et si hac differentia additione in tantum modum decreverit, ut rei quæ definitur fiat æqualis, alias differentias colligere atque aptare non necesse erit, sed id ipsum quod ita decrevit, ut æquale sit ei quod definitur, definitionem esse necesse est. At si adhuc amplius sit ab ea re quæ definitur, queramus necesse est aliam differentiam, qua adjuncta numerus quidem crescat, vis autem communitatum differentiarum additione decreseat, atque id hæcenus faciendum, quatenus, ut dictum est, ea quæ ad definitionem sumuntur ei quod definiendum est adæquantur. Ut igitur id non rationesolum, verum convenienti quoque clarius fiat exemplo, sumatur res notissima ad definitionem, id sit homo. Hujus igitur ita querimus definitionem: sumimus quod ei cum pluribus aliis commune est, id est animal. Dicimus igitur hominem esse animal, nondum est definitio, primum quia, ut dictum est, solo nomine definitio reddi non potest; dehinc quia animal majus est homine. Ut igitur minuatur animal et homini cœquetur, addimus differentiam, qua adjuncta, rerum quidem numerus crescit, vis autem rei atque amplitudo minuitur. Adde igitur rationale, efficioque animal rationale. Minus est igitur animal rationale quam proprie animal. Dico autem hominem esse animal rationale. Sed id nondum cœquatur ad hominem, possunt enim esse animalia rationalia, sicut Platoni quoque de astris placet, quæ homines non sunt. Adde igitur rursus aliam differentiam, ei quoquo modo iterum definitio contrahatur, ut fiat homini quod definitur æquale; adjungo igitur mortale, ac dico hominem esse animal rationale mortale, id æquatur ad hominem. Nam et qui homo est, animal rationale mortale est. Dico igitur hominis hanc esse definitionem quæ ex pluribus communibus junctis unum tamen quiddam homini proprium atque æquale conficit. Atque in cæteris definitionibus eadem ratio est, ut definitiones fiant

A collectis communitatibus, in unumque copulatis, cum necesse sit illa copulatione quæ communia sunt contrahi atque in minorem cohiberi modum, eique quod definitur ex communitatibus junctis aliquid proprium atque æquale componitur. Hoc est igitur quod ait Cicero, hunc esse definitionis modum, cum sumpseris ea quæ sint ei rei quam definire velis cum aliis communia, usque eo persequi, ut proprium efficiatur, quod in nul'am aliam rem transferri possit, ut his verbis et hac sententia breviter significare videatur hanc esse definitionem quæ, ex substantialibus communitatibus juncta atque in minorem modum redacta, fit ei rei quæ definitur æqualis. Exempla vero quæ ponit hujusmodi sunt, unum definiendæ hæreditatis, alterum gentilitatis: Hæreditatis quidem hoc modo: Hæreditas est pecunia. Commune hoc et multis aliis conveniens quæ hæreditates non sunt, ut donationibus, ut furtis, vel quibuslibet aliis pecuniariis rebus quæ minime sunt hæreditates. Huic igitur pecuniæ addendum aliquid fuit, id est: Quæ morte alicujus ad quempiam pervenit. Hæreditas enim pecunia est ad quempiam alicujus morte perveniens. Sed ne id quidem plenum hæreditatis explicat intellectum. Commune namque est. Et pecuniæ mortuorum pluribus teneri modis possunt, velut si bello quis victus est ac spoliatus. Addendum igitur est aliquid: Juro, ut sit, Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam jure pervenit. Hæreditates enim jure capiuntur. Videatur forsitan hoc loco definitionem posse consistere, sed minime; quid enim? si legata pecunia est, hæreditas quidem dici non potest, capta tamen morte alicujus jure pecunia est. Nam si testamenta jure fiunt, pecunia etiam jure legatur, adjiciendum est aliquid, id scilicet quo ab hæreditatibus legata separentur, ut dicamus, hæredi atem esse pecuniam morte alicujus ad quempiam pervenientem jure, quæ legata non sit. Num satis est definitioni? Minime. Quid enim si meum quidem dominium sit fundi, vel alicujus pecuniarie rei, alterius vero ususfructus. Nam morte ejus cui ususfructus competit, ad me res illa revertitur, quæ in meo dominio proprietatis possessione jure tenebatur? neque tamen hæreditas esse potest, adjiciendum igitur est, minime possessione esse retentam, id est, ut proprietatis possessione id quod ex morte alicujus jure non legatum pervenit non retineatur. Hoc autem modo possessione retineri potest, si sit nostra proprietas, et ejus qui decesserit ususfructus. Conjuncta igitur omnia in unum facient hæreditatis definitionem hoc modo: Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam pervenit jure, non legata, neque possessione retenta. Hæc definitio est æqualis hæreditati. Nam ut hæreditas pecunia est morte alicujus ad quempiam perveniens jure, neque legata, neque possessione retenta, ita quæcumque pecunia alicujus morte ad aliquem jure pervenerit, neque legata sit, neque retenta, hanc hæreditatem esse necesse est. Sed cum M. Tullius ad eum usque locum definiendo venisset,

ut diceret hæreditatem esse pecuniam quæ morte alicujus ad quempiam pervenisset, jure ait : Jam a communitate res disjuncta videbitur, ut sit explicata definitio sic : Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam jure pervenit. Idque ita dictum est, quasi jam plena facta sit definitio. Quid enim est aliud explicatam esse definitionem, et a communitate disjunctam, nisi perfectam, et cui desit nihil? Sed rursus quasi non sit explicata definitio, nec a communitate disjunctam, adjicit : Nondum est satis; adde : Nec ea aut legata testamento aut possessione retenta. Cujus adjectionis hæc ratio est, fecit enim definitionem aliis adjunctis, aliis separatis. Itaque id quod desinebat, vel his quæ adjunxit, vel his quæ separavit, a cæterorum omnium communitate segregavit. Hæreditatem enim dixit esse pecuniam, huic addidit, morte alicujus ad aliquem pervenientem. Separavitque eam ab iis pecuniis, quæ non morte alicujus ad aliquem, sed contractu viventium pervenirent, addidit jure, ut ab his pecuniis separaret quæ per vim morte alterius ad quempiam pervenirent. His igitur duobus, morte atque jure, ea pecunia effecta est, quæ a cæteris ita separatur, ut tamen per legitimum acquirendi modum, non inter utrosque vivos, sed inter unum vivum atque alterum mortuum fieret. Hæc igitur una separatio a cæteris facta est, atque ideo ait explicatam esse definitionem et a communitate disjunctam. Sed quoniam in ea ipsa pecunia quæ morte et jure ad aliquem pervenit inerant quædam quæ hæreditates non essent, harum separatione plena effecta est hæreditatis definitio. Nam cum diceret hæreditatem pecuniam esse, itemque quæ morte alicujus ad aliquem pervenisset, itemque et quæ jure, hæc omnia efficientia substantiam hæreditatis apposita sunt. Sed quoniam erant in hac collectione quædam ad quæ hujus collectionis intellectus transferri posset, nec tamen essent hæreditates, veluti legatum aut possessionis retentio, his subtractis reliqua fuit hæreditas, de qua intelligi possit pecunia alicujus morte ad quempiam jure perveniens. Non igitur legatum, aut possessionis retentio substantiam hæreditatis efficiunt, quippe quæ impedirent ad ejus substantiam demonstrandam, nisi removerentur. At vero nec negatio quidem cujusquam substantiam perficit, sed tantum quid non sit ostendit. Quod si legatum et possessionis retentio hæreditatis substantiam non modo non complent, verum etiam impediunt atque corrumpunt, nisi fuerint disjuncta atque seposita; cumque harum negatio nihil ex hæreditatis substantia monstret, sed tantum quid non sit ostendat; relinquatur pars superior, id est pecunia morte alicujus ad quempiam jure perveniens, quæ substantiam hæreditatis ostendat, ea quæ sit explicata definitio a cæterisque disjuncta. Sed quoniam rursus, ut dictum est, quædam sunt ad quæ derivari hujus definitionis intelligentia possit, idcirco ad discretionem integram designandam reliqua pars additur. Itaque quoniam ista demonstrant hæreditatem, efficiuntque substantiam

A jure dictum est, Jam a communitate res disjuncta videbitur, ut sit explicata definitio : Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam pervenit jure. Sed quoniam rursus hic intellectus ad plura intra se posita poterat convenire, non immerito additum est : Non est satis, et cætera, quæ legatum et possessionis retentionem ab hæreditatis definitione sejungunt : ac de prioribus quidem hæreditatis exemplo hæc dicta sint. Ad hujus vero similitudinem etiam secundum tractat exemplum, quod de definitione gentilitatis est positum. Gentiles enim sunt qui eodem nomine inter se sunt, ut Scipiones, Bruti et cæteri. Quid si servi sunt? num ulla gentilitas servorum esse potest? Minime. Adjiciendum igitur : Qui ab ingenuis oriundi sunt. Quid si libertinorum nepotes civium Romanorum eodem nomine nuncupentur? num gentilitas ulla est? Ne id quidem, quoniam ab antiquitate ingenuorum gentilitas ducitur; addatur igitur : Quorum majorum nemo servitutem servivit. Quid si per adoptionem in alterius familiam transeat? tunc etiamsi ejus gentis ad quam migravit nomine nuncupetur, licet ab ingenuis et ab iis ortus parentibus sit qui nunquam servitutem servierint, tamen quoniam in familia gentis suæ non manet, ne in gentilitate quidem manere potest; addendum igitur est : Neque capite sunt diminuti. Hoc fortasse, inquit, satis est secundum Scevola pontificis definitionem, nihil enim ulterius adjecit, ut sit definitio gentilium hæc : Gentiles sunt, qui inter se eodem sunt nomine, ab ingenuis oriundi, quorum majorum nemo servitutem servivit, et ubi gentilitatem nulla capitis diminutio destruxit. Hæc quoque definitio facta est ex pluribus communitatibus in unum confluentibus atque unam proprietatem ejus rei quæ definiebatur, id est gentilitatis, facientibus. Hic igitur definitionis modus in utroque genere rerum valet, sive quæ sunt, sive quæ non sunt, id est sive corporalium, sive incorporalium; nam, ut superius ostensum est, id esse Cicero dicit quod corporale sit, id non esse quod est incorporale. Ac postremo omnium definitionum modus hic est, ut ex pluribus communitatibus aliqua proprietas fiat. Sed distant a se definitiones, quod hæc quæ proprie definitiones vocantur ex his communitatibus conjunguntur quæ substantiales sunt. Illæ vero quæ non veræ sed abutendo definitiones dicuntur, ex accidentibus communitatibus congregantur.

Partitionum autem et divisionum genus quale esset, ostendimus, sed quid inter se differant, planius dicendum est. In partitione quasi membra sunt, ut corporis, caput, humeri, manus, latera, crura, pedes et cætera. In divisione formæ sunt quas Græci εἶδος vocant, nostri, si qui hæc forte tractant, species appellant, non pessime id quidem, sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo. Nolim enim, ne si Latine quidem dici possit, specierum et speciebus dicere, et sæpe his casibus utendum est, at formis et formarum velim. Cum autem utroque verbo idem significetur, commoditate in dicendo non arbitror negligendam. Genus et

formam definiunt hoc modo : Genus est notio ad plures differentias pertinens. Forma est notio cuius differentia ad caput generis, quasi fontem, referri potest. Notionem appello quod Græci tum *ἔννοια*, tum *πρόληψις* dicunt. Ea est insita et ante percepta cuiusque formæ cognitio enodationis indigens. Formæ igitur sunt hæc in quas genus sine ullius prætermissione dividitur, ut si quis jus in legem, morem, æquitatem dividat. Formas qui putat idem esse quod partes, confundit artem, et similitudine quadam conturbatus non satis acute quæ sunt discernenda distinguit. Sæpe etiam definiunt et oratores et poetæ per translationem verbi ex similitudine cum aliqua suavitate. Sed ego a vestris exemplis nisi necessario non recedam. Solebat igitur Aquilius collega et familiaris meus, cum de littoribus ageretur, omnia publica esse vultis, quærentibus iis ad quos id pertinebat, quid esset littus, ita definire, qua fluctus eluderet. Hoc est quasi qui adolescentiam florem ætatis, senectutem occasum vitæ velit definire. Translationem enim utens, discedebat a verbis propriis rerum, ac suis. Quod ad definitiones attinet, hæcenus; reliqua videamus.

Quoniam definitionum formas in partitionem divisionemque, distribuit nequaquam rerum auditor similitudine turbaretur, divisionis ac partitionis differentias prodit, ac primum aliud partes, aliud species esse demonstrat. Species enim sæpe partes, partes vero nunquam species appellantur. Differunt vero hæc a se, quoniam partes totius membra conjungunt, species vero genus dividit atque disperdit. Nam, ut superius quoque dictum est, partes ejus quod copulant non suscipiunt nomen totius. Neque enim fundamenta vel tectum domus esse dici possunt, nam nisi omnia quæ quid efficiunt juncta sint, totius vocabulum singula non habebunt; at vero species etiam singulæ generis suscipiunt nomen, ut homo animalis. Quo fit, ut in his illa quoque differentia possit agnoscere, quod partes quidem, totius partes, species vero non totius, scilicet universalis rei, id est generis, species esse dicuntur. Differt vero totum a genere, quod genus quidem universale est, totum vero minime, quod probatur hoc modo. Si enim id quod totum dicitur, ut domus, universale esset, partes quoque ejus totius susciperent nomen; at non suscipiunt, ut sæpe monstratum est; quod igitur totum est, universale non est. Genus vero universale esse manifestum est, quoniam ejus nomen deductæ ab eo formæ suscipiunt. Item alia differentia. Genus semper speciebus suis prius est, totum vero suis partibus posterius invenitur. Nisi enim partes fuerint, totum non potest conjungi. Quo fit ut si genus pereat, species quoque perimantur; si species intereat, maneat genus quod in partibus totoque contrarium est. Nam si pars quælibet una pereat, totum necesse est interire; si vero totum, quod partes junxerant, dissipetur, partes maneat distributæ: veluti si domus, tecta et parietes, et fundamenta a semetipsis extrinsecus posita intelligantur, domus quidem non erit, quia conjunctio destructa est, partes tamen manebunt. Pro-

priis igitur nominibus M. Tullius partes quæ videm veluti totius membra appellat, species vero formas. Idcirco, quoniam non satis ei apta videtur inflexio casuum ab eo nomine quod est species. Et licet plures, inquit, usurpaverint hoc nomen, tamen quoniam dura est hujus nominis per casus inflexio, cum dicitur speciei, specierum, speciebus, idcirco commoditatem in dicendo, ut ipse ait, non arbitratus est negligendum, ut formas vocaret in cuius nominis casibus nulla sentitur asperitas. Et quoniam forma præter genus esse non potest (nihil enim præter suum potest esse principium), utrorumque apposuit definitiones, dicens genus esse notionem ad plures differentias pertinentem. Notio vero intellectus est quidam et simplex mentis conceptio, quæ ad res plures pertineat a se invicem differentes. Id vero genus esse manifestum est, quod apertissimo liquet exemplo. Animalis quippe intellectus ad plures differentias pertinet, ad rationale scilicet atque irrationale, ad mortale etiam atque immortale, ad ambulabile, reptibile, volatile, natale, et est eorum omnium quæ sub his differentiis sita sunt, genus. Idem vero significat hæc definitio quod etiam vetus, hæc est hujusmodi: Genus est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid est prædicatur, velut animal, genus ad plures res specie differentes, id est ad hominem atque equum, in eo quod quid est prædicatur. Nam interrogantibus quid est homo vel equus, animal dicitur. Item formæ definitionem talem dedit. Forma est notio cuius differentia ad caput generis, quasi fontem, referri potest, et recte. Nam si formæ a genere deducuntur, species necesse est referantur ad genus. Si igitur principium quoddam et fons formæ genus est, necesse est ut intellectus formæ ad primordium suum, id est notionem generis, revertatur. Intellectus enim hominis refertur ad animal, itemque equi et cæterorum. Notionem vero appellat quod Græci *ἔννοια* dicunt, hujus hæc est definitio: Notio est insita et ante percepta cuiusque formæ cognitio enodationis indigens. Hæc vero definitio hinc tracta est, quod Plato ideas quasdam esse ponebat, id est species incorporeas substantiasque constantes, et per se ab aliis naturæ ratione separatas, ut hoc ipsum homo, quibus participantibus cæteræ res homines vel animalia fierent. At vero Aristoteles nullas extra esse substantias, sed intellectam similitudinem plurimorum inter se differentium substantialem genus putat esse, vel speciem. Nam cum homo atque equus differant rationabilitate atque irrationabilitate, horum intellecta similitudo efficit genus. Nam similitudo equi et hominis substantialis in eo est, quod uterque substantia est, uterque animatus, uterque sensibilis, quæ juncta efficiunt animal, est animal namque substantia animata sensibilis. Igitur hominis atque equi similitudo est animal, quod est genus. Rursus cum Plato atque Cicero numero accidentibusque distaret, horum similitudo, quæ est humanitas intellecta atque animo formata, species est. Ergo com-

inunitas quaedam et plurimorum inter se differentium similitudo notio est, cuius notionis aliud genus est, aliud forma. Sed quoniam similitum intelligentia est omnis notio, in rebus vere similibus necessaria est differentiarum discretio, idcirco indiget adhuc notio quaedam enodatione ac divisione, velut ipse intellectus animalis sibi ipse non sufficit. Nam mox animus ad aliquod animal, id est vel hominem vel equum, delucitur inquirendum, et hominis notio vel ad Tullium, vel ad Platonem, vel ad quemlibet singularium personarum refertur. Quae cum ita sint, quoties genus dividitur in formas, nulla non praetermitti oportebit. Est enim vitium maximum, si qua dividendam forma praeterbeat, veluti si quis jus dividere velit, in legem, morem atque aequitatem necesse est partiatur. Nam et lex, et mos, et aequitas, et singula, et in commune, iuris vocabulo subiecta sunt. Culpas vero illorum inscientiam qui ideam species vel formas putant esse quod partes, conturbantique eos inscitia dicit, quod res a se plurimum differentes imperito atque improvide distinguere ac segregare non curant. Sed quoniam de definitione loquebatur, addit aliam speciem definitionis, quam nos superius enumeravimus, quae per translationem non proprietatis veritatisque, sed splen-

oris atque ornatus ratione perficitur, quod poetarum atque oratorum esse autumat, quibus luculenta oratio curae est. Hujus definitionis exemplum a iure civili Tullius petit, aitque se non aliter ab exemplis notioribus Trebatio recessurum quam si necessitas cogat. Per translationem vero definitio est, veluti cum Aquilius, litus definire volens, dicebat litus esse quo fluctus eluderet. Hoc eludere ab iis translatum est qui agitatione aliqua, causa lusu, movetur. Itemque adolescentia est flos aetatis, id ab arboribus ductum est, quarum fructus flores praecedunt. Et senectus, vitae occasus, id a die ductum est, qui desinit esse cum sol occiderit: quae translationes a proprietate discedunt, et quaedam similitudine subjecta signant. Est enim translatio quoties habentis rei nomen, propter alterius rei similitudinem, a re simili nomen imponitur, ut motus habet proprium nomen, item lusus suo vocabulo nuncupatur. Sed qui dicit, quae fluctus eluderet, a similitudine agitationis ad fluctuum motum vocabulum transfert. Ac de definitionibus quidem disputationem terminans, ad partitiones transitum facit. Sed nunc tertio volumini satis est, reliqua in posterum differamus.

LIBER QUARTUS.

Explicare non possum, nisi Patrii, quantas saepe in difficillima operis cursu vires afferat amicitiae contemplatio, cum et iis studiosius componamus, quos reposito penitus amore diligimus, et placere cupientibus multa sese rerum copia subministrat. Huc accedit quod ut quaeque in mentem venerint iudicata atque etiam incastigata promuntur, quandoquidem apud cari pectoris secretum nihil est periculi proferre quod sentias. Est igitur mihi, cum tuam benevolentiam specto, prorsum omne atque, ut ita dicam, voluptarium, quod in tua praescriptum iudicatis impenditur. Sed cum memet ipse periculo, vetor ne imparato muneri par esse non possim, et deficientis culpa in adhortantis cedat injuriam. Quis sit ut tibi etiam atque etiam providendum sit, ne, tuis ipse moribus emendatus, nostri alicujus erroris sarcinam feras. Nosti oblatrantis morsus invidiae, nosti quam facillime in difficillimis causis livor iudicium ferat. Quae igitur extremam nostro operi manum communis negotii studiosus imponas, abunantia reseces, hiantia suppleas, errata reprehendas, sis postremo nostri laboris tuaeque adhortationis assertor, cum praesertim me securum peractum reddat officium, te amici pudor dignus possit convenire, si displicet. Sed haec alias, nunc operis suscepti tramitem persequamur. Quoniam lozorum in ipsis de quibus quaeritur terminis inherentium, alii sunt a toto, alii a partibus, alii a nota, alii ex affectis, de eo quidem loco qui a toto est, et in definitione est constitutus, sufficienter disseruit

superiore tractatu. Nunc vero de partium enumeratione dicere instituit, rectam ordinis viam scilicet insistens, ut non solum exemplo qualis esset partium enumeratio perdoceret, verum ratione quoque ostenderet quomodo partium enumeratione in argumentationibus esset utendum.

*Partitione autem sic utendum est, nullam ut partem relinquant, ut si patrii velis tutelam, inscienter facias, si ullam praetermittas. At si stipulationum, aut iudiciorum formulam partiare, non est vitium in re infinita praetermittere aliquid. Quod idem in divisione vitiosum est. Formarum enim certus est numerus, quae cuique aeneri subjiciantur. Partium distributio saepe est infinitior, tanquam rivorum a fonte deductio. Maque in oratoris artibus quaestiones genere propositio, quae ejus formae sint, subjungitur absolute; ac cum de ornamentis verborum sententiarumque praecipitur, quae vocantur *σχηματα*, non fit idem. Res enim est infinitior, ut ex hoc quoque intelligatur quod velimus inter partitionem et divisionem interesse. Quanquam enim vocabula prope idem valere videantur, tamen, quia res differant, nomina etiam distare voluerunt.*

Sensus hujusmodi est. Rerum quae partibus conjunguntur, aliae quidem paucae, sed facile intelligibiles comprehensibilesque partes habent, aliae vero plures intellectuque difficiles. In his igitur partibus quae sunt paucae ac facile sub intelligentiam cadunt, vel maximum vitium est, si partiendo aliquid relinquitur. In his vero quarum, ut ipse ait, infinitior numerus est, et confusior prospectio minus vitio-

sum est, si qua dividendam pars in enumeratione prætereat. Fit autem hoc non solum per eas res quæ aliquibus partibus constant, verum etiam sæpe per partes ipsas quas in distributione partimur, ut si hominis corpus velimus intellectu ac ratione per propria membra disjungere, faciemus ita, caput, lumeros, manus, thoracem, ventrem, suras atque pedes. Et quoniam majores partes sumpsimus ad dividendum, idcirco nihil prætermissum esse videtur; at si minutissimas particulas persequamur, tum oculi quoque, et labia, et nares, atque aures, earumque partes persequendæ sunt, idque in toto corpore faciendum est, eodemque modo difficilior erit partitio, cum sit partium numerus infinitior. Sæpè etiam, ut dictum est, res ipsæ his partibus junctæ sunt, quarum non sit facilis inspectio, ut si quis stipulationem et judiciorum formulas partiatur, vel etiam si figuras loquendi, quæ *σχηματα* Græci vocant, dividi necesse sit. Hic igitur si quid prætermissum sit, non erit vitium partientis, quia partium natura multiplex sæpius obtendit errorem. At si quis genus dividat, perniciosum est aliquam præterire formam, quoniam formarum finita quantitas est. Nam quia semper in contrarium dividantur, aut duæ sunt semper species generis, aut tres, et tunc tres, cum ea tertia, quæ sumitur, ex contrariorum permistione perficitur, ut si colorem dividamus, dicendum est ita. Coloris aliud est album, aliud nigrum, aliud medium. Idque medium ex albi coloris ac nigri commistione conjunctum est, quamvis in quamlibet aliam coloris speciem transferatur, seu purpurei, seu rubri, seu viridis. Neque si tale est quod dividis, talesque sunt partes quas ad divisionem sumis, quas non difficulter intelligentia comprehendas, vitium erit, si quid omiseris, velut si tutelas partiaris. Tutela quippe quatuor fere modis est, aut enim per consanguinitatis gradum est, aut patronatus jure defertur, aut testamento patris tutor eligitur, aut urbani prætoris jurisdictione formatur, et sunt forsitan plures, sed nunc istæ sufficient. Hic igitur et paucae partes, et facile comprehensibiles. At si stipulationum formulas et judiciorum comprehendere velis, quoniam multæ in his partes sunt, non erit vitiosum si quid omiseris; in promptu vero est exemplum partium, quod de tutelis est dictum, magis enim ut genus in formas, quam ut totum in partes, tutela divisa est. Nam sive per consanguinitatem sit tutor, sive patronatus jure, sive cæteris modis, integram tutelæ jus habet, quod in singulis partibus non solet evenire, ut totias integrum capiant nomen. Sed ut convenienter videatur exemplum, requirendæ sunt tales tutelarum partes quæ junctæ tutelæ efficere possint, non quæ singulæ tutelæ nomine designentur, quod nescio an quisquam jurisperitiæ professor tales tutelæ partes ediderit. Merobæodes vero rhetor ita intelligendum putavit, ut id quod ait, Partitione sic utendum est, ut nullam partem prætermittas, de divisione dixerit, id est de una parte propositæ partitionis. Nam et divisio et per membra distributio, partitio nun-

cupatur; in divisione enim vitiosum est aliquid prætermittere, in partitione membrorum minime. Ita exemplum de tutelis ei partitioni accommodatum dedit, quæ est divisionis. At si divisionem facias, id est formarum a genere partitionem, summum est vitium aliquid prætermittere, quoniam cum sit finitus formarum numerus, si quid omissum sit, inscitia præteritur: ut si oratorias quæstiones in formas dividere velimus, dicemus omnem rhetorica quæstionem, aut de facto esse, aut de qualitate facti, aut de nomine. At si locutionum figuras sententiarumque distribuam, non erit, ut dictum est, vitium, transire aliquid, quandoquidem sententiarum inter se atque locutionum figuræ et multiplices, et varia ratione diversæ. Hic quoque figurarum partes non ita videntur accipi posse, quemadmodum totius, sed ut species generis: unaquæque enim figurarum quæ infinitæ sunt, velut figuræ generalis species est, quod possumus intelligere ex his verbis rhetorum, ubi de elocutione tractatur. Nullæ namque sunt figurarum partes quæ figuras jungant, ita ut singulæ figuræ nomen universalis figuræ non possint admittere. Sed objici nobis potest: Et quomodo infinitæ sunt figuræ, si species sunt? Sed respondebo leviter, Elocutione mutata, figuram quoque mutari, atque idcirco in potestate esse dicentis figuras facere, quas is qui tractat difficile, antequam fiant, potest agnoscere; hæc vero non substantialibus quibusdam differentiis constituuntur, sed potius accidentibus explicantur. Unde fit ut tum communis nominis in significationes partitio fieri videatur, cum figura dividitur, potius quam generis in species; omnia vero significata cujusque nominis divisione includere, difficile est, quia nova plerumque finguntur, sed ne id quidem rerum ratio permittit. Nam unaquæque figura generalis figuræ nomine et definitione comprehenditur. Quocumque enim modo figura definitur, eadem erit definitio etiam uniuscujusque figuræ. Quæ res unamquamque figuram universalis figuræ speciem esse declarat. Univoca enim sunt species et genus. Sed est illud verius, partitionem figurarum ad elocutionem ipsam Tullum retulisse, cujus pars quædam est figura, non species. Variis enim multiplicibusque figuris elocutio luculenta contextitur. Si quis igitur elocutionem partiri velit in figuras, non genus in species, sed totum secabit in partes. Quæ cum ita sint, ex hoc quoque apparet quid intersit inter divisionem partitionemque, cum partitio interdum talis sit, ut si quid in ea prætermissum sit, nihil afferat vitii. Divisio vero formarum talis est, ut in ea non queat aliquid sine culpa præteriri. Quod factum est, ut quia res differebant, diversa etiam vocabula rebus inter se distantibus viderentur.

Multa etiam ex notatione sumuntur, ea est autem cum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν appellant, id est verbum ex verbo veriloquium. Nos autem notitatem verbi non satis apti fugientes, genus hoc notationem appellamus, quia sunt

verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristoteles σύμβολον appellat, quod Latine est nota. Sed cum intelligitur quid significet, minus laborandum est de nomine. Multa igitur in disputando notatione eliciuntur ex verbo, ut cum quæritur postliminium quid sit, non dico quæ sint postliminii. Nam id caderet in divisionem, quæ talis est : Postliminio redeunt hæc, homo, navis, mulus clitellarius, equus, equa quæ frena recipere solet. Sed cum ipsius postliminii vis quæritur, et verbum ipsum notatur, in quo Servius noster (ut opinor) nihil putat esse notandum nisi post, et liminium illud productionem esse verbi, vult ut in finitimo, legitimo, æditimo non plus inesse timum quam in meditullio ullum. Scævola autem P. filius junctum putat esse verbum, ut sit in eo et post, et limen, ut quæ a nobis alienata sunt, cum ad hostem pervenerint, et ex suo tanquam limine exierint, hinc ea cum redierint post ad idem limen, postliminio videantur rediisse. Quo in genere etiam Mancini causa defendi potest, postliminio rediisse, deditum non esse, quoniam non sit receptus. Nam neque deditioem, neque donationem sine exceptione intelligi posse.

Post enumerationem partium recto ordine de notatione perpendit. Notatio igitur est quoties ex nota aliqua rei, quæ dubia est, capitur argumentum. Nota vero est quæ rem quamque designat. Quo fit ut omne nomen nota sit, idcirco quod notam facit rem de qua prædicatur, id Aristoteles σύμβολον nominavit. Ex notatione autem sumitur argumentum quoties aliquid ex notatione, id est nominis interpretatione, colligitur. Interpretatio vero nominis ἐτυμολογία Græce, Latine veriloquium nuncupatur; ἔτυμον enim verorum significat, λόγος orationem. Sed quia id veriloquium minus in usu Latini sermonis habebatur, interpretatione nominis notationem Tullius appellat. Ea est hujusmodi, ut si quæras quid est postliminium. In qua quæstione non illud videtur inquiri quæ res postliminio revertantur, hoc enim in divisionem caderet, id est earum omnium rerum enumerationem quæ post liminio redeunt postulare. Velut si ita dicamus : Postliminio redeunt homo, navis, mulus clitellarius, equus, equa quæ frenos recipere solet, id est domita, nunc enumeratæ sunt res quæ postliminio revertantur. At cum quod sit ipsius postliminii jus quæritur, potest ex ipsius nominis interpretatione cognosci. Postliminio enim redit quisquis captus ab hostibus ad patriam remeaverit; namque dum captivitatem hostium patitur, jus civis amittit; omnia vero jura recipit, si postliminio revertatur. Ergo ex notatione nominis ita jus postliminii clarescere potest, ut quia semper post id significatur quod retro relinquitur, postliminii vocabulo quædam reversio significatur, ut Servius probat, qui ex adverbio post vim nominis interpretatur, reliquam vocabuli partem protractionem esse confirmans; nam in eo quod est postliminium, ex eo quod post dictum est interpretationem nominis sumit, liminium vero supervacuo putat esse productum. Ad horum nominum formam, meditullium; prima enim

A pars medium significat, tullium vero nihil. Et legitimum et æditimum similiter. In utrisque enim, lex ibi, ædes ibi, aliquid, timum vero nihil omnino designat. Id vero nomen quod est postliminium, Scævola P. filius ex adverbio post et limine putat esse compositum, nam quia ad idem limen quod prius reliquit revertitur is qui postliminio redit, idcirco ex utrisque significationibus arbitratur nomen esse compositum. Quæcunque enim a nobis abalienata ad hostem perveniunt, cum a nostro limine exierint, si post ad idem limen revertantur, postliminio redeunt. Quomodo etiam Mancini causa defendi potest, quem cum populus Romanus ob fœdus male ictum dedisset, hostes eum suscipere noluere? qui cum reversus esset, postliminio rediisse videbatur. Idcirco quia si cum hostes recepissent deditum a civibus, etiamsi quo modo ab hostibus effugisset, non videretur postliminio regressus qui iudicio civium omni libertatis jure fuisset exutus; sed quoniam nec deditio, nec datio, nec donatio, præter acceptionem videtur posse consistere, idcirco qui non sit susceptus, ne deditus quidem intelligi possit. Recte ergo Mancinus qui non deditus in hostium, si ea uti vellent, pervenerat potestatem, is cum in patriam remeavit, jure postliminio rediisse defensus est.

Sequitur is locus qui constat ex his rebus quæ quodammodo affectæ sunt ad id de quo ambigitur, quem modo dixi in plures partes distributum. Cujus primus est locus ex conjugatione, quam Græci συζυγίαν vocant, finitimus notationi, de qua modo dictum est, ut si aquam pluviam eam modo intelligeremus quam imbrui collectam videremus, veniret Mutius, qui, quia conjugata verba essent pluvia et pluendo, diceret omnem aquam oportere arceri quæ pluendo crevisset.

Cum locum qui ipsis de quibus quæritur inhereret in quatuor differentias supra distribuit, a toto, ab enumeratione partium, a nota, ab affectis, quoniam diligenter de superioribus tribus paulo ante tractavit, nunc quartum locum, id est affecta, persequitur. Et quoniam locus ab affectis in plurimas differentias solvebatur, quarum prima a conjugatis proposita est, primum loquitur de conjugatis, quæ multum a notatione non differunt. Nam quia notatio ex vi nominis trahitur, itemque conjugatio similitudine vocabuli continetur, aliquod inter se veluti confinium tenent. Sed hoc interest, quia notatio expositione nominis, conjugatio similitudine vocabuli ac derivatione perficitur. Et quoniam facilis et intellectu et tractatu locus est, tantum ponere sufficit exemplum, quod est hujusmodi : Aqua pluvia est quæ pluendo colligitur et crescit. Pluendo vero atque pluvia conjugata sunt. In uno enim eodemque vocabulo diversus nominum terminus differentiam facit. Item : Jus est aquam pluviam arceri, id est, ut si in alicujus agro pluvia aqua colligatur, et in alterius agrum defluat, eaque vicini frugibus nocitura concreseat, arceat eam suis finibus ille qui id sua putat interesse ne deduat. Si fluvius igitur plu-

via creverit, quæritur an debeat arceri, respondet, inquit, Mutius, quoniam aqua pluvia a pluendo dicta sit, fluvium quoque, qui pluendo creverit, aquam esse pluviam, atque arceri deberi.

Cum autem a genere ducetur argumentum, non erit necesse id usque a capite arcessere, sæpe etiam contra licet, dummodo supra si quod sumitur quam id ad quod sumitur, ut aqua pluvia ultimo genere ea est quæ de cælo veniens crescit imbri, sed propiore loco in quo quasi jus arcendi continetur. Genus est, aqua pluvia nocens, ejus generis formæ, loci vitio, et manu nocens, quorum altera jubetur ab arbitro coerceri, altera non jubetur.

Talis generum specierumque intelligitur esse natura, ut cum colliguntur vel etiam dividuntur, ab individuis per species et genera usque ad maxima genera possit ascendi, itemque a maximis generibus per infra posita genera usque ad individua valeat esse descensus. Id vero uno clarum fiet exemplo. Cicero quippe individuum est, hujus species homo, hujus genus animal, hujus superius genus est corpus animatum, et si longius ascendas, corpus alterius generis invenies, si prolixius egrediare, substantia ultimi loco generis occurrit. Cum igitur multa sint genera, si cujuslibet speciei genus assignandum sit, non necesse erit, inquit, maxima et principalia genera semper exquirere, verum eorum quoque aliquid quæ in medio locata sunt oportebit adhibere, illa tamen ratione servata, ut semper genus superius sit eo ad quod prædicatur ut genus. Extrema quippe inscitia est, si dum genus semper natura speciebus propriis superponatur, loco generis id quod est inferius collocetur. Quocirca vitiosum est, si quis corporis genus dicat esse corpus animatum. Quo fit ut si ad speciem aptandum est genus, eorum quæ superiora sunt aliquid aptemus, et non erit necesse ultimum semper genus adhibere, ut si homini genus proprium præponere velimus, non necesse est ut substantiam præponamus, sed vel corpus, vel corpus animatum, vel quod maxime fieri oportet animal. Illa enim semper genera sumenda sunt, quæcunque proxima formis adherent, eaque in definitione maxime requiruntur, sed in argumentationibus nihil differt utrum proximum eligas, an superius genus. Nam quoniam ex continenti fit argumentatio, plus continet id quod est superius genus. Quocirca si de homine aliquid ambigitur, et a genere argumentandi sumitur locus, quidquid de animali dicetur, id etiam de homine prædicabitur. Quo fit ut si quid etiam de animato corpore prædicetur, idem etiam de homine dici possit. Ut igitur argumentationes ex proximis generibus fiunt, ita etiam ex alterius constitutis. Sed in his omnibus illud est quod maxime considerandum videtur, ne id quod est inferius superiori præponatur ut genus. Et sententia quidem talis est. Quod vero ad exemplum attinet, declarabitur hoc modo: Sit aqua pluvia ea quæ dejecta de cælo imbri colligitur, hujus species duplex est; alia enim aqua pluvia nocens est, alia

A non nocens. Nocentis quoque duplex species est, alia manu, alia vitio. Sed aqua pluvia manu nocens est, quæ ita loco aliquo excipitur, ut inde profluens vicino noceat, si locus is non sit naturaliter talis, sed manu hominis excipiendæ aquæ fuerit apparatus; vitio vero, quoties naturaliter ita sese locus habet, ut excipere aquam possit et nocere vicino. Si igitur ejus aquæ quam quis arceri velit, ne sibi noceat, a vicino genus velit exquirere, non necesse est ab ultimo usque genere deducere, ut dicat aquæ ejus quam quis velit arceri genus esse aquam pluviam, sed potest id quod inquit genus paulo inferius invenire, ut hujus aquæ quam arceri desiderat id genus esse dicat, quod est aqua pluvia nocens. Quod si genus proximum quærat, illud poterit adhibere quod est aqua pluvia manu nocens, hoc enim arceri quis cogitur quod manu fit noxium. Quod vero loci forma vel vitio incommoditatis aliquid apportat, arceri non cogitur. Quod autem diximus, ejus aquæ quam arceri oporteat genus esse aquam pluviam manu nocentem, ita intelligendum est, si aqua quæ arceri debet plurima sub se habet individua et similia, tunc enim demum ejus aquæ quæ arceri debet, aqua pluvia manu nocens genus esse poterit. Quod si aqua quæ arceri debet in nulla individua diducatur, ipsa est individua, nec est ejus genus aqua pluvia nocens manu, sed species. Quod si cui paululum videtur obscurius, hic si eos commentarios quos de genere, specie, differentia, proprio, atque accidenti, composuimus, libris quinque digestos inspexerit, nihil horum poterit incurere quo caliget.

Commode etiam tractatur hæc argumentatio quæ ex genere sumitur, cum ex toto persequere partes hinc modo: Si dolus malus est, cum aliud agitur, aliud simulatur, enumerare licet quibus id modis fiat, deinde in eorum aliquem id quod arguas dolo malo factum includere. Quod genus argumenti imprimis firmum videri solet.

Dictum est quemadmodum genus ad speciem debeat aptari, atque in eo præscriptum est ut nisi id quod est superius adhiberi non debeat. Nunc illud adjungitur, quemadmodum ejus loci, qui a genere ducitur, in argumentatione commodior usus esse possit. Quotiescunque enim de re aliqua dubitatur, si, facta generis alicujus divisione, sub aliqua ejus generis parte id de quo ambigitur potuerimus includere, tunc a genere tractum esse argumentum videtur hoc modo: Sit dolus malus, quando aliud agitur, aliud simulatur. Hujus ergo si species dividantur, et id quod factum esse arguimus alicui earum specierum quæ a dolo malo deductæ sunt potuerimus adjungere, quidquid de dolo malo existimabitur, idem etiam de ea re quam arguimus necesse est judicari, et factum est argumentum a genere. Nam de quo quæritur species est, et id a quo sumitur argumentum genus est, scilicet ut si ita contingit dolus malus; locus vero hic ab eo qui est a partium enumeratione diversus est. Nec si enumeramus partes, id est formas aut species, idcirco non a genere, sed

ab enumeratione partium ducitur argumentum. Quoties enim ipsa partium enumeratione utimur ad argumentationem, tunc ab eadem partitione argumentum tractum esse dicimus, ut hoc modo : Si fundamenta, et parietes, et tectum habet, et habitacioni est designatus locus, domus est. Ipsa igitur partitione utentes, domum esse probavimus. Quoties vero sub genere aliquid collocandum est, divisisque partibus alicui eorum quæ a genere deducuntur id de quo quæritur aggregamus, ut hoc modo : Si Ciceronem animal esse monstremus, dicemus ita : Omne animal aut rationale est, aut irrationale; sed Cicero rationalis est. animal igitur est : non partitione utimur principaliter ad argumentum constituendum, sed idcirco genus divisimus, ut in unaqualibet divisione id quod nitentur ostendere posset includi, id est ut id de quo dubitatur in assumpti continentia generis redigeretur, itaque de eo per generis naturam fides fieret. Sic ergo a genere facta argumentatio jure dicitur. Amplius ita partium enumeratio totius efficere substantiam solet, sive illud universale sit, ut genus, sive partium conjunctione completur, ut totum. At vero hæc divisio generis in cujus parte qualibet illa res de qua contenditur includenda est, non id efficit, ut totius substantia constituatur, sed ut illud quod approbare quærimus intra genus collocetur. Quem argumentationis modum imprimis M. Tullius validum esse confirmat. Illa enim regula satis vera est atque necessaria, Quæ de genere prædicantur, eadem de specie modis omnibus prædicari. Illud vero quæri perutile est, cum aliquid de particularibus rebus probatur ex superposita proxima specie, ut si Socratem rationalem esse approbemus, quoniam sit homo, cum sit homo rationalis, utrum ex genere an ex forma argumentum ductum esse arbitremur. Nam si dicamus ex genere, ultima species genus esse non potest; si ex specie, superpositum genus semper species probare desiderat. Socrates vero cui fidem præstat homo, quoniam rationalis est, genus hominis non est, sed dicendum est quoniam velut a genere tractum videbitur argumentum. Nam ex genere quasi ex continenti atque ampliori, et de substantia fides prædicatæ ducitur : quam sortem ad sua individua speciem nemo dubitat obtinere, nam et continet ea, et de eorum substantia prædicatur.

Similitudo sequitur, quæ late patet, sed oratoribus et philosophis magis quam vobis. Etsi enim omnes loci sint omnium disputationum ad argumenta suppeditanda, tamen aliis disputationibus abundantius occurrunt, aliis angustius. Itaque genera tibi nota sint, ubi autem his utare, quæstiones ipsæ te admonebunt. Sunt enim similitudines quæ ex pluribus collationibus perveniunt quo volunt, hoc modo : Si tutor fidem præstare debet, si socias, si cui mandatis, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Hæc ex pluribus perveriens quo vult appellatur inductio, quæ Græcè ἐπαγωγὴ nominatur, qua plurimum est usus in sermonibus suis Socrates. Alterum similitudinis genus collatione sumitur, cum una res uni, par pari comparatur, hoc modo :

Quemadmodum si in urbe de finibus controversia est, quia fines magis agrorum videntur esse quam urbis, finibus regendis adjudicare arbitrum non possis; sic si aqua pluvia in urbe nocet, quoniam res tota magis agrorum est aquæ pluviae arcendæ, adjudicare non possis arbitrum. Ex eodem similitudinis loco etiam exemplis plurimis usus est, agens de eo qui testamento sic hæredem instituisse, ut si filius natus esset in decem mensibus, isque mortuus priusquam in suam tutelam venisset, secundus hæres hæreditatem obtinuisse; quæ commemoratio exemplorum valuit, eaque vos in respondendo uti multum soletis. Ficta etiam exempla similitudinis habent vim, sed ea oratoria magis sunt quam vestra, quanquam uti etiam vos soletis, sed hoc modo : Finge præncipio aliquem dedisse id quod mancipio dari non potest, num idcirco id ejus factum est qui accepit? Aut num is qui mancipio dedit, ob eam rem se obligavit? In hoc genere oratoribus et philosophis concessum est ut muta etiam loquantur, ut mortui ab inferis excitentur, ut aliquid quod fieri nullo modo possit, augendæ rei gratia dicatur, ut minuendæ, quæ hyperbole dicitur, et multa mirabilia alia. Sed latior est campus illorum, eisdem tamen ex locis (ut ante dixi) et in maximis et in minimis quæstionibus argumenta ducunt.

De similitudinis loco plane atque expedite disseruit, omnemque aperuit intellectum, similitudinum dividens formas, præscripsitque apertissime quibus magis ex similitudine argumenta contingerent, id est, philosophis atque oratoribus; etenim similitudo persuasionibus videtur aptissima. Nam quod in unam vel plures extra eam de qua quæritur causam cadere solet, facile credi potest in eam quoque de qua ambigitur convenire. Idcirco ex similitudine tractæ argumentationes magnum oratoribus usum præstant, philosophis quoque, quoniam non in omnibus quæstionibus demonstratione utuntur, sed aliquoties verisimilia colligunt, quo id facilius persuadeant quod nituntur ostendere, similitudo rerum sæpe est inquirenda, atque idcirco locus a similitudine oratoribus maxime philosophisque conducit, non tamen solis. Omnes enim loci communes sunt cujusque materiæ, sed in aliis uberius incident, in aliis angustius inveniuntur. Quocirca cognitæ atque ante perceptis locis quæstiones ipsæ quæ tractabuntur quibus locis uti debeat soletem animum poterunt admonere. Omnis vero similitudo duplex est : aut enim ex pluribus similitudo colligitur, et inductio nuncupatur, quod Græci ἐπαγωγὴ nominant, aut singulæ res per similitudinem comparantur. Ac prior quidem hujusmodi est : Si tutor fidem præstare debet, si socius, si cui mandaveris, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Nam cum in pluribus rebus fides præstari debeat, unaque similitudo sit in fide præstanda tam in tutore quam socio, atque eo cui mandatum sit, eoque qui fiduciam acceperit, debet eadem similitudo procuratori etiam convenire. Fiduciam vero accepit cuicumque res aliqua mancipatur, ut eam mancipanti remancipet, velut si quis tempus dubium il-

mens amico potentiori fundum mancipet, ut ei cum tempus quod suspectum est præterierit reddat; hæc mancipatio fiduciaria nominatur, idcirco quod restituendi fides interponitur. Hac similitudinis collectione plurimum Socrates esse usus dicitur, ut in Platonis aliorumque ejus sectatorum voluminibus invenitur. Quoties vero una res uni rei per similitudinem comparatur, hoc modo colligitur argumentum. Regendorum finium arbitri esse dicuntur, qui finalia litigia discernunt, ut si fuerit de finibus orta contentio, eorum dirimatur arbitrio. Sed fines in agrorum tantum limitibus esse dicuntur, arbitri autem finium regendorum in civitate esse non possunt. Item arceri aquam in agris tantum dici solet, ubi si ex aliquo loco aqua pluvia colligatur, et defluens in campos vicini pascua frugesque corrumpat, arbitri arcendæ aquæ a magistratibus statuebantur. Quæritur ergo an in urbe arcendæ aquæ arbitrum possimus adigere. Et argumentum capitur ex similitudine. Si regendorum finium, quia solius agris quidem, in urbe arbitrum adigere non possis, ne aquæ quidem arcendæ, quia solum esse videtur agrorum, in urbe arbitrum possis adigere. Hic igitur una res uni rei similitudine conjuncta est. Ex eodem etiam similitudinis loco illa sumi Cicero prope nit quæ vocantur exempla, veluti Crassus in causa Curiana, quæ fuit hujusmodi: Quidam prægnantem uxorem relinquens scripsit hæredem posthumum, eique alium substituit secundum, qui Curius vocabatur, ea conditione, ut si posthumus, qui intra menses decem proximos nasceretur, ante moreretur quam in suam tutelam pervenisset, idem ante obiret diem, quam testamentum jure facere posset, secundus hæres succederet; quod si ad id tempus pervenisset quo, jam firmo judicio in suam tutelam receptus, jure civili instituto posset hærede defungi, secundus hæres, id est Curius, non succederet, quæ vocatur substitutio pupillaris: quæsitum est an valeret ita instituta ratio. Crassus, igitur multa protulit exempla, quibus ita institutus hæres obtinuisse hæreditatem, quæ exemplorum commemoratio iudices movit. Dicit etiam ipsos quoque jurisconsultos uti sæpius exemplis, veluti cum fingitur, id est imaginatur, propositio, ut casus de quo agitur per similitudinem intelligatur, hoc modo: Si quis enim jurisperitus adjiciat id quod non jure contractum est nullius esse momenti, adhibeatque exemplum tale, velut si quis rem non mancipi mancipaverit, num idcirco aut rem alienavit, aut se reo facto potuit obligasse? minime, quod enim non jure contractum est nil retinet firmitatis. Et alia hujusmodi apud jurisperitos inveniuntur, in quibus oratores maxime valent, quibus etiam in tantum fingere licet, ut eorum oratione etiam mortui sæpe ab inferis exultentur, quod Tullius in ea facit oratione qua Cælium defendit. Sed latior, inquit, est illorum campus, id est oratorum, quibus spatium ac devagari licet: nec idcirco minus cæteris quoque facultatibus similitudines prosunt, quoniam eadem argumenta maximis minimisque causis conveniunt; quo fit ut

A loci quoque argumentorum diversarum actionum questionibus accommodentur.

Sequitur similitudinem differentia, res maxime contraria superiori, sed est ejusdem facultatis dissimile et simile invenire; ejus generis hæc sunt: Non quemadmodum quod mulieri debeas recte ipsi mulieri sine tutore auctore solvas, ita quod pupillo aut pupillæ debeas recte possis eodem modo solvere.

Ejusdem facultatis est similitudines differentiaque cognoscere; qui enim scit quid sit idem, nosse poterit quid sit diversum. Omnis verosimilitudo idem aliquid esse constituit, quod enim idem est secundum qualitatem, id simile esse necesse est. Omnis quippe res aut substantia eadem sunt, aut qualitate, aut cæteris prædicamentis. Quod si ita est, et animus intelligere hoc idem in pluribus prædicamentis potest. Sed cum hoc ipsum idem in prædicamentis notat, eodem modo in eisdem prædicamentis quod diversum est intuetur; sed simile idem est, differentia vero diversum. Idem igitur animus eademque intelligentia similitudinem differentiamque cognoscit. Differentiarum vero multæ sunt species; aliæ quippe sunt substantiales, ut homini rationale, aliæ non substantiales, sed inseparabiles, ut nigrum Æthiopi atque corvo; aliæ vero mobiles neque constantes, ut sedere, stare, et hujusmodi cæteræ quibus et ab aliis hominibus et a nobis ipsis sæpe distamus. Item differentia aliæ aliquo modo sunt generum divisibiles, aliæ aliquo modo specierum constitutivæ; sed si a constitutivis argumentum ducatur, velut a genere ducitur. Nam sicut genus continet speciem, ita differentia continet species. Sane si differentia constitutivæ ut genera intelligentur, fides ab his ad ea aptabitur quæ constituunt. Hæc enim talium differentiarum veluti formæ quædam sunt. Sin vero sint divisibiles, siquidem ad ea probanda, id est genera, quæ dividunt, earum ducitur fides, a formæ argumentum fieri videtur, nam tales differentia eorum quæ dividuntur formæ quædam sunt. Quod si ad ea probanda referuntur quæ in contrariam partem genus dividunt, tunc proprie a differentia fieri argumentum videtur, quia contraria veluti differentia comparantur. Quod vero ad exemplum attinet Tullii hujusmodi est: Mulieres antiquitus perpetua tutela tenebantur, pupilli item sub tutoribus agunt; sed mulieribus si quid debitum fuisset, sine tutoris auctoritate poterat solvi, pupillis vero minime. Ergo si quærat an id quod debeatur pupillo evulset, renuente tutore, possit exsolvi, a differentia sumitur argumentum, sic: Non sicut mulieri sine tutoris auctoritate debitum possis exsolvere, eodem modo, nisi auctoritas tutoris accesserit, pupillo solvere quod debeas possis; illæ enim perpetua tutela, etiam provecta jam ætate, continentur, illorum tutelæ certus annorum numerus terminum facit; atque idcirco solvi pupillo sine auctoritate non poterit. Differt enim persona mulierum a persona pupillorum, vel in eo quod pupilli non perpetua reguntur tutela, mulieres vero perpetua; vel quod pupillus nullum suæ rei administrandæ utilitatis judicium

cium habere potest, cum sit aliquis mulieribus, et si non firmus, in explicanda familiaris rei utilitate delectus.

Deinceps locus est qui a contrario dicitur. Contrariorum autem genera sunt plura; unum eorum quæ in eodem genere plurimum differunt, ut sapientia, stultitia; eodem autem genere dicuntur, quibus propositis occurrunt, tanquam e regione quadam contraria, ut celeritati tarditas, non debilitas, ex quibus contrariis argumenta talia existunt. Si stultitiam fugimus, sapientiam sequamur; et bonitatem, si malitiam: hæc quæ ex eodem genere contraria sunt, appellantur adversa. Sunt alia contraria quæ privantia licet appellemus Latine, Græcæ appellantur ἀπρηξια. Præpositio enim in privato verbum ea vi quam haberet si in præpositio non fuisset, ut dignitas, indignitas, humanitas, inhumanitas, et cætera generis ejusdem, quorum tractatio est eadem quæ superiorum, quæ adversa dixi. Nam alia quoque sunt contrariorum genera, velut ea quæ cum aliquo conferuntur, ut duplum, simplex, multa, pauca, longum, breve, majus, minus. Sunt etiam alia valde contraria quæ appellantur negantia, ea ἀπορηξια Græci contraria aientibus, ut si hoc est, illud non est. Quid enim opus exemplo est? tantum intelligatur in argumento quærendo contrariis omnibus contraria non convenire.*

Divisio, differentia loco, nunc de contrariis tractat. Quare uti rerum ordo clarius colligescat, pauca mihi ex Aristotele sumenda sunt quæ ille vir omnium longe doctissimus de hac divisione tractavit, quanquam M. Tullius re quidem Aristoteli fere consentit, sed ab eo nominum interpretatione diversus est. Nam quæ Aristoteles opposita, id est ἀντικειμενα, vocat, ea Tullius contraria nominat; sed hæc paulo posterius. Nunc Aristotelis divisio consideretur. Oppositorum igitur secundum Aristotelem alia sunt contraria, alia privatio et habitus, alia relativa, alia contradictoria. Contraria quidem, ut album atque nigrum; habitus vero et privatio, ut visus et cæcitas, dignitas et indignitas; relativa vero, ut pater, filius, dominus, servus; contradictoria, ut est dies, non est dies: horum omnium tales inter se differentia considerantur. Nam quæ contraria sunt, partim mediata sunt, partim vero medio carent. Mediata sunt, ut album, nigrum: est enim horum medius quilibet alius color, ut rubens vel pallidus, et horum contrariorum non necesse est alterum semper inesse corporibus. Neque enim omne corpus aut album aut nigrum est; sed aliquoties in horum medietate est constitutum, ut sit rubrum vel pallidum. Immediata vero contraria sunt quorum nihil medium poterit inveniri, ut gravitas et levitas: horum enim nihil est medium. Nam quæ levia sunt, sursum feruntur, quæ gravia, deorsum. Quod autem sit corpus quod neque sursum neque deorsum feratur, nihil poterit inveniri. Sed immediata contraria talia sunt, ut alterum eorum cui potest accidere semper inhæreat, ut in proposito superius exemplo. Necesse est enim omne corpus vel leve esse vel grave, quia levitas et gravitas medium non habent,

* Legendumue, ea ἀπορηξια Græcis aientibus?

quod præterea inesse corporibus possit. At ea quæ in privatione et habitu sunt, ut cæcitas et visus, distant quidem ab his contrariis quæ claudunt aliquam medietatem, quod ipsa medietatem non habent; ab his vero contrariis differunt quæ sunt immediata, quoniam horum contrariorum alterum semper subjecto inesse est, ut corpori gravitatem vel levitatem; privationem vero et habitum non semper, ut cum sit habitus quidem visus, privatio autem cæcitas, non omne quod videri potest, aut videt, aut cæcum est: infans quippe nondum editus neque videt, quia nondum processit in luce, neque cæcus est, quia nondum habuit visum, quem potuisset amittere. Idem de catulis dici potest, qui statim nati nequeunt intueri, nam tunc eos nec cæcos dicere possumus, nec videntes. Et postremo contraria semper in suis qualitatibus considerantur; privationes autem, non quod ipsæ sint aliquid, sed ex habitus absentia colliguntur; neque enim cæcitas est aliquid, sed a visus intelligitur abscessu: tam vero privatio quam contrarietas differt a relationis oppositione, eo quod neque contraria, neque privatoria simul esse possunt; idem enim in uno eodemque tempore, uno eodemque in loco album et nigrum, videns et cæcum esse non poterit; sed relativa a se nequeunt separari, neque enim potest esse filius sine patre, nec servus, si dominus non sit. Amplius, contraria ad se et privatoria non referuntur. Nemo enim dicit album nigri, vel nigrum albi, vel cæcitate visus, vel visum cæcitate. Quæ vero in relatione sunt posita in ipsa relationis prædicatione consistunt, ut duplum dimidii, dominus servi, et cætera ad hunc modum. Tam vero contraria quam etiam relationes differunt a contradictionibus, quoniam contradictiones quidem semper in oratione consistunt, et in altera earum parte veritas, in altera falsitas invenitur; contraria vero et privatoria et relationes in simplicibus partibus orationis invenitur [an. inveniuntur?], et in his neque veritas neque falsitas inest. Nam cum dico album, nigrum, cæcitas, visus, dominus, servus, simplices orationis partes sunt, neque verum, neque mendacium continentes; in simplicibus enim partibus orationis veritas vel falsitas nulla est: cum autem dico dies est, dies non est, utraque propositiones, una in affirmatione, altera in negatione posita, orationes sunt. Sed M. Tullius non tam propriis nominibus quam notioribus utitur; ait enim contrariorum alia esse quæ adversa vocantur, alia quæ privantia, alia quæ in comparatione sunt, alia quæ aientia et negantia nuncupantur. Sed quæ contraria nominat, opposita verius dicerentur; quæ adversa dicit, contrariorum melius susciperent nomen; quæ in collatione nominat, ea relativa vel ad aliquid certius vocarentur: sed utatur nominibus ut volet, dum res ipsæ certa proprietatis suæ ratione signentur; nos vero in cæteris quos edidimus libris eo nuncupavimus modo, quo superius in Aristotelis dictum est divisione. Secundum M. Tullium igitur contrariorum

alia sunt adversa, ut sapientia, stultitia; alia privantia, ut dignitas et indignitas; alia quæ cum aliquo conferuntur, ut duplum, simplex; alia quæ appellantur negantia, e contrario aientibus constituta, ut si hoc est, illud non est. Adversa igitur sunt quæ, sub uno genere posita, plurimum differunt, ut album, nigrum, quæ a se plurimum distant sub uno genere posita, id est sub colore. Item celeritati tarditas adversa est, positis utrisque sub motu, neque enim celeritati debilitas opponenda est, quia debilitati firma valetudo contraria est, quod in divisione omisit Cicero, sed docuit exemplo; illa quoque dicuntur adversa, quæ, in diversis generibus sita, plurimum a se discrepare intelliguntur, ut sapientia: stultitia. Illa enim sub genere boni est, hæc vero sub mali, quanquam hujusmodi exemplum privationem potius spectare videatur; nam stultitia privatio est sapientiæ, nec quidquam est aliud stultitia nisi sapientiæ et rationis absentia; sed quæ sint quæ privantia Cicero appellat, posterius demonstrabo. Ex his adversis hoc modo sumitur argumentum. Si stultitiam fugimus, sapientiam sequamur; si bonitatem appetimus, malitiam fugiamus, quanquam malitia quoque, secundum eundem modum qui superius dictus est, privationibus possit adungi. Privantia vero secundum Ciceronem sunt, quæ Græce στερητικά appellatur, quæ habent eam partem orationis præpositam, quæ cum fuerit adjecta, semper fere aliquid demit ut ea (in) præpositio; hæc enim syllaba cui fuerit apposta, demit fere aliquid ex ea vi quam esset res quælibet habitura, si in syllabam præpositam non haberet, ut humanitati inhumanitas: in namque præposita id de quo dicitur humanitate privavit, ut dignitas, indignitas; et Tullius quidem ea tantum privantia esse confirmat, in quibuscumque syllaba ista præponitur: privantium quippe natura secundum Tullium hujus syllabæ commemoratione finitur; a Peripateticis vero accepimus privationes cum simplicibus nominibus, tum privatoriis syllabis efferrî, cum simplicibus nominibus, ut cæcitas, cum privantibus vero syllabis, ut indignitas, inhumanitas. Quocirca, secundum M. Tullium, cæcitas non erit privatio visus, sed ei adversum, atque idcirco forsitan stultitiam inter adversa numeravit, quoniam non habet in syllabam ex qua privationes arbitratur existere. Ex quibus eodem modo, ut in superius positis adversis, argumenta ducuntur: Inhumanitatem aversemur, si humanitas consectanda est. Illa vero contraria, ut ait Tullius, quæ cum aliquo conferuntur, talia sunt, ut duplum simpli. Id tantumdem est tanquam si diceret duplum dimidii, simplex enim dupli dimidium est, et pater filii; eaque sunt semper reciprocantia, aliquoties quidem septimo casu, aliquoties vero genitivo, nam filius patris est filius et pater filii; hæc secundum genitivum conversio est, et duplum simplex duplum est, hæc secundum septimum casum; sunt etiam quæ accusativo, ut pauca ad multa, et magnum ad parvum. Item negantia sunt quæ in af-

firmationibus et negationibus posita sunt, ut si hoc est, illud non est, veluti si dies est, nox non est, atque hanc oppositionem Cicero valde dicit esse contrariam. Ex quibus omnibus secundum superius dictum modum argumentorum facultas est, nam ex relativis contrariis ita sumimus argumentum: si pater est, fieri non potest quin ei filius sit. Ex negantibus autem quæ ἀποφατικά (ut ait) Græci vocant, ita: si sol supra terram fuit, nox esse non potuit, hæc enim affirmatio illam perimit negationem; cur vero hæc negantia esse constituerit mirandum est. Nam quæ negantia sunt aientibus opponuntur, et simul esse non possunt, ut diem esse ac diem non esse, hoc vero consequens est cum ita dicatur, si hoc est, illud non est, ut si dies est, nox non est. Atque affirmationem negationemque Tullius valde dicit esse contrariam, sed in hac consequentia nequeunt esse contraria: nam quod est consequens, contrarium non est.

Ab adjunctis autem posui equidem exemplum paulo ante, multa adjungi quæ suscipienda essent, si statuissemus ex edicto secundum eas tabulas possessionem dari, quas is instituisset cui testamenti factio nulla esset. Sed locus is magis ad conjecturales causas quæ versantur in judiciis valet, cum quaeritur quid aut sit, aut evenerit, aut futurum sit, aut quid omnino fieri possit. Ac loci quidem ipsius formula talis est. Admonet autem hic locus ut quaeratur quid ante rem, quid cum re, quid post rem evenerit; nihil hoc ad jus. Ad Ciceronem inquebat Gallus noster, si quis ad eum quid tale retulerat, ut de facto quaeretur; tu tamen putare nullum a me artis institutæ locum præteriri, ne si nihil nisi quod ad te pertineat scribendum putaris, nimium te amare videar. Est igitur magna ex parte locus hic oratorius, non modo non jurisconsultorum, sed ne philosophorum quidem. Ante rem enim quaeruntur quæ talia sunt, apparatus, colloquia, locus, constitutum convivium; cum re autem pedum crepitus, strepitus hominum, corporum umbræ, et si quid ejusmodi est; at post rem, pallor, rubor, titubatio, et si qua alia signa conturbationis et conscientia. Præterea restinctus ignis, gladius cruentus, cæteraque quæ suspicionem facti possunt movere.

Qui sit ab adjunctis locus brevi superius monstravit exemplo, eo scilicet quo dixit: Si secundum mulieris nunquam capite diminutæ tabulas possessione bonorum daretur, consequens esse ut secundum quoque puerorum et servorum tabulas possessio permitteretur. Sed nunc formam ipsam et quasi subjectum loci monstrare proponit, quæ est hujusmodi: Ab adjunctis enim locus est, cum ex eo quod proponitur aliquid aliud vel esse, vel fuisse, vel futurum esse argumentatione colligitur, ut in eo ipso quod dudum posuit exemplo. Approbatur enim non debere secundum mulieris nunquam capite diminutæ tabulas bonorum possessionem dari, quia si id fuerit positum, id futurum est, ut secundum puerorum quoque ac servorum tabulas bonorum possessio permittatur. Talia vero sunt quæ dicuntur adjuncta, ut

circa rem fere quæ quæritur inveniatur, neque tamen necesse sit ei semper adhærere; et forma quidem hujus loci talis est, ut hanc quoque definitionem possit admittere. Ab adjunctis locus est cum ex aliquibus, quæ sunt proxima eis de quibus quæritur rebus, id quod quæritur vel fuisse, vel esse, vel futurum esse monstratur; qui locus est conjecturalibus causis maxime necessarius. Cum enim de facto quæritur, tum si id factum est quod dubitatur, qui vel fuerit, vel sit, vel futurum sit, considerari solet: multa enim sunt quæ unicuique adjuncta rei variorum eventuum temporum colliguntur. Idcirco enim quid ante rem, quid cum re, quid post rem evenit, in conjecturalibus causis inquiritur, quæ ab oratoribus tractantur solis, neque jurisconsultis in hujusmodi negotiis cum rhetorica facultate ulla communio est, juris enim peritus de facti qualitate, non etiam de ipsius facti veritate respondet. Idcirco quoties ad Gallum peritum juris facti quæstio deferebatur, nihil ad nos inquebat, et ad Ciceronem potius consulentes, id est ad rhetorem remittebat. In quo Tullius facere ad Trebatium locum miscuit dicens, Quamquam locus hic ab adjunctis conjecturalibus causis maxime utilis, nihil consultorum juris prudentiam juvet, pati me tamen, inquit, nullam suscepti operis partem præterire, ne si in hoc libro nihil præter tuæ artis exempla conscripsero, tuæ tantum gratiæ videatur addictus, ab adjunctis vero locus qui non modo jurisconsultis, sed et philosophis quidem præter oratores non patet, trium sæpe temporum ratione tractandus est. Nam de facto si quæritur, quid vel ante id, vel cum eo, vel post id fuerit necesse est investigari. Ante rem quidem hoc modo, apparatus; verisimile est enim effecisse aliquem quod ante efficiendum paravit, colloquia fieri enim potuit ut amaverit, qui sæpe fuerit collocutus. Locus, velut cum ad aliquid faciendum opportunus locus eligitur. Constitutum convivium, velut si quis constituto ante convivio in eo fecisse aliquid arguatur, capiaturque conjectura facti, ex eo ipso quod sit convivium constitutum, atque horum omnium ante rem de qua quæritur exempla sunt. Cum re vero hoc modo: Pedum crepitus, velut si isse in quempiam locum aliquis accusetur, pedum crepitu deprehensus esse probabitur; vel si fuisse adulter in cubiculo ex umbra corporis designetur, hæc cum ipsis de quibus quæritur inspecta, eisdem tamen intelliguntur adjuncta. Post rem vero, si quas conscientie maculas pallor, rubor, titubatioque prodiderit: restinctus ignis, velut si clam factum aliquid extincto igni velimus ostendere, ut tutius notitiam submoventibus tenebris committeretur. Nam gladius cruentus peractum facinus monstrat. Hæc omnia post rem facto intelliguntur adjuncta, et semper ante rem, cum re, et post rem, secundum rationem temporum intelligendum est, neque ita ut in antecedentibus et consequentibus. Illic enim naturæ ratio consideratur. Omnia quippe simul sunt: nam quod antecedit, si positum sit, statim est id quod

consequitur, ut si ponas hominem statim animal esse necesse est, nec ante secundum tempus homo dici potest, post vero subsequi animal, ut ante aliquis apparatus est secundum tempus, posterior effectus. Itaque illic antecedentia et consequentia nominantur, hic ante rem, cum re, et post rem. Idcirco quod illud quidem, non secundum tempus, sed secundum principalitatem naturæ secum simul aliquid trahentis antecedens dicitur, consequens id quod antecedens comitatur. Ea vero quæ secundum temporis priorem posterioremve rationem considerantur, adjuncta, idcirco ante rem, cum re et post rem cœpere vocabulum.

Deinceps est locus dialecticarum proprius ex consequentibus et antecedentibus et repugnantibus, nam conjuncta de quibus paulo ante dictum est, non semper eveniunt. Consequentia autem semper. Ea enim dico consequentia quæ rem necessario consequuntur. Itemque et antecedentia et repugnantia. Quidquid enim antecedit quamque rem, id cohæret cum re necessario, et quidquid repugnat, id ejusmodi est, ut cohærere nunquam possit.

Expedito adjunctorum loco, nunc de antecedentibus et consequentibus et repugnantibus disserit. Qui locus sit unus in tria velut membra divisus est. M. quidem Tullius loci hujus vocabulum tacuit, mihi autem totus conditionalis appellandus videtur. Cujus cum promptissime natura claruerit, nomen quoque ei, quod nos posuimus, recte iudicatum manifestius apparebit. Primum igitur singularum partium diffinitio prodenda est. Itaque antecedens est, quo posito aliud necesse est consequatur: itemque consequens alicujus est, quod esse necesse est, si illud cuius est consequens præcessisse constiterit. Repugnans est quod simul cum eo cui repugnare dicitur esse non possit. Antecedentium igitur, atque consequentium, et repugnantium, unum esse locum prædiximus, qui quomodo sit unus, paucis ostendam. Primum igitur dum quæreretur quonam modo unus esset locus a consequentibus, antecedentibus et repugnantibus, dicebatur quoniam ejusdem mentis esset atque intelligentiæ tam consentanea sibi met quam dissidentia prævidere, idcirco hunc quoque locum unum videri. Consentaneorum namque duæ sunt partes, antecedens una, altera consequens. Nam cum altero præcedente comitatur alterum, illa sibi in ipsa naturæ consequentia consentire necesse est. Repugnantium vero tametsi duæ partes sint, unum tamen est utriusque vocabulum, utraque enim repugnantia nominantur. Duæ vero esse, quæ sibi met repugnent, atque a se dissentiant nullus ignorat; sed eo distant, quod antecedentium et consequentium duo sunt nomina, licet unus sit utriusque consensus; repugnantibus vero unum nomen est, cum sit unus in utrisque dissensus, ergo eadem mens, eademque intelligentiæ ratio id quod præcedit et id quod comitatur, intelligit. Neque enim fieri potest ut antecedens aliquid intelligatur, nisi in eodem quod sit consequens consideretur: eodem quoque modo

nec consequens, nisi appareat quid præcedat; item repugnans aliquod intelligere nemo potest, nisi intelligat cui repugnet: sed quoniam eadem ratio potest similia dissimiliaque perspicere, antecedentium vero et consequentium consensus quidam et per naturæ similitudinem concordia est, dissensus vero in repugnantibus dissimilitudo, necesse est ut una atque eadem ratio antecedentium consequentiumque naturam et repugnantium spectet; quo fit ut unus quoque locus sit eorum quæ una intelligentia comprehendit. Sed huic opponebatur: Cur igitur alium ex similitudine, alium ex contrario locum Marcus Tullius superius enumeravit? Nam secundum propositam rationem, quoniam similitudinem et contrarietatem intelligentia una perpendit, unus locus similium contrariorumque esse debuisset. Sed respondebatur quoniam non eodem modo sibi antecedentia et consequentia consentire dicuntur, sicut ea quæ similia nuncupantur. In his namque una tantum qualitas invenitur, et secundum eandem qualitatem similia esse dicuntur; at in antecedentibus et consequentibus non qualitatis similitudo, sed quidam naturæ consensus est. Et quæ similia sunt sine se esse possunt, antecedentia vero et consequentia sine se esse non possunt, atque idcirco non videtur esse consequentium et antecedentium cum similitudine ulla communio naturæ. Quæ ratio non valde videtur idonea, nec explicat quod demonstrare conabatur: illud certe firmissimum esse constat, quod hujus loci tractatus conditionalibus semper propositionibus accommodaretur. Conditionalis vero propositio est quæ cum conditione pronuntiat esse aliquid, si aliud fuerit, veluti cum dicimus: Si dies est, lucet. Hæc igitur rerum consequentia facile in repugnantiam vertitur. Nam si rebus consequentibus negatio interponeatur, ex consequentibus repugnantia redduntur, hoc modo: Si dies est, lux est. Repugnantia sunt ita: Si dies est, lux non est: repugnant enim diem esse et lucem non esse. Quæ repugnantia in conditione consistit. Dicimus enim: Si dies est, lux non est, nam diei contrarium est nox. Consequens vero noctis, lucem non esse, quare esse diem et non esse lucem repugnat. Argumentum vero est, hanc repugnantiam in conditione consistere, quia si conditio deficiat, nulla est repugnantia, hoc modo: dies est, lux non est, utraque enim disjunctæ propositiones suas sententias gerunt, nec quidquam intelliguntur habere commune, atque ideo diversis acceptæ temporibus veræ sunt, nec repugnant. Nam sicut in his propositionibus, dies est, lux est, nulla est consequentia, quoniam conditio deest, quæ propositionem facit connexam, sed utraque a se disjunctæ suam sententiam claudunt, ita in his quibus proponitur, dies est, lux non est, nulla est repugnantia, quoniam servat suam utraque separata sententiam. At si his conditio interveniat superiorum quidem, ita sententia copulatur, ut consequentes fiant, posteriorum vero ita ut repugnantia, hoc modo: si dies est lux est. hæc consequens propositio ex duabus

A per conditionem mediam effecta est una. At si sit ita, si dies est, lux non est, repugnat. Negatum enim quod sequitur repugnare necesse est. Amplius, argumentum quod ex antecedentibus et consequentibus fit ex unius propositionis connexæ partibus nascitur, nam conditionalis propositionis connexæ una pars est antecedens, alia consequens. Quod si a repugnantibus argumentum fiat, rursus ab unius propositionis membris tale argumentum nasci oportebit. Igitur ex his propositionibus, dies est, lux est, una esse non potest nisi a conditione copulentur, ut unum sit antecedens, aliud consequens, et ideo in his ex antecedenti et consequenti argumentum esse non potest, quoniam duæ sunt ex illis quoque propositionibus quæ sunt, dies est, lux non est: una esse non poterit, nisi conditionis adjunctione in unius quodammodo propositionis sententiam reducantur, cujus propositionis partes sunt repugnantia. Nam, ut in connexa propositione una pars antecedens, alia est consequens, ita in repugnantia utraque pars propositionis a semet invicem repugnat ac dissidet. Amplius, repugnans propositio connexæ partem contrariam tenet, nam ut in illa quod antecedit secum id quod sequitur trahit, ita in hac propositione partes simul esse non possunt. Contrariæ vero differentiæ sub eodem genere poni solent. Si igitur connexa propositio in conditione est constituta, repugnans quoque in conditione subsistit; quod si et consequentiam propositionum et repugnantiam conditio facit, non est dubium quin locus hic jure conditionalis vocetur, ac sit unus positus in conditione divisus partibus, id est in antecedentem consequentemque et repugnantem. Connexæque namque propositionis una pars antecedens est, alia consequens. Repugnantis vero propositionis utraque repugnat ac dissidet. Itaque connexæ propositionis partes antecedens et consequens sunt, repugnantis vero repugnantia. Nec illud intelligentiam turbet quod dies est et lux est quadam sibi ratione consentiunt. Item dies est et lux non est, quasi a se dissentiunt atque discordant, nam connexa est propositio si cum aliud antecesserit, aliud consequatur. Item repugnans, si unoposito aliud inferatur, quod esse non potest nisi id jus conditionis efficiat. Quocirca aperte demonstrationem esse arbitror conditionalem hunc locum vocari et recte unum esse a M. Tullio constitutum. Quomodo vero fiat ab antecedentibus et consequentibus et repugnantibus argumentum, posterius dicam. Sed quoniam nullius facultatis alterius est, quid vel quamque rem conequitur, vel quid cuique repugnet inspicere, nisi dialecticæ tantum, quæ hujus quam maxime rei peritiam profitetur, idcirco ait bene esse locum totum dialecticorum, qui etiam ab adjunctis longe lateque diversus est. Primum quod adjunctis prodere sese atque ostendere invicem possunt, non vero perficere atque adimplere naturam, veluti ambulationem pedum strepitus significare quidem ac denuntiare potest, efficere vero non potest. Neque enim ambulationem efficit pedum strepitus,

r.ec vero ex necessitate ambulatio ut sit pedum strepitus auctor est, sed sæpe ita ambulatur, ut nullus pedum strepitus exaudiatur; sæpe non mutato loco moveri pedes ac strepere præter ambulationem queunt; idcirco non semper inveniuntur adjuncta: propositoque termino quem probare contendimus, sæpe ex adjunctis argumenta deficiunt, quia ipsa quoque aliquoties deficere videntur adjuncta. Præcedentia vero et consequentia et repugnantia nunquam desunt; omne enim quidquid in rebus est, habet quod se aut sequatur naturaliter, aut præcedat. Est etiam a quo per naturæ diversitatem dissideat, velut animal sequitur quidem hominem, præcedit vero substantiam; dicimus enim, si homo est, animal est; substantiam vero præcedit, cum proponimus, si animal est, substantia est. Repugnat vero mortuo cum enuntiamus, si animal est, mortuum non est. Præterea quæ sunt adjuncta temporibus distributa sunt, ut ante rem, cum re, post rem. Quæ vero sunt antecedentia, consequentia, et repugnantia, quomodolibet modo in temporibus sint, nihil refert. Nam priora sæpe temporibus comitantur, et temporibus posteriora præcedunt, et quæ simul temporibus sunt, alias præcedunt, alias vero consequuntur, ut superius quoque sæpe diximus. Amplius, quæ antecedentia sunt et consequentia relinquere sese non possunt, nec sibi repugnantia cohærere, et sunt repugnantia necessario sibimet inconnexa; quæ vero sunt adjuncta nihil obtinent necessitatis, quia et jungi sibimet, et a se separari queunt. Quæ cum ita sint, quæstio difficilis vehementer oboritur, videtur enim minus intuentibus nihil hic locus differre his locis qui dicti sunt vel a genere, vel a specie, vel a contrariis. Nam genus semper speciem sequitur, speciem genus præcedit, contraria simul esse non possunt. Quæ solvenda est hoc modo: Primum quia non omne consequens genus est, nec omnis species antecedens. Repugnantia vero non ipsa contraria, sed contrariorum sunt consequentia, ut in locorum qui a M. Tullio propositi sunt expositione monstravimus. Dehinc quia cum a genere fit argumentum, ipsum genus assumitur, eodem quoque modo et species, cum ab ea aliquid volumus approbare; cum vero ab antecedentibus aliquid monstrare contendimus, eo quod in conditionali propositione præcessit utimur in assumptione, etiamsi non fuerit genus. Item si a consequenti argumentum fiat, etiamsi species non sit, a consequenti parte conditionalis propositionis ducitur argumentum, veluti cum ita dicimus: Si ignis est, levis est, ignis antecedit, levitas sequitur; sed reutrum neutri est genus aut species, assumitur itaque, atqui ignis est. Nunc igitur id quod antecedeat assumpsi, ex quo monstratur conclusio, levis igitur est. At si ita assumamus, sed non est levis, id quod consequeretur assumpsi. Concluditur ergo atque monstratur, non est igitur ignis. Vides igitur ut de his præcedentibus et consequentibus nunc loquamur quæ in conditionali propositione posita, vel præcedere vel consequi intelliguntur. Cum vero fit ex ge-

nerere argumentum, species quidem est de qua aliquid probare contendimus; genus vero assumimus non quasi præcedens, sed quasi continens, ut quidquid esse consideratur in genere, id formæ quoque debeat aptari. Genus enim quoad permanet, a sua specie non recedit: cum vero de specie sumimus argumentum, genus quidem est de quo aliquid quæritur; sed id laboramus, ut quod de genere conamur ostendere, id ex specie possit facilius agnosci. Ut cum uxori Fabiæ relictum fuisset legatum, si materfamilias esset, quoniam non convenit in manum, scilicet, ab in manus conventionem, quæ est species uxoris, uxorem quod est matris familiæ genus a legati jure sejungimus, et legatum ad speciem, id est matremfamilias derivamus. Sed illud interius dispiciendum videtur, num locus ab antecedentibus et consequentibus totus supervacaneus esse videatur, cum quolibet modo fuerint ex eo argumenta composita, a cæteris locis quos superius descripsimus non recedant. Nam quodcumque ab antecedentibus et consequentibus ducitur argumentum, id vel a toto, vel a partibus, vel a conjugatis, vel ab aliquo reliquorum tractum esse perpenditur hoc modo: Si utilis est æquitas constituta ad res suas obtinendas, utile est jus civile, ad id quod præcedit, quod sequitur igitur, hoc est a diffinitione argumentum, scilicet ab assumptione præcedentis. At si ita dicam: Sed non est utile jus civile, non est igitur utilis æquitas constituta ad res suas obtinendas, hic per consequentis assumptionem a diffinitionis loco sumptum est argumentum. C Item a partium enumeratione, si neque censu, neque cæteris, non est liber, at censu vel cæteris, est igitur liber: at non est liber; neque censu igitur, neque cæteris manumissus est. Sed notandum est quæ sit vis uniuscujusque argumenti, et quonam modo proferatur. Sunt enim argumenta quæ prædicativis apta sint syllogismis ut a diffinitione fiat sic: jus civile est æquitas constituta his qui ejusdem sunt civitatis ad res suas obtinendas. Id vero utile est, utile est igitur jus civile. Item a partibus: Qui neque censu, neque vindicta, neque testamento est manumissus, hic ex servitute liber factus non est; Stichus vero neque testamento, neque censu, neque vindicta manumissus est; Stichus igitur liber non est: et in cæteris eodem modo. Omnia vero quæcumque per categoricum syllogismum proferri possunt, eadem per conditionalem syllogismum dici queunt. Omnis namque prædicativa propositio in conditionalem verti potest, hoc modo: omnis homo animal est, prædicativa est; hæc facile vertitur in conditionalem ita, si homo est, animal est. Non vero omnis conditionalis in prædicativam verti potest, velut hæc: si peperit, cum viro concubuit. Nemo enim dicere potest ipsum peperisse, id esse quod cum viro concumbere, quo modo dicimus hominem id esse quod animal sit. Alia enim ratio est in his propositionibus quæ ita dicuntur, quæ peperit, cum viro concubuit. Hæc enim similis est ei quæ dicit, si peperit, cum viro concubuit, sed prædicativa propo-

sitio id esse subjectum dicit, quod fuerit prædicatum. Conditionalis vero id ponit, ut si id quod antecedens fuerit necessario comitetur quod subsequitur. Cum vero prædicativa est propositio, si ea vertatur in conditionalem, alia nimirum redditur propositio. Nam cum dicitur, omnis homo animal est, ipse homo animal esse proponitur; cum vero, si homo est, animal est, non id sentitur, ut ille qui homo est, animal sit, sed propositio esse hominem, consequi ut sit animal. Ergo conditionalis syllogismus in antecessione et consecutione positus, licet per diffinitionem, et per partium enumerationem, et per conjugationem, et quolibet alio fiat modo, tamen in propria forma se continet, et est conditionalis, id est utens propria potestate, ut quodammodo cætera argumenta suæ veluti naturæ videtur habere subjecta. Ut cum sit a diffinitione argumentum, si quidem per prædicativam formam factus fuerit syllogismus, a diffinitione ductum esse dicatur. Sin vero per hypothesin facta fuerit argumentatio, conditionalis fit syllogismus, quem discernat assumptio, utrum ab antecedentis, an a consequentis parte promatur. Quo fit ut etiamsi per cæteros locos conditionale argumentum proferatur, tamen suam quamdam habeat formam, quandoquidem in antecessione et consecutione est constitutus. Tunc enim diffinitio, partes, conjugatio, et cætera veluti res ipsæ sunt ac non locus, cum venerint in conditionem; at si conditio cesset, ex ipsis profectum videbitur argumentum. Quod si propositionem conditio copulaverit, ipsa quidem ea sunt quæ in propositionibus continentur veluti quædam argumenti partes, locus vero in conditione est constitutus. Atque hæc ita dicta sunt, quasi aliter conditionalis hic locus tractari non va-

leat, nisi eorum aliquem quos prædiximus includat: nam potest præter eos etiam sæpe reperiri, ut cum dicimus: Si homo est, risibilis est; si corvus est, niger est. Hic enim nec diffinitionem, nec partes, nec ullum alium locum superius enumeratum continet argumentum. Amplius, facile est in singulis eorum differentias prævidere: locus quippe a toto a substantia trahitur, a partibus vero a rei compositione. Nam in simplicibus terminis tale argumentum non potest inveniri, a nota, ab interpretatione; a conjugatis, ab eo quod ex eodem utrumque deducitur; a genere, a continenti; a forma, ab eo quod continetur; a differentia, ab eo quod discrepat; a similibus, ab eadem qualitate; a contrariis, ab eo quod a se longe diversa sunt; a causis, ab his qui efficiendi vim habent; ab effectis, ab his quæ vim alterius efficientiæ susceperunt; ab adjunctis, a vicinitate naturæ; a comparatione majorum, parium vel minorum; a relatione, ad æqualem vel inæqualem quantitatem. Ab antecedentibus vero longe alius modus est: constat enim in eo quod si propositum quid fuerit, aliud quiddam modis omnibus existet, quod consequens appellatur; hujus vero intelligentia consistit in eo quod præcedente quolibet, aliud subsecutum; repugnantium vero intelligentia consistit, non modo quod neque sequi, neque antecedere possunt, verum etiam quod simul esse non possunt, quæ in conditione consistere dubium non est. His igitur ita expeditis, quoniam M. Tullius proprietatem loci succincte, ut in transcurso potuit, evidenter expressit, nunc quibus modis eodem loco uti conveniat, adjungit. Quæ Topicorum pars, quoniam diligentius explananda est, sinem quarto volumini faciam, quia cætera redditurus.

LIBER QUINTUS.

De omnibus quidem hypotheticis syllogismis, Patrici rhorum peritissime, plene abundanterque digessimus his libris, quos de eorum principaliter institutione conscripsimus, a quibus integram perfectamque doctrinam, cui resolvendi illa vacuum tempus est, lector accipiet. Sed quia nunc Ciceronis Topica sumpsimus exponenda, atque in his aliquorum M. Tullius modorum meminit, dicendum mihi breviter existimo de his septem conditionalibus syllogismis, quæ eorum natura sit, propositionumque contextio, ut cum hæc ad scientiam rite prælibata pervenerint, Tulliana facilius noscantur exempla. Omne igitur quod in quæstione dubitatur, aut verisimilibus aut necessariis probabitur argumentis. Argumentum vero omne aut in syllogismi ordinem cadit, aut ex syllogismo vires accipit. Syllogismus vero omnis propositionibus constat. Propositiones autem vel simplices sunt, vel compositæ. Simples sunt quæ simplicibus orationis partibus conjunguntur. Copulant autem incompositam propositionem simplices orationis partes, nomen et verbum, veluti cum dicimus, dies est, vel dies vernus est, vel dies serenus est; hic

enim omnem vim propositionis nomen connectit et verbum. Omnis autem simplex propositio ex subjecto prædicatoque consistit. Subjectum est de quo dicitur id quod prædicatur. Prædicatum est quod de eo dicitur quod subjectum est. Verbum autem aliquoties prædicato nomini adjungitur, aliquoties ipsum prædicatur. Prædicato nomini adjungitur, ut in hac propositione quæ dicit, dies serenus est: dies enim subjectus est, serenus prædicatus; est vero verbum sereno adjunctum est, quod diximus esse prædicatum. At si talis sit propositio, quæ solo nomine constet et verbo, veluti cum dicimus, dies est, tunc dies subicitur, est verbum sine dubio prædicatur; si e verbo autem nulla est propositio: omnis enim propositio vel vera vel falsa est; nisi autem verbum sit quodlibet adjunctum, quo esse aliquid aut non esse dicitur, nulla veritas aut falsitas in propositionibus deprehenditur. Sæpe autem propositiones etiam ex totis orationibus constant, ut si dicamus: Transire in Africam utile est Romanis; hic enim subjectum quidem est transire in Africam, utile autem Romanis prædicatum, est vero prædicato conjungitur. Hujus-

modi igitur omnes propositiones prædicativæ dicuntur. Prædicativæ vero appellantur, quia aliud de alio prædicant. Omnesque qui ex his propositionibus fiunt syllogismi, secundum enuntiationum suarum formas prædicativi appellantur. Ex his autem prædicativis propositionibus existunt compositæ propositiones, quarum aliæ quidem copulativa conjunctione nectuntur, ut et dies est, et lux est; aliæ vero per conditionem fiunt, quæ etiam conditionales enuntiationes vocantur. Hæ vero sunt quæ conjunctione quadam partibus interposita ad consequentiam conditionemque ducuntur. Age enim sint duæ propositiones prædicativæ: una quidem, quæ dicit, animal est; alia vero quæ proponit, homo est. His si conjunctio interveniat, faciet, si homo est, animal est. Vides igitur ut duas prædicativas propositiones in unam conditionem conjunctione copulaverit. Quæ cum ita sint, omnes hæ propositiones hypotheticæ, id est conditionales, vocantur, atque ex his syllogismi tales existunt, quibus hypotheticis vel conditionalibus nomen est. Omnis autem hypothetica propositio, vel per connexionem fit, vel per disjunctionem. Per connexionem hoc modo, si dies est, lux est. Per disjunctionem ita, aut dies est, aut nox est. Earum vero quæ per connexionem fiunt, alæ ex duabus affirmativis copulatæ sunt, ut si dies est, lux est, namque dies est, et lux est, utraque aliquid affirmant; aliæ ex duabus negativis, ut si lux non est, dies non est, nam lucem non esse, et diem non esse, utraque negatio est; aliæ vero ex affirmativa negativaque conjunctæ sunt, ut si dies est, nox non est; aliæ vero ex negativa affirmativaque copulantur, ut si dies non est, nox est: omnes tamen in connexionem positæ sunt. Aut enim affirmatio affirmationem sequitur, aut negatio negationem, eique connexa est, aut affirmationem negatio, aut negationem affirmatio; sed ex connexis repugnantes manifestum est nasci, namque ubi affirmatio sequitur affirmationem, his si media negatio interposita sit, repugnantiam facit hoc modo: si dies est, lux est. Hic affirmatio sequitur affirmationem; at cum dico, si dies est, lux non est, repugnant inter se partes propositionis connexæ, interposita negatione. Item quoties negatio sequitur negationem, si posteriori propositionis parti negativum dematur adverbium, repugnantes fiunt hoc modo, si animal non est, homo non est; hæc connexio est ex duabus proposita negativis. At si posteriori parti, id est homo non est, negativum detrahatur adverbium, fiet, si animal non est, homo est, quod repugnat; at si affirmatio negationem sequatur, sive posteriori parti negatio jungatur, sive priori auferatur, repugnantes fiunt, hoc modo, si dies non est, nox est. Hic igitur affirmatio sequitur negationem. Sive igitur posteriori parti, id est, nox est, negatio copuletur, ut sit ita, si dies non est, nox non est, sive priori auferatur, ut sit ita, si dies est, nox non est, repugnantem fieri propositionem necesse est. Quod si negatio affirmationem sequatur, et posteriori parti negativum adverbium subtrahatur, propositionis connexæ partes in

A repugnantiam cadunt, hoc modo, si vigilat, non stertit. Hic affirmationem sequitur negatio, sed si posteriori parti, id est, non stertit, negatio dematur, fiet, si vigilat stertit, et erit repugnans; sed in connexis atque disjunctis propositionibus illud intelligendum est, quod in earum partibus et vis quæstionis includitur et argumenti. Age enim dubitetur an lux sit, idque approbandum sit ex eo quod dies est. Si igitur ita fiat propositio, si dies est, lux est, ea quidem pars totius propositionis quæ sequitur, id est, lux est, quæstionis est. De ea namque quæritur an lux sit. Ea vero quæ prior est, id est, dies est, vim continet argumenti. Ex eo enim quod dies est, lux esse probabitur, et in cæteris quidem vel connexis, vel disjunctis eadem ratio est. In omnibus vero his quoniam

B syllogismus atque argumentatio ad demonstrandam partem alteram quæstionis accommodatur, quæstio vero omnis dubitabilis est, oportet syllogismos qui accommodantur ambiguae quæstioni, indubitabiles esse atque perspicuos, qui ut tales sint, ex claris atque apertis et in veritate patentibus propositionibus necesse est constent; propositiones vero partim per se notæ sunt, partim aliquibus probationibus indigebunt. Omnis vero syllogismus enuntiatione proposita habet alicujus partis assumptionem, ut quod est in quæstione concludat, hoc modo: Si dies est, lux est. Ut igitur lucem esse demonstrarem, assumam unam partem propositionis superius constitutam, dicamque, sed dies est, ac tunc demum id quod est in quæstione concludam, lux est igitur. Ergo cum ad syllogismi conclusionem, et tota enuntiatione in proponendo, et in assumendo parte enuntiationis utamur, necesse est ut ea quibus utimur nil habeant dubitabile, siquidem ex his ea quæ sunt ambigua capient fidem. Quod si propositio aliquoties quidem per se nota est atque perspicua, aliquoties vero probationis indigens invenitur, assumptio quoque aliquoties per se vera esse notabitur, aliquoties approbationis indiget adjumentis. Quo fit ut si et propositio et assumptio demonstrandæ sint, quinquepartitus (ut Cicero etiam in Rhetoricis auctor est) syllogismus fiat, constans ex propositione ejusque probatione, assumptione, ejusdemque probatione, et conclusione. Quod si neutra sit approbanda, tripartitus sit, ex propositione scilicet, assumptione et conclusione. Quod si altera

D earum demonstranda sit, fit quadripartitus, ex propositione scilicet, et assumptione, atque unius earum approbatione et conclusione. Conclusionis vero ipsius probatio præcedente propositione atque assumptione perficitur. Quæ cum ita sint, cumque omnis propositio hypothetica in connexionem disjunctionemque dividatur, in connexis propositionibus aliud dicimus præcedens, aliud consequens. Idem autem consequens et connexum vocamus, velut in hac propositione, si dies est, lux est. Dies est præcedit, annectitur lux est. In disjunctis autem non est eadem ratio, quia cum ea quæ proponuntur simul esse non possint, nullo modo dicuntur esse connexæ. Præcedens autem et subsequens inde judicatur, quia

quod primum ponitur, jure antecedens vocatur, quod posterius, jure subsequens dicitur. Ex his igitur propositionibus, quæ connexæ sunt, fit primus et secundus hypotheticorum syllogismorum modus. Addita vero negatione propositioni connexæ et ex duabus affirmationibus copulatæ, atque insuper denegata, tertius accedit modus. Ex disjunctis autem propositionibus diverso modo assumptionibus factis, quartus et quintus. Utrisque vero per negationem compositis, sextus et septimus. Atque hæc septem sunt hypotheticæ conclusiones, quarum M. Tullius in Topicis meminit, quarum omnium deinceps ordo atque exempla subdenda sunt. Primus igitur modus est, cum in connexa propositione assumpto eo quod præcedit, volumus monstrare quod sequitur, itaque esse oportere, ut est in connexionem prolatum. In quo si id quod connexum est ac sequitur, assumpserimus, nullus omnino fit syllogismus. Hujus exemplum tale est, si dies est, lucet; si igitur lucere monstremus, assumamus, necesse est diem esse, hoc modo, atqui dies est; consequitur ergo ex necessitate, lucere. Quod si lucere assumamus, itaque dicamus, atqui lucet, non necesse est diem esse, atque ideo nulla necessitas evenit conclusionis; ubi vero nulla necessitas est, ne syllogismus quidem intelligi potest. Est igitur primus modus in hanc formam: si dies est lucet, dies autem est, lucet igitur. Inveniuntur tamen in quibus æquo modo valet assumptio, sive præcedens, sive subsequens assumatur, ut in homine atque risibili. Si enim homo est, risibile est; atqui homo est, risibile igitur est; atqui risibile est, homo igitur est. Sed in his hæc causa est, quia homo atque risibile æqui sunt termini, atque idcirco uno posito alterum comitari necesse est. Sed quia hoc in omnibus non est, idcirco dicitur non esse universale, ut assumpto posteriore, quod præcedebat probetur. Secundus vero modus est quoties assumpto posteriore atque consequenti quod antecesserat auferatur, hoc modo, si dies est, lucet; hic si assumamus non lucere, contrario modo atque in propositione prolatum est; assumamus dicentes, atqui non lucet, in eo igitur sequitur non esse diem; quod si diem negemus, id est quod antecedit in assumptione contrario modo atque positum est in propositione proferamus, non tollitur quod est connexum, ut si dicamus, atqui non est dies, non mox sequitur, non lucere, potest enim non esse dies, et tamen lucere. Est igitur secundi modi forma hujusmodi: si dies est, lucet; atqui non lucet, non est igitur dies. Primus igitur modus assumit quod præcessit, ut approbet quod connexum est; non potest vero assumere quod connexum est, ut approbet quod præcessit. Secundus autem assumit e contrario quod sequitur, ut quod præcessit evertat; non potest autem e contrario assumere quod præcessit, ut id quod connexum est auferatur. Tertius modus est, cum inter partes connexæ atque ex duabus affirmationibus copulatæ propositionis negatio interponitur, eaque ipsa negatio denegatur, quæ proposi-

tio ὑπεραποφαντική Græco sermone appellatur, ut in hac ipsa quam superius proposuimus, si dies est, lux est; si inter hujus propositionis partes negatio interveniat, fiet hoc modo, si dies est, lux non est; hanc si ulterius denegemus, erit ita, non si dies est, lux non est: cujus propositionis ista sententia est, quia si dies est, fieri non potest ut lux non sit. Quæ propositio superabnegativa appellatur, talesque sunt omnes in quibus negatio proponitur negationi, ut non est dies, et rursus, *Nec non Ausonii Trojæ gens missa coloni*. In hac igitur si priorem partem, id est diem esse, in assumptione ponamus, consequitur etiam lucem esse hoc modo, non si dies est, lux non est, atqui dies est, lux igitur est. Qui modus a superioribus plurimum distat, quod in eo modo qui sit ab antecedentibus, ponitur antecedens, ut id quod sequitur astruatur. In modo vero qui sit a consequentibus, perimitur consequens, ut id quod præcesserat, auferatur. In hoc vero neutrum est, nam neque antecedens ponitur, ut quod sequitur, confirmetur, nec interimitur subsequens, ut id quod præcesserat, evertatur; sed ponitur antecedens, ut id quod sequitur, interimatur. Hic autem propositionis modus partes inter se suas continet repugnantes, adversum quippe est ac repugnat, si dies est, non esse lucem. Sed idcirco rata positio est, quia consequentium repugnantia facta per mediam negationem alia negatione destruitur, et ad vim affirmationis omnino revocatur. Nam quia consequens esse intelligitur, ac verum, si dies est, esse lucem, repugnat ac falsum est, si dies est, non esse lucem, quæ denegata rursus vera est ita, non si dies est, lux non est, et sit consimilis affirmationi, si dies est, lux est, quia facit affirmationem geminam negatio. Similiter vero fiunt ex repugnantibus propositionis partibus argumenta, vel si duabus negationibus, vel si negatione et affirmatione, vel si affirmatione et negatione jungatur. Quomodo vero fiant ex talibus connexis repugnantes, superius dictum est. Fit vero ex ea propositione quæ duabus jungitur negativis ex repugnantibus argumentum hoc modo: sit propositio, si non est lux, dies non est; fiat repugnans ita, si non est lux, est dies; huic jungamus negationem ut fiat vera ita, non si lux non est, dies est, atqui lux non est, dies igitur non est. Item fit ex negatione atque affirmatione propositio hæc: si dies non est, nox est; huic additur ex posteriore parte negatio, et fit ita: si dies non est, nox non est; fit repugnans, hæc nihilominus abnuatur ut sit vera, non si dies non est, nox non est, assumimusque, atqui dies non est; concludimus, nox igitur est. Item ex eadem propositione, quæ ex negativa affirmativaque conjungitur et dicit: si dies non est, nox est, si a priori parte negatio subtrahatur, fiet repugnans, hoc modo: si dies est, nox est; huic apponatur negatio, ut vera esse possit, hoc modo: non si dies est, nox est, assumamque, atqui dies est, concluditur, nox igitur non est. At si sit ex affirmatione et negatione propositio conjuncta, velut hæc:

si vigilat non stertit, demitur posteriori parti negatio, ut fiat ita : si vigilat stertit ; sed hæc repugnat. Tota rursus propositio denegatur, ut fiat vera hoc modo : non si vigilat stertit ; assumimus, atqui vigilat ; concludamus necesse est, non stertit igitur. Sed hæc quatuor ex repugnantibus conclusiones in tertio modo consistere intelliguntur, quarum quidem Tullius tres commemoravit, unamque præcepto docuit, eam quam propositio talis efficit, quæ duabus jungitur affirmativis ; duas vero exemplo, scilicet eam quæ ex tali propositione nascitur, quam duæ copulant negationes, et eam quæ ex propositione tali connexa procreatur, quæ ex affirmatione negationeque consistit. Reliquam vero præterit, quod illarum similitudine etiam hæc in tertium conclusionis modum videbatur incidere. Quartus modus in disjunctione consistit, hoc modo : aut dies est, aut nox est ; sed dies est, nox igitur non est. Hujus hæc ratio est, quia disjunctiva enuntiatione proposita, prior pars ejus assumitur affirmando, ut subsequens auferatur ; ex ea enim propositione quæ dicit, aut dies est, aut nox est, assumimus, atqui dies est, scilicet affirmantes esse diem, quam assumptionis affirmationem consequitur non esse noctem. Quintus modus est, cum in eadem disjunctiva propositione, id quod primum est, negando assumitur, ut id quod est posterius inferatur, hoc modo : aut dies est, aut nox est, atqui dies non est, per negationem scilicet facta est assumptio, consequitur esse noctem. Sextus vero modus ac septimus ex quarti et quinti modi disjunctiva propositione deducuntur, una negatione videlicet adjuncta, et disjunctiva propositione detracta, additaque conjunctiva his propositionibus quæ superioribus in disjunctione sunt positæ, hoc modo : non et dies est, et nox est. Dudum igitur in disjunctiva ita fuit, ut aut dies est, aut nox est. Ex hac igitur propositione sublata, aut conjunctione, quæ erat disjunctiva adjecimus, et quæ copulativa est, præposuimusque negationem. Itaque fecimus ex partibus disjunctivæ propositionis copulatis, addita negatione, propositionem sexti atque septimi modi, quæ est, non et dies est et nox est, in qua is assumatur esse diem, noctem non esse consequitur ita, atqui dies est, non est igitur nox. Septimus vero modus est, cum prima pars propositionis negando assumitur, ut posterior subsequatur, hoc modo : non et dies est et nox est ; atqui dies non est, nox igitur est. Atque hic modus propositionum in solis his inveniri potest, quorum alterum esse necesse est, ut diem vel noctem, ægritudinem vel salutem, et quidquid medium non habet. Quo autem modo omnium syllogismorum conditionalium veritas sese habeat, his diligentissime explicuimus libris quos de hypotheticis conscripsimus syllogismis. Nunc vero, non quod de his perfectior consideratio inveniri potest apposui, sed id quod ad explanandum M. Tullii sententiam poterat accommodari. Ut igitur cuncta quæ diximus breviter colligantur, primus modus est quoties in connexa propositione primum ut in

A propositione locatur, assumitur, ut consequatur secundum, hoc modo : si dies est, lux est, atqui dies est, lux igitur est. Secundus modus est quoties in connexa propositione secundum e contrario assumitur quam in propositione collocatum est, ut id quod primum est auferatur, hoc modo : si dies est, lux est ; atqui non est lux, non est igitur dies. Tertius modus est cum connexæ propositionis partes ex affirmationibus junctæ, negatione dividuntur, totique propositioni negatio rursus adjungitur, assumiturque, quod prius est, sic ut in propositione est enuntiatum, ut e contrario concludatur secundum quod in propositione prolatum est, hoc modo : non si dies est, lux non est, atqui dies est, lux igitur est. Hic ergo posito quod præcedebat, id est esse diem, eversum est quod sequebatur, id est, non esse lucem ; negationem quippe affirmatio omnis evertit, vel cum connexæ propositionis ex negationibus junctæ, secundæ parti negatio detrahitur, totaque propositio denegatur, positaque priore propositionis parte, interimitur quod subsequatur, hoc modo : non si lux non est, dies est, atqui lux non est, dies igitur non est ; vel si connexæ propositionis ex negatione atque affirmatione compositæ, secundæ parti negatio jungatur, eaque insuper denegatur, ponaturque quod prius est, ut id quod sequitur auferatur, hoc modo : non si dies non est, nox non est, atqui dies non est, nox igitur est ; vel si in eadem propositione, quæ ex negatione atque affirmatione copulata est, priori parti negatio subtrahatur, eaque denegatur, ponaturque quod primum est, ut id quod sequitur auferatur, hoc modo : non si dies est, nox est, atqui dies est, nox igitur non est ; vel si connexæ propositionis ex affirmatione et negatione copulata, posteriori parti denegatio dematur, totaque insuper denegatur, positoque priore, id quod sequitur interimitur, hoc modo : non si vigilat stertit, atqui vigilat, non stertit igitur. Atque hæc omnia in tertio modo esse intelliguntur, atque ex repugnantibus sunt, et semper id quod antecedit, ponitur, ut id quod sequitur, auferatur. Nam non sicut in propositione conditionalis quia negata repugnantia partium sit vera, prior pars ponitur, sive affirmative, sive negative, ita eam reddit assumptio. Sed ut prior pars fuerit assumpta, reliqua contraria enuntiatione concluditur. Nam si assumptio fuerit affirmativa, erit negativa conclusio. Si assumptio negativa, erit conclusio affirmativa. Quartus modus est cum in disjunctiva propositione primum ponitur, ut auferatur secundum, hoc modo : aut dies est, aut nox est ; atqui dies est, nox igitur non est. Quintus modus est quoties in disjunctiva propositione auferatur quod prius est, ut ponatur secundum, hoc modo : aut dies est, aut nox est, non est autem dies, nox igitur est. Sextus modus cum his rebus quæ in disjunctionem venire possunt, id est contrariis vel repugnantibus medietate carentibus, negatio præponitur, et copulativæ conjunctiones adjunguntur, poniturque quod primum est, ut id quod est subsequens auferatur, hoc

modo : non et dies est et nox est, dies autem est, A nox igitur non est. Septimus modus est cum in eadem propositione aufertur id quod præcedit, ut ponatur id quod consequitur, hoc modo : non et dies est, et nox est ; atqui dies non est, nox igitur est. His igitur ita prædictis ad Ciceronis verba veniamus.

Cum tripartito igitur distribuatur locus hic in consecutionem, antecessionem, repugnantiam, reperiendi argumenti locus est simplex, tractandi triplex : nam quid interest, cum hoc sumpseris, pecuniam numeratam mulieri deberi, cui sit argentum omne legatum, utrum hoc modo concludas argumentum : Si pecunia signata argentum est, legata est mulieri ; est autem pecunia signata argentum, legata igitur. An illo modo : Si numerata pecunia non est legata, non est numerata pecunia argentum ; est autem numerata pecunia argentum, legata igitur est. An illo modo : Non et legatum argentum est, et non legata est numerata pecunia ; legatum autem argentum est, legata igitur numerata pecunia est.

Eum locum qui ex antecedentibus, consequentibus et repugnantibus esset, unum recte videri, eumque in conditione esse positum, sed trina partitione distribui, superius explicatum est ; idque M. Tullius evidentius notat dicens, intellectum quidem ejus considerationemque in conditione positam unam esse, sed per argumentationis tractationem tripartito dividi. Cujus rei per primum ac secundum et tertium hypotheticorum syllogismorum modum, sicut paulo superius diximus, exempla subjecit. Quæ quoniam implicatiora videntur quam ut primo statim auditu comprehendantur, visum paulisper est apertioribus exemplis animum lectoris imbuere, ut in facillioribus primum exercitata intelligentia, sine magno negotio, quæ sunt difficiliora pendat. Ab antecedentibus igitur argumentatio fit, quoties enunciata propositionis conditione sumitur id quod antecedit, ut id quod sequitur inferatur, hoc modo : sit enim dubium an Tullius animal sit, concedaturque eundem Ciceronem esse hominem, et sit rata propositio hæc : Tullius si homo est, animal est ; homo antecedit, animal sequitur ; si igitur ex antecedenti velim facere argumentationem, assumam id quod præcedit, hoc modo : sed homo est Cicero, consequitur animal esse Ciceronem ; et est hic primus quem supra diximus modus. Rursus a consequenti argumentatio fit quoties in conditione proposita id quod consequitur tollit assumptio, ut id quod præcesserat interimitur, hoc modo : si homo est Cicero, animal est. Antecedit homo, sequitur animal. Si igitur ex consequenti facere argumentum velim, dicam, atqui non est animal, sequitur ne esse hominem quidem, sed id perspicue falsum est, esse enim hominem constat, falsum est igitur animal non esse. Tullius igitur animal est ; et hic dictorum superius secundus est modus. Quod si a repugnantibus fiat, in tertio scilicet modo digestarum superius conclusionum, faciemus ita : non si homo est Tullius, animal non est ; repugnat enim esse hominem et animal non esse ; hic si assumamus esse hominem, animal quoque esse,

recta ratione concludimus, hoc modo : atqui homo est, animal igitur est, atque hic quidem modus ex ea propositione connexa conversus est, quæ ex duabus conjuncta est affirmativis. His igitur tribus modis Tullius qui homo esset, animal quoque monstratus est esse : nunc quidem dum id quod antecedit assumimus, id est esse hominem ; nunc vero dum id quod consequitur, in assumptione denegamus, id est non esse animal ; nunc autem repugnantiam denegantes eorum quæ sibi sunt consequentia, posito quod præcedebat, id quod sequelatur intulimus. Quibus ita præcognitis, nunc M. Tullii tractenus exempla. Cum enim dixisset loci in consecutione, antecessione et repugnantia positi, reperiendi quidem argumenti simplicem esse intellectum, tractandi autem triplicem, adjecit : Nam quid interest, cum tibi sumpseris ad demonstrandum, pecuniam numeratam mulieri deberi, cui sit argentum omne legatum, utrum id ab antecedentibus, an a consequentibus, an a repugnantibus probes ? Namque eadem sententia in conclusione colligitur, et argumentationum diversitas non in re, sed in antecedentium et consequentium et repugnantium tractatu est constituta. Primum igitur ponatur quod testamento aliquis omne suum argentum mulieri legaverit, quæratque an numerata quoque pecunia mulieri legata sit, concedaturque numeratam etiam pecuniam argentum appellari, argumentum igitur in primo modo ex antecedentibus tali ratione contextitur : proponimus enim sic, si pecunia signata numerataque argentum est, eadem pecunia signata numerataque legata mulieri est ; hic igitur præcedit numeratam atque signatam pecuniam argentum esse, sequitur legatam esse mulieri ; id igitur quod præcessit assumimus dicentes : at est signata ac numerata pecunia argentum ; concludimus numeratam signatamque pecuniam mulieri esse legatam, eritque totius argumentationis hic textus : Si pecunia signata numerataque argentum est, legata mulieri est ; at est pecunia signata numerataque argentum, igitur legata est mulieri. In quo si ad sæpius præmissa plurimisque exemplis superius enodata lectoris animus revertatur, hanc argumentationem in primo modo ab antecedentibus esse compositam non ignorabit ; a consequentibus vero hoc modo : Si numerata pecunia non est legata mulieri cui sit argentum omne legatum, numerata pecunia non est argentum. Hic igitur præcedit numeratam pecuniam non esse legatam, cum sit argentum omne legatum ; sequitur numeratam pecuniam argentum non esse. Si igitur id quod est posterius auferamus, id est numeratam pecuniam non esse argentum, dicemus : Atqui est numerata pecunia argentum, affirmatio namque tollit negationem. Sequitur igitur ut pars præcedens auferatur, ea quæ erat non esse legatam mulieri pecuniam numeratam, cum argentum ei fuisset omne legatum. Sed cum sit, omnis negatio affirmatione consumitur, dicimusque in conclusione : Est igitur numerata pecunia mulieri legata, cum ei sit argentum omne legatum ; eritque hujusmodi argumentatio : Si non est mulieri

legata pecunia numerata, cum ei sit argentum omne legatum, non est argentum numerata pecunia; atqui est argentum numerata pecunia, legata est igitur mulieri numerata pecunia, cum ei fuerit argentum omne legatum. Sed quod Tullius brevitas causa præterit, id est, illam partem propositionis quæ ait: Cum sit mulieri argentum omne legatum, nos apertioris intelligentiæ causa subjunximus; nec perturbare lectorem debet, quod cum in superioribus exemplis in secundo modo per negationem facta fuerit semper assumptio, et per negationem rursus illata conclusio, nunc per affirmationem et assumptio et conclusio facta est. Cujus rei evidentissima ratio est. Nam cum in superioribus exemplis prima propositio ex affirmationibus fuerit constituta, atque in secundo modo assumptio id quod sequebatur auferret, atque interimeret id quod præcedebat, necessarium erat duplicem affirmationem geminata negatione consumi, hoc modo: Si dies est, lux est, utraque ex affirmatione sunt constitutæ. Ut igitur posterior pars, id est, lux est, quæ affirmatio est, interimitur, deneganda est. Dicam igitur: Atqui non est lux, quo fit ut præcedentem quoque partem, id est, dies est, quam affirmationem esse manifestum est, negatione tollamus, concludentes, dies igitur non est. At in hoc Ciceronis exemplo utraque pars primæ atque hypotheticæ propositionis negationibus enunciata est, quæ in assumptione vel conclusione non ab aliis nisi ab affirmationibus auferuntur, hoc modo. Est enim tale Ciceronis exemplum: si legata non est mulieri numerata pecunia, non est numerata pecunia argentum, vides ut sit utraque negatio? Nam et non esse legatam mulieri pecuniam numeratam, et non esse numeratam pecuniam argentum, utraque in negatione sunt positæ; quod si auferenda est per assumptionem propositionis consequens pars, quoniam negatio est, non esse numeratam pecuniam argentum, dicendum est argentum esse pecuniam numeratam; quod si in conclusionem auferenda est pars præcedens, ea quæ negatio est, id est, non esse legatam mulieri pecuniam numeratam, dicendum est: Legata igitur mulieri numerata pecunia est. Et secundus quidem modus rite a consequentibus factus hujusmodi est. Illud tamen est diligentius adnotandum, quod superius M. Tullius, cum locorum omnium breviter exempla disponderet, loci hujus, qui a consequentibus ducitur, inconueniens secundo conditionalium syllogismorum modo subjecti exemplum, potiusque primo convenit modo, quia non a consequentibus conclusionem, sed ab antecedentibus facit. Ita quippe posuit a consequentibus, si mulier cum fuisset nupta cum eo quicum connubii jus concessum non esset, nuntium remisit, quoniam qui nati sunt patrem non sequuntur, pro liberis manere nihil oportet. Hic igitur cum quæretur an dotis pars apud virum debeat permanere, id quod præcedit assumitur, ut fiat rata conclusio hoc modo: Sed mulier cum eo nupta est quicum connubii jus non fuit, concluditur: Quoniam igitur qui nati sunt patrem non sequuntur, pro liberis manere nihil oportet, et ita non est a consequentibus argumentum, quia non id quod consequatur assumptum est, sed id quod præcedebat. Erat quippe antecedens, nupta mulier præter connubii jus; sequebatur, cum filii patrem non sequebantur, pro eis nihil ex dote retineri. Sic igitur Tullius pro eo quod est a consequentibus argumentum, ab antecedentibus potius dedit exemplum. Potest vero ita fieri a consequentibus argumentum, si id de quo quæritur prius ponatur, et id quod assumendum; est posterius, hoc modo: Si quid ex dote pro liberis manere oportebit, quia patrem liberi sequuntur, cum eo nupta est mulier quicum connubii jus esset. Sumo igitur id quod consequitur per negationem, ita: Sed non est nupta mulier cum eo quicum connubii jus erat, atque ideo qui nati sunt, patrem non sequuntur. Perimitur ergo in conclusione id quod in propositione præcesserat. Ita pro liberis igitur manere nihil oportet. Sed de secundo modo ista sufficiant, nihil namque, ut arbitrator, prætermisum est. Tertius modus a repugnantibus longe perspicuus hoc modo est: Non et legatum omne argentum est, et non est legata mulieri pecunia enumerata. Hic namque consequens erat: Si argentum esset omne legatum, pecuniam quoque numeratam fuisse legatam; ut igitur fieret repugnans, huic consequentiæ interposita negatio est; dictumque est, si argentum omne legatum esset, numeratam pecuniam non esse legatam; quod quia pugnat et falsum est, ad veritatem alia negatione sic reducit: Non si legatum argentum est, non est legata numerata pecunia, ut scilicet ei affirmationi conveniat quæ dicit, si legatum argentum est, legatam esse pecuniam numeratam. Assumimus igitur huic propositioni argentum omne esse legatum, et consequitur omnem numeratam pecuniam mulieri esse legatam, ut sit forma argumentationis hujusmodi: Non si legatum argentum est, non est legata numerata pecunia, atqui legatum argentum est, legata est igitur numerata pecunia. M. vero Tullius propositionem ita formavit: Non et legatum argentum est, et non est legata numerata pecunia. Sed nos idcirco casualem conjunctionem apposuimus eam quæ est si, ut ex quo esset genere talis propositio monstrarem. Namque id ex consequenti connexo negatione addita sit repugnans. Connexum vero nulla æque ut sit conjunctio posset ostendere, quanquam idem efficiat et copulativa conjunctio. Nam quæ connexa sunt, etiam conjuncta esse intelliguntur, ex hoc quod paulo ante diximus; quod argumentum ex ea propositione profectum est, quæ duabus affirmationibus copulabatur, et juncta negatione insuper denegata est. In omnibus igitur illud est approbatum, pecuniam numeratam mulieri deberi, cum sit argentum omne legatum. Sed nunc quidem ex supradictis propositionibus, id quod antecederat, assumpsimus; nunc vero, id quod consequatur; nunc autem, id quod repugnabat. Ac de explanandis Ciceronis exemplis, ut arbitrator, satis est.

Illud autem dubitationem movere potest : nam si quis minus callidus ad Ciceronis exempla respiciat, eundem locum arbitrabitur esse a genere, quem ab antecedentibus, et consequentibus, et repugnantibus esse diximus; illo falsus errore, quod in utrisque locis eodem Cicero utitur exemplo, argenti videlicet et numeratæ pecuniæ. Sed diligentius intuenti, in eisdem rebus diversus argumentationem videbitur esse tractatus. Aliud quippe est dicere, cum argenti species sit numerata pecunia, si genus legatum sit, et speciem esse legatam, quoniam nunquam species a genere separatur; aliud est in conditione enumerationem proponere, et eisdem partibus assumptis argumentationem varia ratiocinatione formare, ut superius demonstratum est, cum præsertim huiusmodi ex consequentibus, antecedentibus et repugnantibus, argumentationes etiam præter genera ac species fieri possint, velut nos superius indicavimus in die atque luce. Nam neque dies lucis, neque lux dici species, aut genus est. Sed id tantum in his considerari debet, quia posito altero, alterum necessaria ratione subsequitur. Differunt igitur loci a genere vel a specie ab eo loco qui in conditione est constitutus, quoniam illi ex universalitatis speciei ac partis ratione ducuntur, hic autem in consequentiæ ac repugnantia ordine tractatur. Post hæc igitur Tullius hypotheticorum syllogismorum modos conclusionesque dinumerat hoc modo :

Appellunt autem dialectici eam conclusionem argumenti, in qua cum primum assumpseris, consequitur id quod annexum est, primum conclusionis modum; cum id quod annexum est negaris, ut id quoque cui fuerit annexum negandum sit, secundum appellatur concludendi modus; cum autem aliqua conjuncta negaris, et his alia negatio rursus adjungitur, et ex his primum sumpseris, ut quod relinquitur tollendum sit, is tertius appellatur conclusionis modus. Ex hoc illa rhetorum ex contrariis conclusa, quæ ipsi enthymemata appellant, non quod omnis sententia proprio nomine enthymema non dicatur, sed ut Homerus propter excellentiam, communis poetarum nomen efficit apud Græcos suum, sic cum omnis sententia enthymema dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conficitur, acutissima, sola proprie nomen commune possedit. Ejus generis hæc sunt, hunc meture, alterum in metu non ponere, cum quam nihil accusas, damnas. Bene quam meritam esse dicis, existimas male mereri. Id quod acis prodest, nihil id quod nescis, obst. Hoc disserendi genus attingit omnino vestras quoque in respondendo disputationes. Sed philosophorum magis, quibus cum oratoribus illa ex repugnantibus sententiis communis conclusio, quæ a dialecticis tertius modus, a rhetoribus enthymema dicitur. Reliqui dialecticorum modi plures sunt, qui ex disjunctionibus constant, ut aut hoc, aut illud, hoc autem non, igitur illud. Itemque aut hoc, aut illud, non autem hoc, illud igitur. Quæ conclusiones idcirco ratæ sunt, quod in disjunctione plus uno verum esse non potest, atque ex his conclu-

sionibus quas supra scripsi, prior quartus, posterior quintus, a dialecticis modus appellatur. Deinde addunt conjunctionem negativam, sic, non et hoc est et illud, hoc autem est, non igitur illud; hic modus est sextus. Septimus autem, non et hoc et illud, non autem hoc, illud igitur. Ex his modis conclusiones innumerabiles nascuntur, in quibus est tota fere dialectica. Sed hæc quidem quas exposui sunt ad hanc institutionem necessariæ.

Esi multipliciter superius cuncta digessimus, nec expositionis indiget repetita toties disputatio, erit tamen operæ pretium, si quam brevissime potero M. Tullii verbis mediocris lucem commentationis interseram. Septem igitur modos hypotheticos enumerans ait, cum in connexis propositionibus id quod est primum assumitur, ut ostendatur secundum, primum a dialecticis modum vocari, hoc modo : Si hoc est, illud est; quod dicit hoc, primum est, quod vero ait illud, secundum. Assumitur ergo quod primum est, atqui hoc est; concluditur igitur id quod secundum est, illud igitur est, velut in his rursus exemplis : si homo est, animal est, assumitur, atqui homo est, concluditur, animal igitur est. Secundum vero modum ait esse Tullius connexis propositionibus textum, in quo si secundum negatur, sequitur ut id etiam quod primum est abnuetur hoc modo : si hoc est, illud est; illud autem non est, igitur ne hoc quidem est. In exemplis ita : si homo est, animal est; animal autem non est, homo igitur non est. Sed Tullius ita dixit, cum id quod annexum est negaris, ut id quoque cui fuerit annexum negandum sit, secundum esse modum, quasi connexa propositione affirmativis partibus juncta; universaliter autem rectius diceretur, cum id quod annexum est, id est secundum, perimitur, perimi illud quoque cui annexum est, id est primum, ut si affirmativum est id quod annexum est, negatione perimitur; sin vero negativum, affirmatione; et de eo quoque cui annexum est, id est primum, idem est ut si in connexa propositione affirmetur, in conclusione denegetur, secundum nunc propositum Ciceronis exemplum; si vero negativa sit propositionis prior pars, in conclusione contraria affirmatione tollatur. Tertium vero modum ait esse Cicero cum ea quæ conjuncta sunt, denegantur, et his alia negatio rursus adjungitur, ut quia animal homini conjunctum est, ita dicamus : Non et homo et non animal est, atque ex his unum ponitur, ut quod relinquitur auferatur, hoc modo : Ponimus hominem esse, dicentes : Atqui homo est; quod ergo relinquitur, non est animal, auferitur, atque concluditur, animal igitur est. Fit argumentatio hoc modo : Non et homo est, et non animal, atqui homo est, animal igitur est. Ex his nasci dicit enthymemata ex contrariis conclusa, quibus plurimum rhetores uti solent; atque hæc enthymemata nuncupantur, non quod eodem nomine omnis inventio nuncupari non possit (enthymema namque est mentis conceptio, quod potest omnibus inventionibus convenire), sed quia hæc inventa, quæ breviter ex cu-

trariis colliguntur, maxime acuta sunt, propter excellentiam speciemque inventionis commune enthymematis nomen proprium factum est, ut hæc a rhetoribus quasi proprio nomine enthymemata vocentur. Sicut apud Græcos quoque poeta Homerus tantum dicitur, et quisquis ex Homero aliquid profert, ita dicere consuevit: Hunc versum poeta locutus est, et tunc non alius intelligitur præter Homerum, non quod cæteri non sint poetae, sed quod excellentia hujus commune nomen vertit in proprium. Fiunt vero hæc enthymemata hoc modo, ex contrariis videlicet texta, hunc metuere, alterum in metu non ponere, velut si de Lentulo et Cethogo, cæterisque diceretur: Paucos cives interficere metuis, ne respublica intereat nihil laboras. Connexum quippe est ut quicumque noluit interire paucos cives, rempublicam multo magis noluit exstingui. Quibus cum interponitur negatio, fit ex repugnantibus argumentum. Sed hoc breviter Tullius enuntiavit, nos vero argumentum in syllogismum redigamus, a repugnantibus scilicet, ex quo enthymemata nasci solent, hoc modo: Sit conexum, si quis metuit cives paucos interfici, is metuit interire rempublicam, hic interponitur negatio sic: Si quis metuit cives paucos interfici, is non metuit interire rempublicam, jungitur alia negatio: Non si quis metuit paucos cives interfici, non metuit interire rempublicam. Quæ duæ negationes uni affirmationi partes sunt, quæ dicit: Si quis metuit hoc, metuit et illud, cujus quidem assumptio est, at metuit hoc, conclusio sequitur, metuit igitur et illud, quæ tantumdem valet, si negando interrogetur ita, hoc metuis, illud non metuis. Sed quia non totus (ut supra posuimus) in his argumentationibus ponitur syllogismus, sed propositio, cujus assumptio et conclusio notæ sunt, idcirco enthymema dicitur, quasi brevis animi conceptio. Et in cæteris exemplis idem modus est. Sed hæc quidem Ciceronis similitudo non tam ex repugnantibus quam ex contrariis argumentum intelligitur continere. Metuere quippe et non metuere contraria sunt, nisi hoc ipsa verborum prolatio a contrariis argumentum ad repugnantiam retrahat. Nam quod dicit hunc metuere, alterum in metu non ponere, tale est ut repugnantia videantur. Etenim metuere et non metuere contraria sunt. In metu autem non ponere, et metuere, prolatione ipsa tam contraria quam repugnantia intelliguntur, licet eadem probetur esse sententia. His adjecit alia rursus exempla: Eam quam nihil accusas, damnas. Hujus enthymematis talis est integer syllogismus: non si nihil accusas damnas, sed nihil accusas, non damnas igitur. Venit ergo hoc argumentum ex ea propositione connexa, quæ ex duabus componitur negativis, ita: si nihil accusas, non damnas; posteriori vero parti detracta negatio est, et insuper tota est propositio denegata hoc modo, non si nihil accusas, damnas, et ex ea factum est argumentum, quod positum in interrogatione efficit enthymema, hoc modo: quam nihil accusas, damnas, bene quam meritam esse autumas, male mereri. Hujus quoque

enthymematis talis est collectio: non et bene meritam esse autumas, et male mereri, atqui bene meritam esse autumas, non male igitur mereri. Quod enthymema ex ea propositione connexa perficitur, quæ constat ex affirmatione et negatione, ita: si bene meritam esse autumas, non male mereri. Cujus ex posteriore parte dempta negatione, totaque propositione denegata, fiet propositio: non si bene meritam esse autumas, male mereri; quod in interrogationem deductum facit enthymema: bene quam meritam esse autumas, male mereri. Item id quod scis prodest, nihil id quod nescis, obest; hoc quoque enthymema tali nequitur syllogismo: non id quod scis prodest, et id quod nescis non obest. At id quod scis prodest, obest igitur id quod nescis. Hoc argumentum ex ea propositione compositum est, quæ duabus affirmationibus juncta acceperit mediam negationem et insuper denegata est. Quod interrogatum fit enthymema hoc modo: id quod scis prodest, nihil id quod nescis obest. Omnium vero superius exemplorum ista sententia est. Nam quam quisquam nihil accusat, eam damnare recte non potest; et eam quam bene meritam esse autumat, male mereri de ea turpe est; et si id quod scit quisque in causa proderit, oberit, si est contrarium id quod nescit. Hunc vero locum communem esse oratoribus ac philosophis dicit, sed apud illos tertium modum, apud rhetores vero enthymema nuncupari. Reliqui, inquit, modi plures sunt, nam cum tres superius enumerasset modos, adjungens quatuor, plures dixit. Hi sunt in disjunctionibus constituti hoc modo, aut hoc, aut illud, hoc autem, non igitur illud, qui est quartus modus a nobis quoque supra positus ita: aut dies est, aut nox est. Dies autem est, non igitur nox est, et semper, quod ait Cicero; hoc ad præcedens spectat; quod vero ait illud, ad consequens, sive in connexis propositionibus, sive disjunctis, item aut hoc, aut illud, non autem hoc, illud igitur. Hic quoque quintus modus est, velut in his exemplis, aut dies est, aut nox est, non autem dies, nox igitur est. Quarum conclusionum necessitatem ex eo dicit evenire, quia quæ in disjunctione posita, medium non videntur admittere, ut esse aliud præter eorum alterum possit, atque ideo uno sublato alterum esse, unoque posito alterum non esse concluditur. Quod si sit medium, quod præter alterutrum esse possit, nec vera propositio, nec rata est conclusio, velut in his, aut album est, aut nigrum, id falsum est. Esse enim præter ea rubrum potest. Sed si ponamus esse album vel auferamus, non necesse erit non esse vel esse nigrum, quia quod rubrum est, medium esse potest. Deinde, inquit Tullius, addunt conjunctionum negantiam, in disjunctivis scilicet propositionibus, hoc modo: non et hoc et illud, hoc autem, non igitur illud; idem est, non et nox et dies est, nox autem est, non igitur dies est: hic igitur sextus modus esse prædictus est. Septimus autem est ex eadem veniens propositione, hoc modo: non et hoc et illud, non autem hoc, illud igitur, velut si ita dica-

mus, non et nox et dies est, nox non autem est, dies igitur est. Quæ propositiones nisi in disjunctis medioque carentibus rebus ratam conclusionem habere non poterunt. Age enim ita dicamus, non et album, et nigrum, ponamusque non esse album, non consequitur ut sit nigrum, potest enim esse quod medium est. Hujusmodi igitur per negationem conjunctionum (ut Tullius ait) propositio si ratas factura est conclusiones in disjunctis rebus, medioque carentibus accommodetur, alias non erit rata conclusio. Distat vero propositio tertii modi a propositione sexti et septimi, quod tertii modi propositio ex conjunctis nascitur. Hæc vero sexti et septimi ex disjunctis terminis existit, ut in superioribus patet exemplis. Ex his igitur, inquit, modis conclusiones innumerabiles nascuntur, unus enim quilibet eorum modus infinitis conclusionibus aptari potest, veluti primus ac secundus in omnibus quæ sibi connexa sunt, quorum nullus est numerus, si quis persequi velit, itemque repugnantium infinita est multitudo, in quibus tertius modus est utilis; item plura disjuncta sunt in quibus quartus, et quintus, et sextus, et septimus plurimum valent. Atque in his, inquit, omnis fere est dialectica, sed ad topicos locos tres primi modi sunt necessarii, qui antecessorem, consecutionem et repugnantiam tenent. Reliqui vero complendæ disputationis magis gratia quam quod ad hanc institutionem necessarii fuerint videntur adjecti.

Proximus est locus rerum efficientium, quæ causæ appellantur, deinde rerum effectarum ab efficientibus causis; harum exempla ut reliquorum locorum paulo ante posui, et quidem ex jure civili. Sed hæc patent latius: causarum enim genera duo sunt: unum quod vi sua id quod sub ea subjectum est, certe efficit, ut ignis accendit; alterum quod naturam efficiendi non habet, sed sine quo effici non possit, ut si quis æs causam statuæ velit dicere, quod sine eo non possit effici. Hujus generis causarum sine quo non efficitur, alia sunt quieta nihil agentia, stolidam quodammodo, ut locus, tempus, materia, serraenta, et cætera generis ejusdem; alia autem præcursoriam quamdam adhibent ad efficiendum, et quædam afferunt per se adjumenta, etsi non necessaria, ut amori congressio causam attulerat, amor flagitio. Ex hoc genere causarum ex æternitate pendendum fatum a Stoicis neclitur, atque ut earum causarum sine quibus effici non potest, genera dividi, sic etiam efficientium dividi possunt. Sunt enim aliæ causæ quæ plane efficiant nulla re adjuvante, aliæ quæ adjuvari velint, ut sapientia efficit sapientes: an sola per se beatos efficiat, necne solæ per se, quæstio est.

Post eum locum qui in conditione est constitutus, consequens erat is qui considerabatur ex causis; post hunc is enumeratus locus est qui, in effectis causarum positus, argumenta præstabat. Quorum quidem superius M. Tullius exempla proposuit, nunc rationem latius tractat. Cum igitur Aristoteles quatuor posuerit causas, quibus unumquodque confici-

tur: primam, quæ movendi principium est; secundam, ex qua sit aliquid, quam materiam vocat; tertiam rationem ac speciem, qua unumquodque formatur; quartam, finem propter quem quodlibet efficitur, at vero M. Tullius principalem causarum divisionem facit in ea quæ efficiant aliquid et in ea sine quibus effici nequeant, ut id quod efficit, ad eam causam referatur in qua motus principium constitutum est, id vero sine quo non sit aliquid, tum ad intellectum materiæ transferatur, vel eorum quæ conjuncta materiæ efficientis adjuvant facultatem, tum ad reliquas causas ducatur, ut paulo posterius apparebit. Ejus igitur causæ, quæ vi sua id quod subjectum est efficit, tale proponit exemplum, ut ignis accendit: nam accessione ipsius causa ignis est, et id efficere potest, atque illud quod accenditur, movet atque permutat. Eam vero causam, sine qua id quod faciendum est fieri nequit, ab una ejus parte designat, veluti cum dicit æs causam esse statuæ, quod sine eo statuæ non possit existere: hoc enim, ut per faciendam divisionem clarescet, non ea ipsa est causa sine qua non efficitur, sed pars ejus esse monstrabitur. Eam vero causam sine qua id quod faciendum est, effici non potest, dividit hoc modo: a'ia enim sunt quieta, nihil agentia, sed stolidam quodammodo, ac per se, nisi agendi extra motus accesserit, immobilia: horum exempla, ut locus, tempus, materia, instrumentum. Omne enim quod fit, locum necesse est habere subjectum, in quo nisi aliquid fiat, locus ipse immobilis est, ad aliquid explicandum. Itemque materia et instrumenta, nisi manu moveantur artificis, ipsa naturaliter nihil egerint. Tempus quoque operationi subjectum est, quæ si desit, nihil ipsum propriæ naturæ ratione perfecerit. Atque hæc quidem sunt quæ nihil agentia, tamen causæ sunt, si his efficiens operatio superveniet. Alia vero quæ in motu posita præcursoriam quamdam ad efficientiam ac præparationem videntur afferre, velut amoris causa est congressio, quæ præcessit, et amor flagitii. Ex his, inquit, causis Stoica disputatio fatum connectit. Fatum enim dicunt esse præcedentiam causarum subsequentiumque perplexionem quamdam, et catenæ more continentiam, hoc modo: Ideo profectus est peregre, quoniam parentum iracundiam ferre non poterat; idcirco parentum iracundiam successione non ferebat, quia amicæ amore detinebatur, idcirco amabat, quod sæpe fuerat ante congressus; ideo congressus est, quia aliquid ut congraderetur præcessit. Itaque ordine præcedentium consequentiumque rerum fatum (ut dicit) a Stoicis neclitur. Item dividit eam causam quæ vi sua efficit aliquid in eam quæ ad efficiendum sibi sufficiat, eamque quæ extrinsecus administrationis indigeat. Sufficit igitur sibi ad efficiendum causa, ut sapientia efficere sapientes per se nullo penitus adjuta solet. Sed hæc an sola beatos efficere possit, quæritur an ei sint extrinsecus addenda quæ juvent, vel fortunæ bona, vel corporis, itaque ea causa quæ vi sua efficit aliquid, aut talis est, ut ei nulla sint extrinsecus adjumenta

quærenda, veluti artificii instrumenta quædam, quibus id quod efficiendum est explicet atque conformet. Earum vero omnium quæ Tullius statuit in alterutra divisione causarum, illa quidem quæ vi sua explicant ea quorum causæ sunt, omnia tam per se ad efficiendum valentia, quam quæsi extrinsecus iuvaminis indigentia, in ea Aristotelicæ divisionis causa locabuntur, quæ est principium motus. Quamquam de sapientia tali causæ non convenit exemplum, sed potius ad rationem formamque contendit. Namque sapientia ratione quadam atque forma efficit sapientes. Ejus vero causæ quam Tullius refert, sine qua non fit aliquid, materia quidem, tempus et locus, id est, ex quo fit, vel in quo fit, quæ sunt efficiendi substantia naturæ: ut uno intellectu comprehendantur, vel materia sunt, vel materiæ vice supposita; instrumenta vero ei causæ sunt quæ ad finem spectant, sed non ipsa finis, quia non finis instrumenta respicit, sed hæc finem. Instrumenta namque propter aliquem finem parantur. Sed mirum videri potest cur congressionem amoris causam non interea enumeravit, quæ habent efficiendi vim, sed inter eas posuerit causas, sine quibus effici non potest, cum tamen agat aliquid atque moveat. Nam ipsa congressio aliquid videtur efficere, similisque est ei causæ quæ ipsa quidem habet efficiendi vim, sed sine adminiculo non potest, veluti cum quæritur de sapientia an sola beatum possit efficere. Sed Merobaudes rhetor ita disseruit, earum causarum, quæ efficiendi vim habent, eam esse facultatem, ut etiam si adjumentis extrinsecus indigeant, effectus tamen earum ad id spectet quod efficiendum est. At in his causis quæ sunt præcursoriæ, etiam si eis antecedentibus aliquid existit, non tamen id quod existere intelligitur præcursorio principaliter operatur. Sed ista quidem veluti sub quadam occasione præcurrit, illa vero res quæ existere dicitur, aliis operantibus nascitur, veluti in congressione solum [an solitum?] est fieri. Fortasse enim non propter amorem quisque congregitur, sed præcedente congressione amor existit, quem non congressio principaliter appetebat. Itaque quoniam præter congressionem amor existere non potuit, recte inter eas causas congressio locata videtur sine quibus non efficitur; quoniam vero non efficit vi sua, quandoquidem nec principaliter ut efficiat, spectat, sed tantum ea ante aliquid existit, recte inter præcursorias, ac non inter efficientes causas est collocata.

Quare cum in disputationem inciderit causa efficiens, aliquid necessario sine dubitatione licebit, quod efficitur ab ea causa concludere. Cùm autem talis causa erit, ut in ea non sit efficiendi necessitas, necessaria conclusio non sequitur. Atque illud quidem genus causarum, quod habet vim efficiendi necessariam, errorem asserre non fere solet. Hoc autem sine quo non efficitur, sæpe conturbat. Non enim si sine parentibus filii esse non possunt, propterea causa fuit in parentibus gignendi necessaria; hoc igitur sine quo non fit, ab eo in quo certe fit, diligenter est separandum. Illud enim est tanquam: Utinam ne in nemore Pelio cecidissent abiegnæ ad ter-

ram trabes! nisi enim cecidissent abiegnæ ad terram trabes, Argo illa facta non esset, nec tamen fuit in hie trahibus efficiendi vis necessaria. At cum in Ajacis navem crispisulcans igneum fulmen injectum est, inflammatur navis necessario.

Prima quidem causarum divisio, secundum Tullium, fuit in ea quæ efficerent aliquid, et ea sine quibus effici non posset, atque illud quidem quod efficeret, in gemina item partitus est, scilicet in id quod ad efficiendum aliquid necessariam vim possideret, neque ullius indigeret extrinsecus adjumenti, et in id quod nisi aliis adiuvantibus operari atque efficere non posset. Ac primum de ea loquitur causa quæ efficiendi vim tenet, ejus enim ea pars cui efficiendi necessitas adest, statim secum conclusionem comitem trahit; dicta enim causa, quæ necessario aliquid efficit, effectus etiam necesse est consequatur, veluti si solem adfuisse quis dixerit, lucem quoque adfuisse monstrabit, aut cum alicui adesse sapientiam dixerimus, sapientem necesse est fateamur. At in his causis efficientibus quæ extraposis indigent adjumentis, non eadem ratio est; neque enim ut quæque hujusmodi causa dicitur, ita necesse est effectum sequi. Non enim hujusmodi causa necessario efficit quod vult, nisi extraposis auxiliis adjuvetur; idem est etiam in ea causa quæ ipsa quidem efficiendi vim non habet, sed sine ea non provenit effectus. Nam, ut Tullius quoque commemorat, nullam in efficiendis rebus adhibet necessitatem, atque ideo dicta causa non statim sequitur effectus. Neque enim si congressus est, mox amavit, nec si fuit æs, statum quoque fuisse necesse est, ex quo aliarum causarum partitio nascitur. Aliæ namque causæ sunt necessariæ, aliæ minime. Non necessariarum aliæ sunt efficientes, aliæ sine quibus non efficitur. Necessaryarum vero causarum conclusio non solet conturbare; ut enim hæc causa fuerit dicta, statim in conclusione sequuntur effectus. Non necessaryarum vero, quæ sunt partim efficientes, quod nunc tacuit, sed paulo ante prædixit, non habent subsequentem effectæ rei conclusionem. Neque enim si liberi sine parentibus non sunt, idcirco in parentibus efficiendi causa necessaria fuit, cum videamus in hominum esse potestate negnant. Ea vero causa quæ ipsa quidem non efficit, sed sine ipsa effici non potest, hujusmodi est quemadmodum Enniano versu declaratur. Nisi enim cecidissent abiegnæ trabes ad terram, Argo illa facta non esset. Ex trahibus namque Argo facta est, sed nulla inerat trahibus necessitas, ut ex eis fieret navis; at vero ea causa quæ est efficiens, et quæ in se suam continet necessitatem, talis est. Quale cum in Ajacis navem igneum crispisulcans fulmen injectum est, statim enim accendi necesse est navim, quia ignis accendi necessaria causa est; et sensus quidem est hujusmodi, ordo autem paulo confusior est, ait enim hoc modo: Atque illud quidem genus causarum, quod habet vim efficiendi necessariam, errorem asserre non fere solet; hoc autem sine quo non efficitur, sæpe conturbat. Quod cum dixisset, cum-

que vel utriusque vel alterius exemplum ponere debuisse, neutro conveniens exemplum similitudine dedit. Namque cum vel necessariam causam efficientem, vel eam sine qua non efficitur, proposuisset, ejus causæ posuit exemplum, quæ efficiat quidem aliquid, sed non sine extrapostis adjumentis, hoc modo: Non enim si sine parentibus filii esse non possunt, propterea causa fuit in parentibus gignendi necessaria. Parentes enim et maxime masculini sexus efficiens causa est, sed non sine femina, id est non sine materia quadam, et ea causa sine qua fieri non possit, cum ipsa vim efficiendi non habeat. Itaque nec causæ necessariæ et efficientis posuit exemplum, nec ejus sine qua fieri nihil possit, sed efficientis quidem, non tamen necessariæ; sed videtur tacuisse in propositione id cuius posuit exemplum; ita enim apertius dici potuisset: Atque illud quidem genus causarum, quod habet vim efficiendi necessariam, errorem afferre non fere solet; hoc autem quod non habet efficiendi vim necessariam, vel hoc sine quo non efficitur, sæpe conturbat. Itaque sic intelligendum est, quasi ita sit dictum; nam de necessaria causa nullum posuit exemplum. Quod vero subiecit, utrisque causis convenit posterius enumeratis, tam efficienti non necessariæ, quam ejus sine qua nihil efficitur. Parentes namque tam masculini sexus quam feminini esse dicuntur, quorum quidem masculini sexus ea causa est quæ efficiat, sed non necessaria. Feminini vero ea quæ non efficiat, sed sine qua effici non possit. Quæ cum ita sint, discernendæ sunt causæ et pervidenda necessitas, nec omnis causa præmittenda ut subsequatur effectus, sed ea tantum in qua est efficiendi necessitas, etiamsi extrinsecus adfuerint.

Atque etiam est causarum dissimilitudo, quod aliæ sunt ut sine ulla appetitione animi, sine voluntate, sine opinione, suum quasi opus efficiant, velut omne intereat quod ortum est. Aliæ autem aut voluntate efficiunt, aut perturbatione animi, aut habitu, aut natura, aut arte, aut casu. Voluntate, ut tu cum hunc libellum legis. Perturbatione, ut si quis eventum horum temporum timeat. Habitu, ut qui facile et cito irascatur. Natura, ut vitium in dies crescat. Arte, ut bene pingat. Casu, ut prospere naviget. Nihil horum sine causa. Nec quidquam omnino, sed hujusmodi causæ non necessariæ.

Facit aliam rursus causarum divisionem ita: Causarum enim aliæ sunt quæ sua quadam vi, sine appetitione, sine voluntate, sine opinione, unum atque eundem in efficiendis rebus ordinem tenent, ut est interire omnia quæ orta sunt. Nam quia ortum est, idcirco etiam necesse interire, nec tamen ipse ortus, ut cætera intereant, vel appetitu aliquo, vel voluntate, vel opinione efficit; sed ita est ab æterno rerum statu, ut quidquid ortum est, quia accepit esse, aliquando etiam esse desistat. Item aliæ sunt causæ quæ aut in voluntate, aut in perturbatione animi, aut in habitu, aut in natura, aut in arte casive consistunt. Voluntate, ut si quærat aliquis cur Trebatius

A librum legat, respondebitur, quia legendi voluntas est. Perturbatione animi, ut si quis timore paflescat, aut urbem fugiat, bellis civilibus conturbatus. Habitu, ut si idcirco Trebatius facile de juris ratione responderit, quoniam multo usu constantem civilis scientiæ habitum tenet, vel si quis idcirco irascatur facile, quia ejus animus per iracundiæ habitum efferratus est. Natura, ut si quis idcirco dicatur irasci, quia naturaliter iracundus est, idque ei in dies vitium crescat. Arte, ut si idcirco bene quisque pingat, quia ejus artis peritus esse proponatur. Casu, ut quæ in nostræ potestate nullo modo sunt, fiunt tamen, velut in certo præsertim tempore, prosperitas navigandi. Atque horum omnium nihil a causa vacuum est, nec quidquam est in rebus quod non aliqua causa perficiat. Omnia enim quæ sunt habent aliquam rationem cur facta sint, quam si quis reddere possit, causam quoque reddiderit. Id est enim causa propter quam unumquodque fit. Omnes vero causæ quæ vel ex voluntate, vel perturbatione animi intelliguntur, ad eam causam pertinent, quæ est movendi principium, ut in Aristotelicæ diximus divisione. Hæc enim ut aliquid efficiatur, movendi principium sunt, at in arte, vel habitu, vel natura, illa causa est, quæ in ratione consistit. Species enim ac ratio uniuscujusque efficiendæ rei in arte et habitu et natura posita est. Casus vero exterior causa, nec inter principales annumeratur, secundum Aristotelem. Secundum vero M. Tullium casus est latens effectæ rei causa; quod quale sit paulo posterius designabitur.

C *Omnium autem causarum in aliis inest constantia, in aliis non inest. In natura et arte constantia est, in cæteris nulla. Sed tamen earum causarum quæ non sunt constantes, aliæ sunt perspicuæ, aliæ latent. Perspicuæ sunt quæ appetitionem animi judiciumque tangunt; latent quæ subjectæ sunt fortunæ. Cum enim nihil sine causa fiat, hoc ipsum fortunæ eventus obscura causa et latenter efficitur. Atque etiam ea quæ fiunt partim sunt ignorata, partim voluntaria: ignorata quæ necessitate fiunt, voluntaria quæ consilio; quæ autem fortuna, vel ignorata, vel voluntaria. Nam jacere telum voluntatis est; ferre quem volueris, fortunæ. Ex quo aries ille subjicitur in vestris actionibus, si telum manu fugit, magis quam jecit. Cadunt etiam in ignorantem atque imprudentiam perturbationes animi, quantum sunt voluntariæ, objurgatione enim et admonitione dejiciuntur; tamen habent certos motus, ut ea quæ voluntaria sunt, aut necessaria interdum, aut certe ignorata videantur.*

Rursus causarum divisionem aliam claram ac perspicuam prodit. Causarum namque aliæ sunt constantes, aliæ vero inconstantes. Constantes sunt, quarum non fere variatur effectus; inconstantes vero, quæ huc atque illuc facillioribus mutationibus transferuntur. Omnia igitur quæ ex natura atque arte descendunt, constantia sunt. Natura quippe atque ars sum semper opus efficiunt, nisi subjectæ materiæ obstet incertum. Nam quod unus idemque artifex ex eadem sæpe materia non admodum similes sta-

tuas format, non est hæc in arte varietas, sed tum in artificis manu, quæ integritatem artis assequi non potest, tum in ipsa materia, quæ efficientiæ atque formæ non æqualiter cedit. Idem est in natura, servat namque constantiam suam, cum hominem format ex homine. Itaque similia in cæteris ex similibus gignit: at cum mon-trosus aliquid effertur, non naturæ vitio, sed materiæ potius applicatur, ex qua id quod efficere contendebat, non ita potuit natura explicare, sed inter constantes causas habitus quoque debuit adjungi; nam quod ex habitu cujusque fit, id constans, nec mutabile esse solet; quandoquidem idcirco habitus dicitur, quia diuturnitate habendi in naturæ similitudinem vertitur. Sed forsitan Tullius vidit quod natura atque ars, non tam in effectibus constantes quam in propria ratione esse intelliguntur, intantum ut quod ars ac natura delinquit, materiæ sæpius imputetur, habitus vero ipse consuetudine quadam collectus est, qui non ratione aliquid et propria constantia, sed usu facit, atque idcirco forsitan habitum, qui inter cætera præter artem et naturam videbatur esse constantior, a causis constantibus segregavit. Ea vero quæ non sunt constantia, in ea dividit quæ sunt perspicua, et in ea quæ latent. Perspicua sunt quæ ab animi quolibet motu vel appetitione, vel iudicii ratione profecta sunt; latent vero quæ fortunæ subjacent. Nam quia non ignorat animus in quam partem declinet, qui tametsi boni aliquando habet iudicium, nunquam tamen ejus rei quam efficit notionem relinquit, præter eos qui funditus mente capiuntur, et in quibus jam nulla voluntas est, necesse est nota esse, quæ ex voluntate vel animi iudicio fiunt. Fortuna vero atque casus semper ignotus est. Cujus quidem natura æque incerta est, atque ea quæ casibus ipsis fiunt. Sed M. Tullius diffinit esse casum, eventum causis latentibus effectum; quæ non videtur integra diffinitio: quid enim, si adhuc lateret quibus causis solis defectus lunæ contingeret, num idcirco casu atque fortuna fierent, quæ constantibus cæli motibus administratur? An casus quidem putaretur ab his qui defectus rationem reperire non possent, per se autem consideratus, nullo quidem modo esset casus. Sed M. Tullius non quod videretur esse casus, his qui ejus naturam minime perspexissent, sed quid omnino fortunæ eventus esset diffinitionis rationem monstrabat. Eventum vero latentibus causis Cicero casum esse ita concludit: Cum omnia certis de causis fiunt, quorum ratio cognoscitur, eorum eventus casu fieri non posse monstrantur, sed putantur aliqua fieri casu eorum quorum causa nulla ratione cognoscitur. Ex quo evenit ut fortunæ sit eventus, qui latentibus causis efficitur. Hic igitur in rebus quidem ipsis constantiam ponit, casum vero non re, sed opinione metitur. Quo fit ut si aliter effectæ rei noverit causam, id quod accidit fortunæ non sit eventus; idem tamen sit alteri fortunæ eventus, si rationem alter ignoret. Quod vero omnium rerum causas esse dicit, non determinat quales, atque ideo nec de fortuna ipsa,

A quorum eventum causa sit, monstrat. Nec me sævæ hominum mentes arrogantia notent, quod velut affectata auctoritate Tullianis sententiis pugnem, cum adversus eas si quid videbitur non nostra, sed ab antiquissimis tractata compensem. Quod si nostra quoque diceremus, oporteret tamen eos non personarum vetustatem, sed eorum quæ opponuntur considerare rationem, nec odisse potius quæ adversus magni nominis viros dicuntur, quam contraria, si possent, argumentatione revincere. Nam si eis M. Tullius in diffinitione rerum nimium placet, quænam est invidia nos quoque Aristotelicam rationem probare? Quod si intemperanter molestissimi esse pergunt, audiant M. Tullium secundo Tusculanarum disputationum libro adhortantem potius, atque ad certamen vocantem, hoc modo: Sed tamen tantum abest ut scribi contra nos nolimus, ut id etiam maxime optemus. Ipsa enim Græciæ philosophia nunquam in honore tantum fuisset, nisi doctissimorum contentionibus, dissensionibusque crevisset; quamobrem hortor omnes, qui facere id possunt, ut ejus quoque generis laudem jam languenti Græciæ eripiant, et transferant in hanc urbem, sicut reliquas omnes, quæ quidem erant expetendæ studio atque industria sua majores nostri transtulere. Et rursus, nos qui sequimur probabilia, nec ultra quam quod verisimile occurrit, progredi possumus, et refelli sine pertinacia et refellere sine iracundia parati sumus. Quocirca quæ malum ratio est ipsius M. Tullii voluntatem iudiciumque convellere, cum ejusdem contra nos sententiis atque auctoritate nitantur? Sed si cui commentarios nostros inspicere vacuum fuerit, sciat hæc nos ex Aristotelis secundo Physicorum volumine advertisse, quæ tametsi altioris philosophiæ disputationes tangunt, non est tamen studiis invidendum, si rhetoricis quoque ac dialecticis disputationibus admisceamus, quæ sunt profundiora naturæ, neque pigrescere ac dilasari animos dignum est, quos intentiores ac vegetos ipsa rerum ambiguitas et variarum cognitio speculationum deberet efficere, cum præsertim ea librorum natura sit, ut ad legendum studiosos teneat, nullum cogat ignavum. Dicamus igitur quid eventus sit fortunæ, vel quarum rerum sors causa esse dicatur. Omnia igitur fiunt vel immutabiliter ac semper, ut quod sol oritur; vel sæpius, ut quod equus quadrupes nascitur; vel raro, ut si equus cum quinque vel tribus pedibus procreetur; vel æque, ut in quibus faciendarum rerum nihil interest, quo potius voluntatem vergamus. Atque illud quidem quod semper fit, nihil habet oppositum, quod ullo modo aliter fiat; id vero quod sæpe contingit habet adversum, id quod rarius evenit, neque enim sæpius fieret, ac non semper, nisi diversum raro quidem, sed aliquando contingeret. Quod igitur ex fortuna fit, in sempiternis non est; quis enim casu solem dici oriri? Ne in his quidem quæ frequentius fiunt; nullus enim casu equum dixerit esse quadrupedem. Nec vero in his quæ fieri æqualiter solent; nam quæ voluntaria sunt non videntur esse fortuita. Restat igitur

tur ut in his fortunæ eventus sit, quæ rarius fiunt. A Eorum vero quæ fiunt, partim finem aliquem spectant, partim minime. Quis enim finis esse potest, si manum extendam, si genua complicem, atque aliquid jacens humi tollam, quod nullis usibus applicem? At vero ea quæ aliquem finem spectant partim voluntatis sunt, partim naturæ. Voluntatis, ut si quis idcirco domo egrediatur, ut videat amicum. Naturæ, ut quod est in animalibus. Omnia quæ ab ea fiunt certam animalis respiciunt utilitatem, atque ad ejus salutem conservationemque omnium membrorum momenta sunt constituta. Casum igitur ac fortuitos eventus in his esse ponimus, quæ cum rarius fiant, in his tamen per accidens eveniunt, quæ propter aliquid fiunt: veluti si quis egressus domo ut amicum videret, præteriens cadente desuper lapide ictus est; id igitur quod evenit, in rariore causa ponendum est; accessit vero ei voluntati, quæ certum respiciebat finem. Ea vero fuit domo egrediendi causa, ut amicum videret. Rursus, quoniam lapis naturaliter gravis est, gravitas vero terram petit, casus quidem lapidis propter aliquid naturaliter factus est; ad id enim lapidis natura tendebat, ut in suum locum pondus veniens conquiesceret. Sed huic naturali intentioni accidit id quod rarius evenit, scilicet ut percuteret caput; quo fit ut sit secundum Aristotelem fortuna vel casus, causa per accidens rarius evenientium in his rebus quæ propter aliquid fiunt. Quæ cum ita sint, cumque diffinitio Aristotelica a Tulliana plurimum discrepet, illud tamen in utrisque constat, id quod fortunæ subjectum est, incertis casibus semper esse suppositum. Nam licet in his rebus sæpe fortuna suos experiatur actus, quæ voluntate sunt, et ad aliquem finem referuntur, extra tamen accidit quod fortunæ est, nec ab eo sine venit, quem sibi animus ante perspexerat. Sed cum Cicero divisisset causas in eas quæ perspicuæ sunt, et in eas quæ laterent, cumque eas quæ perspicuæ sint diceret esse quæ appetitionem animi iudiciumque tangerent, manifestum est eum vel artem, vel voluntatem, vel perturbationem, vel habitum in his causis ponere quæ perspicuæ sunt; voluntas quippe atque animi perturbatio in appetitione ponitur, sæpe enim ex perturbatione aliquid appetimus, artem vero vel habitum in iudicio; arte namque iudicamus, habitus vero ad utrumque pertinet: nam et voluntates consuetudo ministrat, et multo usu peritiaque fit quædam constantia iudicandi. Casum in non perspicuis posuit. De natura incertum est utrum inter perspicuas an inter latentes ipsam collocet: nam si inter latentes causas, ipsam naturam casum videretur putare: cuius opinionis nulla ratio est. Quod si inter perspicuas, quænam appetitio animi vel iudicium in natura est? Neque enim appetendo aliquid vel iudicando facit natura, nisi forte quoniam ex ipsa sæpe habilitas quædam mentis et corporis existit, quæ habilitas ad unamquamque rem adjuvat voluntatem; id enim maxime volumus ad quod habiles sumus. Sed natura inter perspicuas causas

ponitur, quæ iudicio quoque conjuncta est, ut si naturaliter sano quisque iudicio compositus est: appetitioni etiam, ut si naturaliter aliquid animus petat. His adiungit aliam causarum divisionem; ait enim alias causas esse voluntarias, alias ignoratas: voluntarias, eas quæcunque ex iudicio veniunt animi; ignoratas in quibus necessitas domina est, id est in quibus aut omnino non volumus, aut ne si velimus quidem aliter facere possumus, ut in natura atque casu. Necessitate enim quadam naturæ gravia deorsum feruntur, necessitate item factum dicimus, ut aliquis ignorans jacto trans parietem lapide prætereuntem hominem peremerit. Eaque necessitas talis est, non quod aliter fieri non potuisset, nisi ut lapide jacto percuteret, sed quia voluntas defuit, et non idcirco, quia voluit, fecit. Prior vero ne essitas jam talis est, in qua nulla voluntas est, vel ea quæ est, ne id quod cupit efficiat, validiore necessitate constringitur. Nam cum lapis deorsum propria gravitate deponitur, nulla voluntas est, sed tantum naturæ necessitas; at si homo deorsum cadat, est quidem non cadendi voluntas, sed ferri quo non vult, validior naturæ causa compellit. Voluntatem vero a fortuitis eventibus uno eodemque aptissimo secrevit exemplo, veluti si telum manu jaciat, nolens, ut feriat prætereuntem. Nam jecisse ex voluntatis principio nascitur. Idcirco enim jecit, quia voluit. Ignoravit vero quod percuteret; neque enim jecisset, si se percussurum prævidere potuisset. Neque jecit, quia voluit percutere. Si autem non ignorasset, non percutere potuisset. Unde etiam machinationum quoddam atque defensio in jurisperitorum responsonibus invenitur, hoc modo: Si telum manu fugit magis quam jecit; nam si quis cædis accusetur, optima solet esse defensio, si alia non suppetit, fugisse manu telum, magis quam voluerit jecisse, ut non voluntati, quæ condemnatur in culpis, sed ignorantix factum tribuatur. De perturbationibus autem animorum paulo confusius iudicium est. Dubitari enim potest utrum ex voluntate, an necessitate, an ex ignorance venerit, quod perturbatione peccatur: videntur enim voluntaria esse peccata, quoniam qui perturbatus est appetit aliquid, aut fugit. Sed in hoc perturbatio ejus apparet, quod non fugienda vitat, et non appetenda nimis exoptat. Porro autem quoniam in perturbationibus sunt confusa iudicia (neque enim aliter id quod fugiendum est sæpe appetunt perturbati, nisi obsecrato obscuratoque iudicio), quod vero sit animi confusione, sæpe tale est ut nollet admisisse qui fecit, et evenit ut non inter voluntarias, sed inter ignoratas vel necessarias causas animorum perturbatio sit; intantum vero qui perturbatus est, a vera discretionem discedit, ut in eam possit recta bene consulentium admonitione reduci. Quo fit ut animorum perturbatio jure a causis voluntariis segregetur, et aut in ignorance, aut in necessitate ponatur. Nam quod ait: Tamen habent tantos motus, ut ea quæ voluntaria sunt, aut necessaria interdum, aut certe ignorata videantur, ita intelligendum est: quoniam

omnis animi passio iudicium conturbat, confundit vero rectam discretionem, si acrior fuerit quam ut rationis retinaculis temperetur, et sit quædam ex perturbationibus veluti violenta necessitas, ut dubium sit utrum is qui aliquid perturbatus animo facit, ignorans faciat; veluti cum casu ignorans delinquit, cum futurum non providet casum, an sciens faciat, vel necessitate ducatur. Quod igitur dixit: Aut necessaria esse, aut ignorata, et divisit a necessariis ignorata, non pugnat contra id quod superius dixit, ea quæ ignorata sunt esse necessaria. Nam id quod est ignoratum ita quodammodo dividit: ignorantium alia quædam necessitate fiunt, dum aut nulla voluntas est, aut ea quæ est, necessitati nequit obsistere; alia casu, cum in his faciendis, quæ ignorantur, nulla voluntas est. Quod igitur dixit, perturbationes animi, B

A aut in necessariis causis poni, aut in ignoratis, id sine dubio sensisse intelligitur, perturbationes animi, aut in his esse ignoratis in quibus ea necessitas est, ut voluntas obsistere non possit, aut in his in quibus nulla voluntas est, sed sit delictum cæcitate iudicii, velut in his qui immoderatus amoris cupiditati deserviunt: aut enim confuso iudicio ab honestate descendunt, et dum quasi bonum appetunt, in malum decidunt ignorantes, atque ita in casu quodam atque errore ponitur amor immodicus; aut movit quidem quod appetit esse vitandum, sed majoris actu cupiditatis impellitur, atque ita inter ea necessaria ponitur, quæ aut non habent voluntatem, aut eam ita infirmam ac debilem, ut nullo modo validioribus passionibus obnitatur.

LIBER SEXTUS.

Fore quosdam, Patrici rhetorum peritissime, non dubitaverim, qui hunc in Topicis altiore ex philosophia tractatum varia obtreactione reprehendant, quia inter logicam disputationem physicam interposuit. Hi vero sunt, vel quibus hoc totum philosophari displiceat, vel qui in argumentorum locis naturales admisceri causas oportuisse non existiment. Sed contra priores quidem, et a M. Tullio, et ab ipsa quodammodo humana ratione, quæ in motu posita aliquid semper inquirat, atque amore scientiæ neque decipi patitur, neque ullo modo a veritatis ratione traduci, sæpe multumque responsum est. His vero qui sequstrandis ab oratoria facultate philosophiæ disciplinas putant, respondendum breviter existimo. Ratione quidem reperiri quiddam potest, sed id melius atque facilius artifex faciet, si in opere construendo artis facultatem atque elegantiam comparet. In argumentis quoque idem esse manifestum est, vi namque naturalis ingenii argumenta promuntur. Sed ars facultatem imitata naturæ viam quamdam rationemque reperit, qua id effici facilius ac melius possit. In qua re illorum necesse est reprehendatur error, qui rhetoricam facultatem naturalem esse dixerunt, quoniam quilibet totius artis alienus et intendere in alterum crimino, et sese purgare solet, et argumento aliquid probare contendit. Reprehendendi etiam sunt qui eandem facultatem in sola arte positam esse dixerunt: oportuit enim eos animadvertere, omnem quidem artem sui materiam effectus ex natura suscipere, sed in ea tamen ratione propriam facultatem elegantiamque experiri. Hæc itaque quæ artium ratio perficit, ab imperitis etiam fieri, utcumque contigerit, possunt. Bene autem ac facile nemo efficit, nisi artis ratione fuerit instructus. Cum igitur totius operis hæc sit intentio, ut argumenta quæ confusa et veluti clausa natura suppeditat, artificialiter vestigentur, quid sit per quod efficere id quod promittit ars valeat, sub exempli notatione demonstrat: ut enim facilius argumenta reperiantur, illa res efficiet,

si demonstrantur loci in quibus argumenta sunt collocata. Etenim ut si quis aliquid querat, facilius id investigare possit atque invenire, si locus ei monstratur ubi sit positum id quod inquirat; ita etiam cum quis argumentum invenire conatur, si ei locus ubi argumentum sit positum, declaretur, facilius argumentum quod querat valebit invenire. Ita enim Aristoteles, et ita Tullius appellat eas sedes in quibus argumenta sunt collocata, id est locos, qui ab Aristotele topica vocati sunt. Sed quoniam de sedibus argumentorum loquimur, huiusmodi sint paulo altius expediamus; locus enim non uno modo intelligitur. Ac relinquamus quidem eos locos quos Victorinus frustra atque inconvenienter interserit, velut eos qui corpora concludunt, ac simpliciter intelligamus eos locos argumentorum esse qui intra se continent argumenta in quibus exponendis posterius quid sit quod dicimus clarius apparebit. Nunc communiter de tota locorum ratione, deque argumentatione, ac de quæstionibus et propositionibus earumque terminis videtur esse tractandum. Ac primum quoniam locus qui tractatur in Topicis, non cujuslibet rei, sed tantum locus est argumenti, exposito prius argumenti intellectu, deinceps de loci ratione tractabimus. Diffinit igitur Tullius argumentum hoc modo: D Argumentum est ratio quæ rei dubiæ faciat fidem. Sumpsit igitur rationem ut genus. Omnes enim injuriosi sunt qui orationis virtutem a sapientiæ ratione sejungunt, aliamque esse dicendi artem velint, aliam intelligendi. Nam si nihil oratione aliud agimus, nisi interius cogitata vulgamus, quæ malum ratio est, orationis elegantiam a sententiarum gravitate seponere? Quæ porro sententiarum gravitas esse potest, sine earum rerum de quibus dicendum est comprehensione? Quæ vero alia disciplina naturam proprietatemque rerum omnium docet, vel quæ omnino eorum quæ intelligi possunt, scientiam proficit, nisi hæc tantum ex qua nos pauca præsumpsimus philosophia? quæ longe aliter de his ipsis in

proprio sapientium tracta ut disputare solet. Neque ita cursim ut nos, quæ, si ut in illorum libris solet, prolixius disserenda sumpsissem, quis ferret insolentium hominum temeritatem provecus quos culpæ volentium quibus provecibus proficerent, si studiosi potius quam queruli esse mallerent? Sed his contentionibus neque anti-qua caruit ætas, nec nos ita delicati sumus, ut quibus patientia doctissimorum hominum sæpius obstitit, ferre nolimus, dum et pluribus prodesse possumus, et sapientium judicia consequamur. Ad quem finem hic noster labor et totius operis summa contendit. Sed hæc hactenus. Nunc susceptæ expositionis ordinem persequamur.

Toto igitur loco causarum explicato, ex earum differentia in magnis quidem causis vel oratorum vel philosophorum magna argumentorum suppetit copia, in restris autem si non uberior, at fortasse subtilior; privata enim judicia maximarum quidem rerum in jurisconsultorum mihi videntur esse prudentia. Nam et adsunt multum, et adhibentur in consilia, et patronis diligentibus ad eorum prudentiam confugientibus hæc administrant. In omnibus igitur judiciis in quibus ex fide bona est additum, primus causarum usus est, ut inter bonos bene agi oportet. In primisque in arbitrio rei uxoriæ, in quo est quid melius, æquius parati esse deoent. Illi dolum malum, illi fidem bonam, illi æquum bonum; illi quid socium socio. Quid eum qui negotia aliena curasset, ei cujus ea negotia fuissent. Quid eum qui mandasset, eumve cui mandatum esset, alterum alteri præstare oporteret. Quid virum uxori, quid uxorem viro tradiderunt. Licebit igitur, diligenter cognitis argumentorum locis, non modo oratoribus et philosophis, sed juris etiam peritis copiose de consultationibus suis disputare.

Diviso causarum loco atque ordine suis partibus distributo, de loci ejusdem facultate, quibusque uberior, quibusque angustius accommodetur, uti sæpe Ciceroni mos est, disserit. Primum enim, inquit, oratoribus ac philosophis, quorum in disputationibus larga materia est, multa ex causarum loco argumentorum suppetit copia. Communis quippe oratoribus ac philosophis hic locus esse prospicitur qui est a causis, his naturas rerum quod est philosophiæ proprium, illis quod oratoriæ facultatis est, facta probantibus. Nam et cum res quælibet quæritur, ejus causæ a philosophis vestigari solent. Quibus præmissis, ut superius dictum est, comitatur statim quod concludendum est, et oratores ad suspicionem movendam detergendamve factorum causas requirunt. Hoc quippe stabile in hominum mentibus manet, quod neque factum, neque res ulla præter illam omnium principem naturam, sine propriis causis possit existere. Quo fit ut uberrimus causarum usus sit in rhetorum orationibus, philosophorumque tractatu. Sed ut hunc libellum M. Tullius scribens, pleaque omnia Trebatio dedisse videatur, hunc locum juris quoque consultis attributum esse demonstrat, dicens: Esi non tam uberes opportunitates habeat hic locus in jurisperitorum responsionibus subtilius

A certe atque acutius pro ipsius artis natura tractari potest, scilicet ubertatem quæ deerat, subtilitate quæ poterat inesse compensans. Habent enim etiam ipsi proprium campum in quo eorum virtus possit enitere. Est enim jurisconsultorum prudentiæ privatarum quæstio causarum, maximeque in illis negotiis; hic causarum locus examinabitur, in quibus bonæ fidei judicia nectuntur. In his enim qui fuerit animus contrahentium quæri solet, qui deprehendi vix poterit, nisi præcedentibus causis intelligatur. In his igitur judiciis in quibus additur ut ex bona fide judicent, id est ubi ita iudices dantur, ut non strictas inter litigantes stipulationes, sed bonam fidem quærant, plurimus causarum usus est: additur ut inter bonos bene agi oportet, considerantur mores, inquiruntur consilia; statuitur quibus, quidque de causis administratum sit. In primisque in judicio uxoriæ rei uberrimus causarum tractatus est. Est autem judicium uxoriæ rei, quoties post divortium de dote contentio est. Dos enim licet matrimonio constante in bonis viri sit, est tamen in uxoris jure, et post divortium velut res uxoria peti potest. Quæ quidem dos interdum his conditionibus dari solebat, ut si inter virum uxoremque divortium contigisset, quod melius æquius esset, apud virum remaneret, reliquum dotis restitueretur uxori, id est ut quod ex dote judicatum fuisset melius æquius esse ut apud virum maneret, id vir sibi retinere; quod vero non esset melius æquius apud virum manere, id uxor post divortium reciperet. In quo judicio non tantum boni natura spectari solet, verum etiam comparatio honorum fit, ut non tam quod æquum, sed melius æquiusque est id sequendum sit. Quæ omnia ex præcedentibus causis investigari solent. Nam si viri culpa divortium factum est, æquius melius est nihil apud virum manere. Si mulieris est culpa, æquius melius est sextans retineri. In hisque omnibus peritissimi jurisconsulti esse debent; quo fit ut Trebatium quoque hortetur ad studium. Multa enim esse dicit, quæ eorum operam expectant. Illi enim, inquit, dolum malum, illi bonam fidem, illi æquum et bonum, illi etiam quid socius socio præstare debeat, quid is qui alienum in se gerendum sponte negotium suscepisset, ei cujus id negotium fuerat, quid is qui mandaverit ei cui mandaverit suorum negotiorum actiones, quid vir uxori, quid uxor viro tradiderit; quæ omnia ad posteriora causæ sunt, atque exinde judicia sumuntur. Idcirco enim, verbi gratia, quodlibet illud iudex pronuntiare debet in uxoris ac viri causa, quia virum hoc præstare oportet uxori; idcirco etiam mandato rei cui mandaverit, obligatus esse judicandus est, quia inter mandatorem susceptoremque negotii illud est observandum, omnia quoque quæ quisque alteri præstare debet, ea in tractandis judicandisque negotiis causæ sunt. Quocirca recte conclusit, diligenter cognitis argumentorum locis, et oratoribus, et philosophis, et jurisconsultis argumentorum copiam non defuturam.

Coniunctus huic causarum loco ille locus est qui ef-

ficitur ex causis: ut enim causa quid sit effectum indicat, sic quod effectum est, quæ fuerit causa demonstrat. Hic locus suppeditare solet oratoribus et poetis, sæpe etiam philosophis, sed his qui ornate et copiose loqui possunt, mirabilem copiam dicendi, cum denuntiant quid ex quaque re sit futurum. Causarum enim cognitio cognitionem eventorum facit.

Omnia quæ ad se referuntur recte dicuntur esse cōnjuncta; ipsa enim relatio rerum efficit conjunctionem; quod si causa alicujus causa est, non alterius, nisi sui effectus est causa, itemque si est aliquis effectus, ex causarum principiis venit; jure igitur ab effectis locus, causarum loco debet esse conjunctus. Quoniam vero semper quæ ad se referuntur æquantur, necesse est, quæ ubertas sit causarum, eadem quoque sit effectorum. Quoniam enim causa præter effectum esse non potest, cum sit causa super effectum, necesse est ut ex eventibus quoque atque effectibus, plurima suppetant argumenta, siquidem ex causis etiam plurima contrahuntur. Nam sicut cujuslibet effectus potest causa tractari, si ex qualibet causa potest, qui sit eventus ostendi, recteque, aut, causarum cognitio eventuum cognitionem facit; ut enim in prædicamentis ostenditur, sciri relativum aliquod non potest, præter reliqui scientiam relativi.

Reliquus est comparationis locus, cujus genus et exemplum supra positum est, ut cæterorum, nunc explicanda tractatio est. Comparantur igitur ea omnia quæ aut majora, aut minora, aut paria dicuntur: in quibus spectantur hæc, numerus, species, vis, quædam etiam ad res aliquas affectio. Numero sic comparantur, ut plura bona paucioribus bonis anteponantur, pauciora mala, malis pluribus; aiuturniora bona brevioribus, longe et late pervagata angustis, ex quibus plura bona propagentur, quæque plures imitentur et faciant. Specie autem comparantur, ut anteponantur, quæ propter se expectendu sunt, his quæ propter aliud, et ut innata atque insita assumptis et adventitiis, integrè contaminatis, jocunda minus jocundis, honesta ipsis etiam utiliibus, proclivior laboriosis, necessaria non necessariis, sua alienis, rara vulgaribus, desiderabilia his quibus facile carere possis, perfecta inchoatis, tota partibus, ratione vigentia rationis expertibus, voluntaria necessariis, animata inanimatis, naturalia non naturalibus, artificiosa non artificiosis. Vis autem in comparatione sic cernitur: Efficiens causa gravior quam non efficiens; quæ se ipsis contenta sunt, meliora quam quæ egent aliis; quæ in nostra, quam quæ in aliorum potestate sunt; stabilia incertis; quæ eripi non possunt, his quæ possunt. Affectio autem ad res aliquas est hujusmodi: Principum commoda majora quam reliquorum, itemque quæ jocundiora, quæ pluribus probata, quæ ab optimo quoque laudata. Atque ut hæc in comparatione meliora sunt, sic deteriora quæ his sunt contraria. Parum autem comparatio nec elationem habet, nec submissionem; est enim æqualis. Multa autem sunt quæ æqualitate ipsa comparentur, quæ ita fere concluduntur: Si consilio juvare cives et auxilio, æqua in laude ponendum

A est, pari gloria debent esse hi qui consulunt et hi qui defendunt; at quod primum est, quod sequitur igitur.

Omnis comparatio duplex est: aut enim æqualia sibi met comparantur, aut inæqualia; sed in his quæ sunt æqualia semper eadem esse notatur æqualitas. Inæqualia autem in gemina veluti membra dividuntur, minoris scilicet atque majoris. Nam quod minus est, non per se minus est, sed comparatione majoris. Itemque quod majus est, minoris comparatione dicitur majus. Quæ cum ita sint, dividit atque ante oculos ponit omnium comparationum modos, et quod raro in superioribus locis fecit, ipsas maximas propositiones ponit in comparationibus constitutas, ut si quando loco sit nobis comparationis utendum, habeamus quoddam, velut inventionis exemplar, ad quod quærentem animum possimus advertere. Omnis igitur comparatio, aut in numero constat, aut in specie, aut in vi, aut in aliqua locata extrinsecus affectione. Nam quodcumque conferre contendimus, aut numero comparamus, et secundum id aliud majus, aliud minus esse decernimus; aut speciem ipsam intuentes, eamque alii comparantes de excellentia judicium damus; aut aliud consideramus, quid res quæque possit efficere, et in quantum ejus progredi possit natura, aut ex aliorum quodammodo continentia, et ex circumstantium affectione rem quam alii conferimus intuemur. Numero igitur quæ comparantur, si ex eodem sint genere, plura paucioribus anteponuntur, velut si bona omnia sint æqualia, jure quisquam plura bona paucioribus anteponit. Et est hæc maxima propositio: Plura bona paucioribus anteponuntur, et in cæteris quoque eadem ratio perspicitur maximarum propositionum. At si omnia in contrario sint genere, pluralitati paucitas præferenda est, ut pauca mala pluribus malis, mala vero ipsa bonis nullo modo conferuntur. Quæ enim ullo modo compensantur, in eodem esse genere debent, non in contrario. Nam cum adversum se contraria e regione locata sunt, conferri compararique non possunt, quod sibi intelliguntur esse inimica. Est etiam secundum numerum comparatio in temporis quoque ratione. Nam cum tempus certis quibusdam spatiis dividatur, velut horæ, diei, mensis, atque anni, ex æqualibus bonis ea magis eligenda sunt, quæ diuturnius perseverant, quod in numero positum esse nullus ignorat. Ipsa enim diuturnitas plurimos esse vel dies, vel menses, vel annos fatetur, quibus duret id quod eligitur. Longe etiam pervagata bona, angustis et in unum minimum locum coarctatis numeri comparatione præcedunt. Nam quæ longe lateque pervagata sunt, ea in plurimas gentes regionesque diffusa sunt; pluralitas vero cujuslibet rei numerum spectat. Jam vero ex quo plura propagentur bona, quis non judicet esse meliora his quorum est inops bonorum contractioque secunditas? Quis etiam bonum quod plures imitentur ut faciant, cæteris quæ ita non sint, excellere non arbitretur, quæ in numero constare quis nesciat, quando in numero pluralitas constat? Specie vero compa-

rantur, quæ per seipsa considerata suæ quodammodo pulchritudinis merito cæteris anteferuntur. Meliora enim sunt quæ propter se, quam quæ propter aliud expetuntur, veluti salus quæ propter se expetitur, medicina propter salutem; quocirca melior est salus quam medicina: atque hæc non ad aliquem numerum, nec postremo ad aliquam quantitatem, sed ad ipsam speciem salutis ac medicinæ considerationem referentes, iudicium promimus. Illa quoque quæ innata atque insita sunt, assumptis et adventitiis meliora iudicantur, unde innata moribus gravitas longe amplius excellit eam quæ per imitationem affectatur. Integra etiam potius quam contaminata melioris rei iudicium ferunt. Nam quæ integra sunt, suam speciem servant, quæ contaminata sunt atque ex aliqua parte vitata, si qua etiam inerat, speciei pulchritudinem perdidit. Jocunda minus jocundis meliora, communis omnium animalium natura dijudicat. Honestas utilibus sapientes antepouunt; proclivitas laboriosis anteferri illa res monstrat, quod nemo ad eundem finem per laboriosam atque asperam viam tendere cupiat, ad quem possit proclivi facilius itinere pervenire. Labor quippe omnis in-jocundus est, jocunda est facilitas. Necessaria etiam non necessariis partim præferri, partim etiam post-poni debent, quod M. Tullius tacuit: necessaria quippe præferuntur his non necessariis, quæ non boni ratione, sed voluptatis appetitione sunt consti-tuta, veluti luxu regio parata convivia nullus sa-piens iudicet esse meliora his quæ naturæ expleant indigentiam. Quædam vero sunt quæ ipsa specie boni, cum non necessaria sint, meliora sunt neces-sariis. Nam vivere necessarium est, et sine eo sub-sistere animal nequit. Philosophari vero non est necessarium, melius tamen longeque excellentius est philosophari vivere quam tantum vivere: illud enim raro paucisque etiam utentibus ratione concessum; illud pecudibus commune nobiscum. Sua quoque alienis jure meliora esse dicuntur, veluti hominibus ratio potius quam voluptatis appetitio: illud enim proprium est hominis, illud alienum; rara quoque vulgaribus meliora sunt. Atque hic locus approbat id quod superius dictum est, philosophantem vitam ipsa vita esse meliorem: nam quæ rara sunt, facile id quod vulgare est antecedunt. Desiderabilia etiam his quibus facile carere possis, illa res approbat esse meliora, quod maxime desiderantur, et sine his anxiosa vita est, veluti si quis capillis visum conferat. Aegrius enim toleramus carere visu quam capillis; ita ex hoc meliorem esse visum capillis iudicamus, quod his facile, illo æquo animo carere non possu-mus. Perfecta etiam imperfectis naturaliter excel-lunt, illa enim suam formam adeptæ sunt, illa ni-mis. Tota etiam partibus eodem modo excellen-tiora esse arbitramur: nam quod totum est, habet naturam propriam formam. Quod vero pars est et ad totius nititur perfectionem, nondum suæ pulchritu-dinis speciem cepit, nisi ad totius integritatem referatur. Jam vero ratione utentia rationis expertibus

nullus dubitat esse meliora. Voluntaria quoque ne-ces ariis jure anteponuntur, namque voluntaria li-bera sunt, quæ necessaria quodam nos veluti domi-nio necessitatis astringunt, atque ideo meliora esse voluntaria necessariis existimamus; quanquam in hoc etiam illud intelligi possit, quod a nobis supe-rius dictum est, non necessaria sæpe necessariis anteponi, quandoquidem ea quæ voluntaria sunt non fuerint necessaria; voluntaria vero meliora sunt necessariis. Non necessaria igitur sæpe necessariis excellunt; animata quoque inanimatis, ipsius animæ negatione considerata, anteponenda esse ratio per-suadet. Naturalia etiam non artificialibus, et artifi-ciosa inartificialibus. Optimusque hic gradus est, ut naturam arti, artem præferas inertie, ars quippe imitatur naturam. Quo fit ut id quod in se retinet pulchri, ex natura veniat, cujus imitari speciem cupit. Longe vero postrema sunt quæ cum artificio carent, non a specie solum naturæ, verum etiam ab imitatione discedunt, atque hæc quidem de spe-cie in comparationibus considerantur. Vis autem in eo consistit in quo consideratur quid unquamque res possit efficere, nam quod quæque res potest, ea vis ejus rectissime dicitur. Efficens igitur causa graviorem vim habet quam ea quæ nihil efficit: velut artifex melior quam materia, illa quippe stolidus est atque immotus. Nec aliquid effi-ciens, nisi formam ab artifice, id est ab efficiente causa, suscepit. Item quæ se ipsis contenta sunt, meliora esse his videntur quæ egent aliis: veluti omnium Deus optimus est, quia nullo indiget, et ipso cuncta sunt indiga. Item quæ in nostra sunt potestate magis eligenda sunt quam quæ in aliena manu posita facile labuntur. Quo fit ut sit virtus me-lior quam divitiæ; nam virtus est in nostra potestate, divitiarum fortuna domina est. Jam vero stabilia incertis, quæ eripi non possunt, his quæ possunt, si tamen bona sunt, quis non intelligit esse meliora? Quorum tamen locorum pars contraria contra-rium tenet: inspectis quippe his quæ meliora sunt, si horum adversa videamus, deteriora sunt. Restat in affectione posita comparatio quæ ita tractatur, ut non per semetipsam res quæ alii conferuntur, sed ex alterius cujuslibet consideratione pensetur, velut in tribus quibusdam rebus si dux ad se invicem com-parentur, et quod ad tertiam plus minusve jungantur. Sint enim duo quædam humanis rebus ac-commodata, quarum una principibus atque etiam ipsi reipublicæ accommodatior: hic igitur iudica-bimus eam rem esse meliorem quæ melioribus pro-dest, id est ut reipublicæ vel principibus non con-siderantes ut sese res habeat, sed quantum reipu-blicæ vel principibus adjuncta sit. Hæc igitur res ex affectione est comparata, meliusque iudicatur id quod principibus commodum est, quam id quod aliquibus privatis, quoniam principes reliquorum etiam continent statum. Eodem modo sunt quæ se-quantur, ut quæ jucundiora sunt pluribus, quæ cla-riora inter multos, quæ pluribus comprobata sunt,

meliora ducantur. Nam etiamsi minus ipsa hujus naturæ sint; affectione tamen, ut dictum est, eorum quibus vel jucundiora, vel inter quos clariora sunt, aut a quibus probantur, meliora existimanda sunt. Sed quanquam id quod a pluribus bonum ducitur, superius in ea comparationis parte posuerit in qua fiebat secundum numerum comparatio, nihil tamen impedit eundem locum secundum aliam atque aliam considerationem diversis generibus subdi: velut ala avis cum substantia sit, eadem tamen ad aliquid esse intelligitur, si ad alatum consideretur. Illa quoque ex affectione videntur esse meliora quæ ab eo laudata sunt, contra quem dialectica oratione vel rhetorica facultate disseritur. Nam ut revincere adversarium possis, sat est si eum tibi consensisse monstraveris, atque id aliquando velut optimum prædicasse, quod tu melius re proposita monstrare contendas. Dictis igitur omnibus meliorum locis, his oppositi quæ deteriora sunt continebunt. Parium vero nulla discretio est. Neque enim quod par est, aut intentionem sumere, aut remissionem potest. Quibus autem modis inter se majora minoraque penduntur, iisdem inter se paria conferuntur. Nam quæ vel numero, vel specie, vel vi, vel affectione fuerint, æque paria esse dicuntur. Commune autem cunctorum exemplum est, quod Cicero in qualitate constituit, quæ qualitas in cunctis paribus æqua est, sed vel numero, vel specie, vel vi, vel affectione paria sunt. Nam in eorum comparatione quæ majora vel minora sunt, una quædam qualitas est, sed horum accessione variantur. Nam quibus in eadem qualitate major numerus, pulchrior species, efficacior vis, ad pretiosiora conjunctior affectio, ea meliora esse existimabuntur. Quæ si æqua fuerint, in eadem qualitate paria sunt. Exemplum vero quod proposuit, ad blandiendum Trebatii animum valet, cum propria, id est oratoriam, facultatem cum jurisperitorum laude conjungit hoc modo: Si consilio juvare cives, quod jurisperitorum est, et auxilio, quod oratorum est, æqua in laude ponendum est, pari gloria debent esse qui consulunt, id est periti juris, et hi qui defendunt, id est oratores. Atqui primum est, id est consilio juvare cives, et auxilio, æqua in laude ponendum est. Quod sequitur igitur, id est (*Supple*, pari gloria debent esse qui consulunt, id est periti juris, et hi qui defendunt, id est oratores) inferitur. Ea vero conclusio est per quam dicimus: hi igitur qui consulunt, et hi qui defendunt, pari gloria esse debent. Hoc autem breviter dialecticorum more protulit, qui sic enuntiant: si dies est, lucet. At quod primum est, id autem tantumdem est ac si dicatur, atqui dies est. In propositione enim quæ est, si dies est, lux est, prior est propositio, dies est. Concludunt quod sequitur, igitur, id est, esse lucem. Id enim in prima parte propositionis, quæ erat, si dies est, sequebatur. Igitur hic quoque Cicero sic protulit: Atqui primum est, id est, consilio et auxilio juvare cives æqua in laude esse ponendum, id enim erat primum in ea propo-

sitione quæ dicebat: Si consilio et auxilio cives juvare æqua in laude poneretur, pari gloria esse oratores jurisque consultos. Quod sequitur igitur, id est, pari gloria debent esse qui consulunt ac defendunt; id enim erat consequens in ea propositione quæ staret: Si consilio et auxilio cives juvare par esset, pares esse qui consulunt ac defendunt.

Perfecta est omnis argumentorum inveniendorum præceptio, ut cum profectus sis a definitione, a partitione, a notatione, a conjugatis, a genere, a forma, a similitudine, a differentia, a contrariis, ab adjunctis, a consequentibus, ab antecedentibus, a repugnantibus, a causis, ab affectis, a comparatione majorum, minorum, parium, nulla præterea sedes argumenti quaerenda sit.

Tametsi ex his quæ dicta sunt intelligatur nullum argumenti locum esse præteritum, breviter tamen Ciceronis conclusionem, qua se nihil omisisse commemorat, ad ampliorem doctrinæ fidem approbandam reor, in his enim nihil omnino prætermittitur quæ certa ratione tractantur. Nulla vero certior ratio divisione; quod enim quisque partitur a communibus in particularia deducens, cum rectum iter insistat, labi atque in errorem duci non potest. Locorum igitur omnium prima divisio fuit in ea quæ in ipsis hærent, et ea quæ assumerentur extrinsecus. Cujus divisionis nihil medium reperiri potest: aut enim in ipso est aliquid de quo queritur, aut extrinsecus necesse est assumatur. Videamus igitur nunc quemadmodum disputatio per nihil omittentem divisionem feratur. Eorum igitur locorum, qui in ipsis sunt de quibus agitur, nunc ex toto, nunc ex partibus, nunc ex vocabulo, nunc ex affectis sumitur argumentum. In his igitur quoniam nihil relictum sit perspicue apparet; in eo enim quod conjunctum est, duplex discretio est: una ex eo ipso quod formatum est atque compositum, quod totum est, in quo etiam definitiones adhibentur; alia in ejus partibus inspiciendis, ex quibus compositi forma conjuncta est. Sed quoniam natura hominum id quod intelligit, voce sæpius prodit, necesse est ut nomen quoque quod ad intellectus declarationem adhibetur, ostendat aliquam rei quam significat proprietatem, intellectus quippe, qualitatem rei quam intelligit, significat. Quocirca nomen quoque intellectus qualitatem designat. Jure igitur dictum est proprietatem quamdam rei vocabulo significari, atque ita ex eo trahi argumentum potest, quod vocatur a nota. Horum vero locorum alias partitiones dedit, quas paulo post brevius colligemus. Affecta vero, quæ, ut superius dictum est, in relatione consistunt, ipsa etiam rite divisa sunt. Nam quæ referuntur ad aliquid, aut substantialia sunt, aut accidentia. Substantialia, ut conjugata, nam justo, in eo quod justus est, justitia substantiam facit. Nec id dico, quod homini esse ex justitia constituatur, sed justo, qui justitia descendentem corrumpitur. Similis et de eo quod est juste adverbio, ratio est. Est etiam substantiale, genus, species, differentia, causa, effectus.

Accidentia, ut contrarium, simile, adjunctum, paria, majora, minor. Consequentia vero atque repugnantia, quoniam, ut superius dictum est, in conditione posita sunt, nunc substantialia reperiuntur, nunc vero in accidentibus considerantur. Substantialia, ut cum genus antecedit speciem; accidentia, ut cum nigredo præcedentem sequitur corvum, quanquam etiam in causis aliquæ accidentes esse possint. De quarum omnium proprietatibus Tullius supra disseruit. Atque ut brevissima descriptione tota locorum divisio colligatur, erit hoc modo: Omne argumentum aut ex his locis ducitur qui in ipso de quo quæritur inhærent, aut ex his quæ extrinsecus assumuntur. Is vero locus qui in ipsis de quibus ambigitur positus est, dividitur in eum locum qui est ex toto, et in eum qui est ex partibus, et in eum qui est ex nota, et in eum qui est ab affectis. Is autem qui a toto est, a definitione locus vocatur. Definitionum vero aliæ sunt propriæ, aliæ non propriæ. Non propriarum vero, aliæ sunt quæ singulis nominibus denotantur, aliæ quæ oratione panduntur. Earum vero quæ singulis nominibus fiunt, aliæ sunt in quibus pro nomine redditur nomen, quæ dicuntur κατ' ἀντιθέξιν; aliæ quæ exempli gratia nomen subjiciunt, quæ dicuntur ὡς τῶπος. Earum vero quæ oratione declarantur, aliæ fiunt a partitione, aliæ a divisione, aliæ a differentiis præter genus, quæ ἐνοσηματικῆ dicitur; aliæ quæ ex pluribus qualitatibus fiunt, etiam singulis totum id significantibus, quod omnis qualitatium collectio declarat, quæ vocantur ποιῶδες; aliæ quæ ex accidentibus, non singulis, sed cunctis unum aliquid efficientibus constant; aliæ quæ ad differentiam dantur; aliæ per translationem, aliæ quæ ex privatione contrarii, aliæ quæ propriis nominibus aptantur, quæ etiam ὑποτύπωσις dicuntur; aliæ per indigentiam pleni, aliæ per proportionem, aliæ per relationem, aliæ per causam. Item alia definitionis divisio secundum Tullium principalis, quod aliæ corporalium rerum sint, aliæ incorporealis, et definitionis quidem locus ita divisus est. A partibus autem locus dividitur in partitionem et divisionem. A nota vero locus simplex est. Ab affectis autem, alii sunt a conjugatis, alii a genere, alii a forma, alii a simili, alii a differentia, alii a contrariis, alii ab adjunctis, alii a consequentibus, antecedentibus et repugnantibus, alii a causa, alii ab effectis, alii a comparatione parium, majorum vel minorum. Genus vero dividitur in suprema genera, et in ea quæ etiam species esse possunt. Species quoque dividitur in ultimas species et in ea quæ etiam genera esse possunt. Similium quoque alia in singulis considerantur, et vocantur exempla, alia in pluribus, et appellatur inductio; alia in conjunctis, et vocatur proportio. Item differentiarum aliæ sunt substantiales, aliæ, etsi non substantiales, inseparabiles tamen, aliæ neque substantiales neque inseparabiles. Contrariorum alia dicuntur adversa, alia privantia, alia negantia, alia relativa. Adjunctorum vero alia sunt quæ ante rem existunt, alia quæ cum re, alia

A vero post rem. Locus vero conditionalis dividitur in antecedens, consequens et repugnans. Causarum quoque multiplex locus est: aliæ namque sunt quæ vi sua efficiunt, aliæ sine quibus effici non potest. Earum vero quæ vi sua efficiunt, aliæ sunt necessariæ nihilo indigentes ut efficiant, aliæ vero indigentes ut efficiant, aliæ vero indigentes et non necessariæ. Earum vero sine quibus non efficitur, aliæ sunt mobiles, aliæ immobiles. Item causarum aliæ sunt non spontaneæ, aliæ ex voluntate, aliæ ex perturbatione, aliæ ex habitu, aliæ ex natura, aliæ ex arte, aliæ ex casu. Rursus causarum aliæ sunt constantes, aliæ inconstantes. Amplius, causarum aliæ sunt voluntariæ, aliæ ignoratæ. Ignoratarum pars in casu, pars in necessitate est constituta. Necessariarum pars in vi, pars in scientia posita est. Effecta vero intantum dividi possunt, in quantum ad superius dictas causas referuntur. Locus vero a comparatione minorum, parium atque majorum, dividitur in numerum, speciem, vim, ad res alias affectionem. Quæ cum ita sint, cum quo nihil sit in divisione prætermisum, recte M. Tullius partitionem conclusit, dicens nullam argumenti sedem esse præteritam. Restat igitur locus qui extrinsecus sumitur, quem, quoniam nihil jurisconsultis est utilis, non Trebatii causa, sed ne quid perfecto operi deesse videatur, adjungit.

Sed quoniam ita a principio divisimus, ut alios locos diceremus in eo ipso de quo ambigitur, hæere, de quibus satis est dictum; alios assumi extrinsecus, de iis pauca dicamus, etsi ea nihil omnino ad vestras disputationes pertinent; sed tamen totam rem perficiamus, quandoquidem cœpimus. Neque enim tu is es quem nihil nisi jus civile delectet, et quoniam ad te hæc iura scribuntur, ut etiam in aliorum manus sint ventura, detur opera, ut quamplurimum iis quos recta studia delectant, prodesse possimus.

Ne locus nihil jurisperito profuturus negligentiam sui faceret, Trebatium ut in præmio magis orator reddat attentum; sit enim ita sese divisisse in principio, ut alios locos in ipsis hæere diceret, de quibus ageretur, alios extrinsecus assumi, et cum de superioribus locis idonee disputatum sit, intractatam reliquam partem non oportere præteriri. Neque enim hunc esse Trebatium, qui sua arte contentus, cæterorum studia negligat, verum diligentia atque ingenio plurimum valens, cuncta ad se pertinere ducat, quæ liberalibus studiis annumerentur; simul dandam esse operam dicit, quoniam benevolo animo Ciceronis opus Trebatius esset editurus, ut cum in multorum manus venisset, prodesse iis integrum posset, qui rectis studiis tenerentur, hoc quoque Trebatio beneficii nomine concedens, quod ad eum scripta, et per eum edita plurimis pro utura conscriberet.

Hæc ergo argumentatio quæ dici ut artis experta, in testimonio posita est. Testimonium autem nunc dicimus omne quod ab aliqua re externa sumitur, ad faciendam fidem.

Extrinsecus positum argumenti locum, quem M.

Tullius vocat artis expertem, in testimonio positum esse pronuntiat. Dubitari autem potest quid hic locus a superioribus differat, quos in affectis locavit. Nam uti affecta semper in relatione sunt constituta, ita etiam testimonia ad ea quorum sunt testimonia referuntur. Omne enim testimonium testatæ rei testimonium est. Quocirca, cur aut ea quæ affecta dudum vocata sunt, non extrinsecus collocentur, aut ea quæ nunc vocantur extrinsecus, non inter affecta ponantur, quæri potest, cum præsertim ea quæ adjuncta esse negotio superius diximus, veluti quoddam testimonium sæpe rebus afferant, cum ex eorum quæ præcesserunt, vel consecuta sunt signis, quod gestum sit considerari solet. Quorum omnium communis illa solutio est, quod ex affectis argumenta quæ fiunt, ab oratore inveniuntur, ejusque opera atque industria nascuntur. Ea vero quæ extrinsecus posita sunt, rei tantum testimonium præbent, non enim inveniuntur ab oratore, sed his orator utitur positis atque ante constitutis. Nam quæ a genere, vel a specie, vel a cæteris affectis argumenta sunt, ab ipso quodam modo oratore reperiuntur. Testimonia vero sibi ipse non efficit, sed ad causam utitur ante præparatis. Quo fit ut argumenta ex affectis in causa statim atque ex tempore nascentur; ea vero quæ in testimoniis posita sunt, ante rem præcurrentia confirmando usum negotio posterius præstent, et in adjunctis ab oratore conjectura colligitur, et auditorum mentibus intimatur. Testimonia vero non in conjecturis, aut in suspicionibus, sed in rei gestæ narratione consistunt. Ostendit autem vehementius quid esset testimonium, cum dicit, id a se testimonium vocari quod ab aliqua externa re sumitur. Omnia quippe affecta, ab eis ad quæ affecta sunt, non videntur externa. Testis vero cum re testificata nulla cognatione conjungitur, nisi sola notitia, quæ nihil ad rem quæ gesta est attinet, cum si gestum negotium nullus agnosceret, nihilominus tamen gesta res esset; sed id poterit etiam ad similitudinem duci, quid enim minus esset aliquid, si ei simile nihil reperiretur? Sed quod simile est, ei cui simile est eadem qualitate conjungitur, quæ qualitas utrumque conformat. Scientia vero quamvis efficiat testem, nulla tamen qualitate conjungitur cum re cujus illa notitia est. Neque enim scientis notitia, rei gestæ qualitas dici potest, cum si notitia, qualitas rei posset intelligi, pereuntibus his qui rem norunt, res vel interiret, vel muaretur, quod neutrum evenire necesse est, quandoquidem, absumptis scientibus, res ignorata poterit permanere.

Persona autem non qualiscunque testimonii pondus habet; ad faciendam enim fidem auctoritatis quæritur; sed auctoritatem aut natura, aut tempus affert: naturæ auctoritas in virtute inest maxime; in tempore autem multa sunt quæ afferant auctoritatem, ingenium, opes, ætas, fortuna, ars, usus, necessitas, concursio etiam nonnunquam rerum fortuitarum. Nam et ingeniosos, et opulentos, et ætatis spatio probatos, dignos quibus credatur putant, non recte fortasse, sed vulgi

A opinio mutari vix potest, ad eamque omnia dirigunt, et qui judicant, et qui existimant. Qui enim his rebus quas dixi, excellunt, ipsa virtute videntur excellere. Sed reliquis quoque rebus quas modo enumeravi, quamquam in iis nulla species virtutis est, tamen interdum confirmatur fides, si aut ars quedam adhibetur (magna enim est vis ad persuadendum scientiæ), aut usus. Plerumque enim creditur iis qui experti sunt. Facit etiam necessitas fidem, quæ tum a corporibus, tum ab animis nascitur. Nam et verberibus torti, et igni fatigati quæ dicunt, ea videtur veritas ipsa dicere, et quæ a perturbationibus animi sunt, dolore, cupiditate, iracundia, metu, quia necessitatis vim habent, afferunt auctoritatem et fidem. Cujus generis etiam illa sunt ex quibus nonnunquam verum invenitur, pueritia, somnus, imprudentia, vinolentia, insaniam. Nam et pueri sæpe indicaverunt aliquid ad quod pertineret ignari, et per somnum, vinum, insaniam, multa sæpe patefacta sunt. Multi etiam in res odiosas imprudentes inciderunt, ut Staterio nuper accidit, qui ea locutus est bonis viris subauscultantibus pariete interposito, quibus patefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitalis jure damnatus est. Huic simile quiddam de Lacedæmonio Pausania accepimus. Concursio autem fortuitarum talis est, ut si interventum est casu, cum aut ageretur aliquid quod proferendum non esset, aut diceretur. In hoc genere etiam illa est in Palamedem conjecta suspicionum prodicionis multitudo, quod genus refutare interdum veritas vix potest.

Quoniam locum artis expertem in testimonio positum esse dixit, in testimoniis vero personarum fidem suam interponentium auctoritas quæritur, necessarium fuit, quibus rebus fieri soleat auctoritas, expedire. Ac cætera quidem clarissime atque apertissime dicta sunt. Sed quoniam auctoritatem in naturam tempusque divisit, cumque in tempore, ingenium, opes, ætatem, fortunam, artem, usum, necessitatem, concursionem etiam nonnunquam rerum fortuitarum locavit, quæri potest: Quid enim attinet ad tempus ingenium? quid ars? quid usus? Nam ætas atque opes, fortuna et fortuitarum rerum concursio subjecta sunt tempori, quoniam unumquodque eorum variis temporum vicibus permutatur. Ingenium vero naturæ potius oportuit attribui, artem atque usum tertium quiddam, quoniam neque tempori neque naturæ subijciuntur. Quamquam virtus quoque ipsa, quam M. Tullius in naturæ ratione constituit, quibusdam non naturalis, sed tum doctrina, tum recta exercitatione vivendi videatur ascita. Sed hæc ita intelligenda divisio est, quod omnis auctoritas aut ex magnis atque excellentibus rebus et per naturam optimis venit, aut ab his quæ inferiore loco sunt constituta, fidem non ex naturæ qualitate, sed ex vulgo insitis opinionibus capit. Et maximas quidem excellentesque res in natura constituit, quæ semper, ut ipse Tullius multis in locis defendit, boni est appetens. At vero quæ posteriora sunt, in tempore posita, idcirco quod omnia tempori subjecta, principales boni non retinent statim. Virtus quidem in de-

terius flecti non potest. Ingenium vero atque opes, fortuna et ars atque usus sæpe non recta exercitatione depravantur. Nam quidquid horum fuerit a virtute sejunctum, dignitatem veræ laudis amittit; et de virtute quidem distulit dicere. Posteriorẽm vero partem, id est in tempore positæ auctoritatis, divisit et evidentissimis patefecit exemplis. Nam et ingenii fides adest, atque ex ea præsto est auctoritas plurima. Eos quippe sapientius loqui homines credunt, quorum ingenium ad expedienda quæ proposuerint, sufficit. Opibus quoque præpollentes, dignos fide judicant, fortuna quoque et dignitate præclaris, majestatem auctoritatis impertiunt, non recte fortasse; sed et iudicium in negotiis, et existimatio vitæ, opinione hominum maxime continetur, quæ quia mutari vix potest, ad eam cuncta dirigit, eaque sibi tractanda regendaque proponet orator. Ars etiam atque usus plurimum valent. In utrisque enim fidem notitia facit. Necessitas quoque, quasi id quod latebat, extorquens, auctoritate subnixæ est, quæ tum ab animo, tum a corporibus venit: a corporibus, cum igni, ferro ac verberibus verum quod latet aperitur; ab animo, cum mens quadam perturbationis vel ignorantie necessitate confunditur. Tunc enim quid dici, quid taceri debeat, minime distinguens, verum quod occultum erat, prodit atque effundit in lucem. Nam iracundia sæpe, et quælibet animi perturbatio, quod occultandum foret, hæud continet, quæ idcirco habet auctoritatem ad fidem, quia simpliciter prodita sunt, nec ulla calliditatis arte prolata. Quin etiam ignorantia puerorum, vinolentia, somnus quædam sæpe produxit in medium, in quibus si iudicium fuisset ullum, prolata non essent. Sæpe etiam homines præter ullam animi perturbationem imprudentes propria confessione obligati sunt, dum cuncta simpliciter effundunt, quæ sibi nocitura non existimant, ut Staterio evenisse proposuit, qui interposito pariete testibus audientibus ea confessus est, ignorans se ab insidiantibus audiri, quibus vulgaris in iudiciumque prolatis, capitali sententia condemnatus est. Atque hæc quidem ignorantia in necessitate constituta est; nam qui nescit id quod ignorat, ne si velit quidem poterit evitare; quæ autem necessitas extorquet, ipsa quodammodo videtur veritas dicere, atque ideo eis veluti auctoritate subnixis fides adhibetur. Concursio etiam rerum fortuitarum facit fidem, quæ cum aliquoties falsa designet, tamen ita est vehemens, ut se ab ea veritas explicare vix possit. Quale est quod de Palamede narratur. Phryx exstinctus, qui quasi a Priamo missus videretur, repertæ Priami litteræ Phrygia manus imitata, quæ concurrentia fidem facerent produtionis. Hinc dicit Cicero: Talis etiam fortuitarum rerum concursio est.

Hujus etiam generis est fama vulgi, quoddam multitudinis testimonium. Quæ autem virtute fidem faciunt, ea bipartita sunt. Ex quibus alterum natura valet, alterum industria. Deorum enim virtus natura excellit, hominum autem industria. Divina hæc fere sunt testi-

A moniu: primum orationis, oracula enim ex eo ipsa appellata sunt, quod inest his deorum oratio: deinde rerum quibus insunt quasi divina quædam opera: primum ipse mundus, ejusque omnis ordo et ornatus; deinceps aerei volatus avium atque cantus; deinde ejusdem aeris sonitus et ardores, multarumque rerum in terra portenta, atque etiam per æta inventa præsensio. A dormientibus quoque multa significata visis, quibus ex locis sumi interdum solent ad fidem faciendam testimonia deorum. In homine virtutis opinio valet plurimum. Opinio autem est, non modo eos virtutem habere qui habeant, sed eos etiam qui habere videantur. Itaque quos ingenio, quos studio, quos doctrina præditos vident, quorumque viam constantem et probatam, ut Catonis, Lælii, Scipionis aliorumque plurimum, videntur eis esse quales se ipsi velint. Nec solum eos censent tales esse qui in honoribus populi reque publici a versantur, sed et oratores, et philosophos, et poetas, et historicos, ex quorum et dictis et scriptis sæpe auctoritas petitur ad faciendam fidem. Expositis omnibus argumentandi locis, illud primum intelligendum est, nec ullum esse disputationem, in qua non aliquis locus incurrat, nec fere omnes locos incidere in omnem questionem, et quibusdam questionibus alios, quibusdam esse alios aptiores locos. Questionum duo sunt genera, alterum infinitum, definitum alterum. Definitum est quod ὑπόθεσιν Græci, nos causam; infinitum, quod θίσει illi appellant, nos propositum possumus nominare. Causa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in omnibus aut in plerisque eorum. Propositum autem in aliquo eorum aut in pluribus, nos tamen in maximis. Itaque propositum pars causæ est. Sed omnis questio earum aliqua de re est quibus causæ continentur, aut una, aut pluribus, aut nonnunquam omnibus. Questionum autem quæcunque de re sint, duo sunt genera, unum cognitionis, alterum actionis. Cognitionis sunt hæc quarum finis est scientia, ut si queratur: A natura jus profectum sit, an ab aliqua quasi conditione hominum et pactione? Actionis autem hujusmodi exempla sunt: Sitne sapientis ad rempublicam accedere? Cognitionis questiones tripartitæ sunt, cum an sit, aut quid sit, aut quale sit, queritur. Harum primum conjectura, secundum definitione, tertium juris et injuriæ distinctione explicatur. Conjecturæ ratio in quatuor partes distributa est, quarum una est, cum queritur, Sitne aliquid? altera, Unde ortum sit? tertia, Quæ id causa effecerit? quarta, in qua de mutatione rei queritur: Sit necne sit? Ecquidnam honestum sit, ecquid æquum revera, an hæc tantum opinione sint? Unde autem sit ortum, ut cum queritur natura an doctrina possit effici virtus? Causa efficiens sic, ut cum queritur quibus rebus eloquentia efficiatur? De commutatione sic, Possitne eloquentia commutatione aliqua converti in infantiam? Cum autem quid sit queritur, notio explicanda est, et proprietas, et divisio, et partitio; hæc enim sunt definitioni attributa. Additur etiam descriptio, quam Græci ὑπογραφήν vocant. Notio sic queritur, Sitne id æquum quod ei qui plus potest utile est?

* Fias hujus sexti desideratur et totus septimus, quo sequens Ciceronis textus exponebatur.

Proprietas sic, In hominem solum cadat, an etiam in bellus ægritudo? Divisio et eodem pacto partitio sic, Triane genera bonorum sint? Descriptio, qualis sit avarus, qualis assentator, cœteraque ejusdem generis, in quibus et natura et vita describitur. Cum autem quæritur quale quid sit, aut simpliciter quæritur, aut comparate: simpliciter, Expetendane sit gloria? comparate, Præponendane sit divitiis gloria? Simplicium tria genera sunt, expetendo fugiendoque, de æquo et iniquo, de honesto et turpi. Comparationum autem duo, unum de eodem et alio, alterum de majore et minore. De expetendo et fugiendo hujusmodi: Si expetendæ divitiæ, si fugienda paupertas. De æquo et iniquo: Æquumne sit ulcisci a quocunque injuriam acceperis? De honesto et turpi: Honestumne sit pro patria mori? Ex altero autem genere quod erat bipartitum, unum est de eodem et alio, ut si quærat quid intersit inter amicum et assentatorem, regem et tyrannum. Alterum de majore et minore, ut si quærat: Eloquentiane pluris sit, an juris civilis scientia? De cognitionis quæstionibus hactenus. Actionis reliquæ sunt, quarum duo sunt genera, unum ad officium, alterum ad motum a vitiis vel gignendum vel sedandum, planeve tollendum. Ad officium sic, cum quæritur: Suscipiendane sint liberi? Ad movendos animos, cum sunt cohortationes ad defendendam rempublicam, ad gloriam et ad laudem. Quo ex genere sunt querelæ incitationes miserationesque flebiles. Rursusque oratio, tum iracundiam restinguens, tum metum eripiens, tum exultantem lætitiâ comprimens, tum ægritudinem abstergens. Hæc cum in propositis quæstionibus genera sint, eadem in causas transferuntur. Loci autem qui ad quasque quæstiones accommodati sunt, deinceps est videndum. Omnes illi quidem ad plerasque, sed alii ad alias, ut diximus, aptiores. Ad conjecturam igitur maxime apta quæ ex causis, quæ ex effectis, quæ ex conjunctis sumi possunt. Ad definitionem autem pertinet ratio et scientia æstimiendi; atque huic generi finitimum est illud quod appellari de eodem et altero diximus, quod genus formæ quædam definitionis est. Si enim quærat idemne sit pertinacia et perseverantia, definitionibus judicandum est. Loci autem convenient in ejus generis quæstionem, consequentes, antecedentes, repugnantes, adjunctis etiam duobus iis qui sumuntur ex causis et effectis. Nam si hanc rem illa sequitur, hanc non sequitur; aut si huic rei illa antecedit, huic non antecedit; aut si huic rei hæc, illius alia causa est; aut si ex alio hoc, ex alio illud effectum est: ex quovis horum id de quo quæritur, idemne an aliud sit, inveniri potest? Ad tertium genus quæstionis in quo quale sit quæritur, in comparationem ea cadunt, quæ paulo ante in comparationis loco enumerata sunt. In id autem genus in quo de expetendo fugiendoque quæritur, adhibentur ea quæ sunt aut animi, aut corporis, aut externa, vel commoda, vel incommoda. Itemque cum de honesto turpique quæritur, ad animi bona vel mala omnis dirigenda oratio est; cum autem de æquo et iniquo disseritur, æquitatis loci colliguntur. Hi cernun-

*tur bipartito, et natura, et instituto. Natura partes habet duas, tuitionem sui et ulciscendi jus. Institutio autem æquitatis tripartita est: una pars legitima est, altera conveniens, tertia moris vetustate confirmata. Atque etiam rursus æquitas tripartita dicitur esse: una ad superos deos, altera ad manes, tertia ad homines pertinere. Prima pietas, secunda sanctitas, tertia justitia atque æquitas nominantur. De proposito satis multa; deinceps de causa pauciora dicenda sunt, pleraque enim sunt ei cum proposito communia. Tria sunt genera causarum, judicii, deliberationis, laudationis; quarum fines ipsi declarant quibus utendum locis sit: nam judicii finis jus est, ex quo etiam nomen. Juris autem partes tum expositæ, cum æquitatis. Deliberandi finis utilitas, cujus hæc partes, quæ modo expositæ rerum expetendarum. Laudationis finis honestas, de qua item est ante dictum. Sed definitæ quæstiones a suis quæque locis quasi propriis instituuntur, in accusationem, defensionemque partitæ. In quibus existunt hæc genera, ut accusator personam arguat facti, defensor aliquod opponat de tribus, aut non esse factum, aut si sit factum, aliud ejus facti nomen esse, aut jure esse factum. Itaque aut inficialis aut conjecturalis prima appelletur, definitiva altera; tertia, quamvis molestum nomen hoc sit, juridicialis vocetur. Harum causarum propria argumenta ex his sumpta locis quos exposuimus in præceptis oratoriis explicata sunt. Refutatio autem accusationis in qua est depulsio criminis, quoniam græce *σπάρσις* dicitur, latine appelletur status, in quo primum insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. Atque etiam in deliberationibus et laudationibus iidem existunt status. Nam et negantur sæpe ea futura quæ ab aliquo in sententia dicta sunt fore, si aut omnino fieri non possunt, aut sine summa difficultate non possunt. In qua argumentatione status conjecturalis existit. At cum aliquid de utilitate, honestate, æquitate disseritur, deque his rebus quæ his sunt contrariæ, incurrunt status aut juris, aut nominis; quod idem contingit in laudationibus: nam aut negari potest id factum esse quod laudatur, aut non eo nomine efficiendum quo laudator affecerit, aut omnino non esse laudabile quod non recte, non jure factum sit. Quibus omnibus generibus usus est nimis impudenter Cæsar contra Catonem meum. Sed quæ ex statu contentio efficitur, eam Græci *πρόνομον* vocant, mihi placet id, quoniam quidem ad te scribo, qua de re agitur, vocari. Quibus autem hoc qua de re agitur, continetur, hæc continentia vocentur quasi firmamenta defensionis, quibus sublati defensio nulla sit. Sed quoniam lege firmiter in controversiis disceptandis esse nihil debet, danda est opera, ut legem adjutricem et testem adhibeamus. In qua re alii quasi status existunt novi, qui appellantur legitimæ disceptationes. Tum enim defenditur non id lege dici quod adversarius velis, sed aliud. Id autem contingit cum scriptum ambiguum est, et duæ differentes sententiæ accipi possunt. Tum opponitur scripto voluntas scriptoris, ut quæratur verbane plus an sententia valere debeat. Tum legi lex contraria assertur: ita sunt tria genera quæ controversiam in omni scripto facere possunt, ambiguum, discre-*

partia scripti et voluntatis, scriptura contraria. In hoc perspicuum est, non magis in legibus quam in testamentis, in stipulationibus, in reliquis quæ ex scripto aguntur, posse controversias easdem existere. Horum tractationes in aliis libris explicantur. Nec solum perpetuæ actiones, sed etiam partes orationis iisdem locis adjuvantur, partim propriis, partim communibus, ut in principiis, quibus ut benevoli, ut dociles, ut attentissimi sint qui audiant, efficiendum est propriis locis. Itemque narrationes ut ad suos fines spectent, ut planæ sint, ut brevès, ut evidentes, ut credibiles, ut moderatæ, ut cum dignitate. Quæ quanquam in tota oratione esse debent, magis tamen sunt propria narrandi. Quæ autem sequitur narrationem fides, ea persuadendo quoniam efficitur, qui ad persuadendum loci maxime valeant, dictum est in his in quibus de omni ratione dicendi diximus. Peroratio autem et alii quædam habet, et maxime am-

plificationem, cujus effectus hic debet esse, ut aut perturbentur animi aut tranquillentur, et si ita jam affecti ante sint, aut augeat eorum motus, aut sedet oratio. Huic generi in quo et misericordia, et iracundia, et odium, et invidia, et cæteræ animi affectiones perturbantur, præcepta suppeditantur aliis libris, quos poteris tecum legere, cum voles. Ad id autem quod te velle senseram, cumulate satisfactum esse debet voluntati tuæ. Nam ne præterirem aliquid quod ad argumentum in omni ratione reperendum pertineret, plura quam a te desiderata erant, sum complexus, secique quod sæpe liberales venditores solent, ut cum ædes, fundumve vendiderint, rutiis cesis receptis, concedant tamen aliquid emptori, quod ornandi causa apte et loco positum esse videatur. Sic ubi nos ad id quod quasi mancipii dare debuimus, ornamenta quædam voluimus non debita accedere.

AN. MANL. SEV. BOETHII

DE DIFFERENTIIS TOPICIS

LIBRI QUATUOR.

LIBER PRIMUS.

Omnis ratio dissèrendi, quam logicen Peripatetici veteres appellaverunt, in duas distribuitur partes, unam inveniendi, alteram iudicandi. Et ea quidem pars quæ iudicium purgat atque instruit, ab illis analytice vocata, a nobis potest resolutoria nuncupari. Ea vero quæ inveniendi facultatem subministrat, a Græcis topice, a nobis localis dicitur. Ac de illa quidem parte quæ iudicandi magistra est, alias disputabitur. Nunc vero consilium est aperire qui sint loci, quæ eorum differentiarum, qui etiam quibus apti sint syllogismis. Nec id simpliciter atque uniformiter videtur esse faciendum, verum duplex est tradenda partitio, una quidem ex Græcis voluminibus eruta, altera vero ex M. Tullii Topicis sumpta. Atque in his illud ad perfectionem speculationis est astruendum, ut quibus utraque modis divisio differat, quibusque conveniat explicetur, quoque modo altera alteram vicissim possit includere; et nunc quidem non in singulis immorabimur, sed de tota divisione communiter disseremus, locorum tantum ex quibus argumenta nascuntur definitiones, exempla differentiarum colligentes. Singula vero pro qualitate operis diligentius, vel his octo voluminibus expedita sunt, quibus Aristotelis Topica in Latinam vertimus orationem, vel his septem quibus M. Tullii Topicis lucem plenæ expositionis insudavimus. Illic igitur cuncta sunt propriis atque enodatis partibus expedita; hic vero quæ alias per membra patefacta sunt, communi speculatione tractantur. Nec dialecticos solum locos, sed etiam rhetoricos, quove hi inter se atque dialecticis differant, cura est exsequendi, ut omnibus undique locis plena consideratione propo-

sitis, eorumque differentis inter se et communibus pernotatis, et argumentorum copia comparetur. et locorum clara possit esse distinctio. Ut igitur cuncta perspicuis rationibus constant, paulo alius ordiendum est. Propositio est oratio verum falsumve significans; ut si quis dicat cælum esse volubile, hæc et enuntiatio et proloquium nuncupatur. Quæstio est in dubitationem ambiguitatemque adducta propositio, ut si quis quærat an cælum sit volubile. Conclusio est argumentis approbata propositio, ut si quis cælum ab aliis rebus probet esse volubile. Enuntiatio quippe, sive sui tantum causa dicatur, sive ad aliud afferatur approbandum, propositio est: si de ipsa quæritur, quæstio; si ipsa est approbata, conclusio. Idem est igitur propositio, quæstio et conclusio, sed differunt modo supra dicto. Argumentum est ratio rei dubiæ faciens fidem. Non vero idem est argumentum et argumentatio: nam vis sententiæ ratioque ea quæ clauditur oratione cum aliquid probatur ambiguum, argumentum vocatur; ipsa vero argumenti elocutio, argumentatio dicitur. Quos ut argumentum quidem virtus, et mens argumentationis sit atque sententia; argumentatio vero, argumenti per orationem explicatio. Locus autem sedes est argumenti, vel id unde ad propositam quæstionem conveniens trahitur argumentum. Quæ cum ita sint, singulorum natura diligentius tractanda est, eorumque per species ac membra, ut diximus, figurasque divisio facienda est. Ac prius de propositione disserendum est. Hanc esse diximus orationem, veritatem vel mendacium continentem. Hujus duæ sunt species, affirmatio una, altera vero negatio. Affirmatio, si